LUCILLA ANDREWS

Vremea tămăduirii

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era lună plină, iar râul aducea cu o panglică de argint, exact cum îmi aminteam. Aceleaşi semafoare, controlând traficul intens de noapte pe digul din depărtare; o şalupă a poliţiei trecea pe sub pod, lăsând o urmă înspumată în apa îngheţată; apoi, şirul lung de barje pline cu cărbune, acoperite de zăpadă, care pluteau la ancoră, puţin mai în amonte faţă de spital, continuând să-mi sugereze un tort de biscuiţi îngheţat.

Aşa s-a întâmplat, mi-am spus, exact aşa, deşi toate par mult mai neînsemnate. Mai mici, de la înălţimea balconului de la etajul nouă, unde mă aflu acum. Pe când îmi făceam stagiatura la spital, niciuna dintre clădiri nu depăşea cinci etaje, iar aripa de douăsprezece nivele exista doar în mintea proiectanţilor. Fusese terminată şi dată în folosinţă abia anul precedent. Acum, avea capacitatea de patru sute zece paturi şi era dotată cu echipament chirurgical de ultimă oră, cel mai modern din spital.

— Dacă nu cumva din întreaga ţară, adăugase asistenta şefă, pe când luam ceaiul de după-amiază. Pe scurt, doamnă Holtsmoor, dacă s-a inventat o noutate în domeniu, noi o folosim deja. Ceea ce produce unele neajunsuri, deoarece „copilaşul” nostru şi-a depăşit deja părintele. Având în vedere distanţele, a trebuit să desemnăm personal rezident separat pentru noua aripă. Încă nişte ceai, draga mea?

— Vă mulţumesc. Ceainicul era de argint, ceşcuţele din porţelan chinezesc foarte fin, aproape transparent. Câte paturi sunt în total?

— În clipa asta, cam o mie o sută. Distinşii noştri proiectanţi îmi spun că trebuie să ajungem la două mii. Dar nu-mi explică şi de unde voi obţine asistentele necesare. Sunt sigură că o vor face, în cele din urmă. Ai auzit că mi-au schimbat titulatura?

— Nu. Nu mai sunteţi asistenta şefă?

— Draga mea, nu mai eşti la zi cu noutăţile. „Asistentă şefă” e o titulatură perimată! Aşa că, acum sunt „Director pentru personalul sanitar mediu”. Sper că eşti impresionată.

— Foarte.

Am zâmbit amândouă, apoi am privit la ceaşca elegantă. Eram nu atât impresionată cât uşor mişcată de tratamentul de la egal la egal pe care mi-l aplica asistenta şefă din spitalul în care îmi făcusem stagiul. Desigur, cei de la Sf. Martha păstrau tradiţia grijii faţă de oamenii lor, dar, ca la oricare alt spital din ţară şi aici se resimţea lipsa de cadre sanitare atestate. Terminasem stagiul ca „sora Dexter” şi era prima oară când mă prezentam sub numele de doamna Holtsmoor. Sperasem să primesc o slujbă ca urmare a calificării mele, dar întrucât nu mai trecusem pe acolo de atâta timp, nu mă aşteptam ca cererea mea de angajare să se transforme într-o vizită protocolară care să solicite utilizarea serviciului de ceai cel mai bun al asistentei şefe şi o şuetă în fotolii.

Trecuse un ceas bun, când am ajuns şi la motivul prezenţei mele. Asistenta şefă spuse:

— Cred că am exact ce ţi se potriveşte. Priveşte schiţa asta. „William şi Mary”, secţia de tranzit, noua aripă, etajul al nouălea. Îmi înmânã planul. „William” pe stânga, „Mary” pe dreapta. Două rezerve principale de şase paturi, patru de un singur pat pe fiecare parte a coridorului şi, marcate cu roşu, cele special dotate pentru a putea prelua cazuri dificile. În mod normal, însă, secţia se ocupă doar de subacuţi sau convalescenţi în aşteptarea transferului în altă parte. O perindare continuă şi rapidă, care, desigur, înseamnă o mare varietate de pacienţi, veniţi din toate secţiile aripii. Sper că eşti de acord, un loc ideal pentru o soră ce revine în activitate. Desigur, după ce vei ajunge în formă din nou, asimilând toate noutăţile tehnice şi de

tratament, putem discuta despre mutarea la o secţie de urgenţe. Dar deocamdată… Se opri. Eşti sigură că vrei numai tură de noapte?

— Foarte sigură, dacă vă convine.

— Dragă, oricând am nevoie de surori cu şcoală pentru tura de noapte. Şi îmi dau seama că, lucrând noaptea, fetiţa ta îţi va simţi lipsa mult mai puţin. Dar vei reuşi să te odihneşti suficient?

— Cred că da. Cât timp va fi la şcoală.

— Hm. Mă cântări din nou cu o privire pătrunzătoare. Vei lucra patru nopţi şi vei fi liberă trei, pe săptămână. Da. Ar trebui să te descurci – dar ce ne facem cu weekendurile?

Sperasem că nu va pune această întrebare.

— Verişorii, pe care i-am menţionat în scrisoare, sunt foarte săritori. Sunt convinsă că vom rezolva cumva problema.

— Deci, spuse ea încetişor, ai prefera liber în weekend. Să vedem. Consultă agenda groasă cu programarea turelor. Da. Cred că voi reuşi să aranjez lucrurile. Doresc să ajut, pe cât posibil, asistentele căsătorite şi mai ales pe cele cu copii. Cinstit vorbind, dacă nu încerci, sfârşeşti prin a le pierde. Foarte bine! Atunci rămâne William şi Mary cu vinerea, sâmbăta şi duminica libere. De acord?

— Mulţumesc foarte mult.

— Bine. Închise agenda cu programări. Trebuie să te avertizez că, uneori, secţia poate fi foarte solicitantă. Când Urgenţa are prea multe cazuri, o parte dintre acestea ajung acolo. Sper ca efortul fizic să nu te sperie. Având în vedere că fiica ta este acum suficient de mare să meargă la şcoală… dar, iartă-mi vorbele, m-aş fi aşteptat să ai destul de lucru ca părinte şi soţie şi fără o slujbă cu program integral.

Fiindcă tocmai îmi oferise genul de muncă pe care orice femeie, care îşi creşte singură copilul, l-ar considera un vis irealizabil, m-am simţit datoare să-i spun adevărul. Pe

moment, a rămas fără replică. Şi-a revenit însă rapid.

— Vai de mine! Nu ştiusem nimic despre situaţia ta financiară. Ce noroc, să ai pregătirea necesară! Şi, de asemenea, verişori amabili. Şi ca doamna Clinton să fi moştenit de curând casa din Anchor Lane. Ai locuit mereu cu familia Clinton?

— Am stat împreună, cu excepţia ultimelor câteva luni şi a perioadei de după decesul soţului meu, petrecute la reşedinţa Holtsmoor.

Dădu din cap.

— Intendenta mi-a spus că soacra s-a remăritat. Cu un australian, parcă?

— Din Queensland. Pe nume, Victor Simmonds.

Îmi aruncă altă privire ageră.

— Îţi place?

— Foarte mult. S-a purtat bine cu Marcy şi cu mine şi a fost mai mult decât generos cu soacra mea.

— Ce noroc pe capul doamnei Simmonds, zise ea sec. Şi locuiesc la conacul Holtsmoor?

— Da. I-a fost lăsat explicit prin testament de fostul meu socru.

— Într-adevăr? Minunată casă! Atâţi Holtsmoori au locuit-o, iar acum Marcy este ultimul vlăstar. Păcat, mare păcat. Dar să lăsăm trecutul. Abia aştept să-ţi cunosc micuţa şi sunt, cu adevărat, încântată că te-ai întors. Îmi face mereu mare plăcere să reprimesc vechile surori – deşi sună absurd dacă este vorba de o fată ca tine. Ce vârstă ai acum?

Am zâmbit subţire.

— Nu mai sunt fetiţă. Douăzeci şi şapte.

— Faptul că te consideri bătrână, dovedeşte cât de tânără eşti! Dragă, dragă! Deci, ai rămas văduvă la douăzeci şi doi. Ce să mai zici, meseria de pilot de curse este o ocupaţie riscantă.

— Da, am aprobat, foarte periculoasă.

Asistenta şefă spuse cu blândeţe:

— Fiindcă a scăpat cu bine atâta vreme, a crezut că-i va merge la infinit?

— Da.

Marcus avea patruzeci şi unu de ani. Murise în timpul unui antrenament, cu două săptămâni înainte ca Marcy să se nască şi la un an după ce ne căsătoriserăm. Obişnuia să zică: „Voi şti că a venit timpul să mă retrag când voi începe să le distrug”. Nu apucase să facă praf decât o singură maşină.

Asistenta şefă aduse discuţia înapoi, în prezent.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că intendenta, ca şi mine, este încântată de perspectiva de a avea iar un Holtsmoor printre angajaţii de la Sf. Martha.

Marcus fusese singurul bărbat, în şase generaţii, care nu urmaşe o carieră medicală. Studiase istoria la Oxford, însă nu terminase. Acolo condusese pentru prima oară o maşină de curse şi, fiind pe atunci fiu unic al unei văduve bogate şi tinere, problema existenţei nu se pusese. Câştigase şi cheltuise o groază de bani. Nu aflasem cât, decât după moartea sa. Şi cât o costase pe mamă cariera de pilot de curse a fiului. Soacră-mea insistase mereu să-şi conducă singură afacerile, convinsă că avea har pentru aşa ceva. Din păcate, ca şi Marcus, nu avea.

Thomas Holtsmoor fusese cel mai bun cardiolog de la Sf. Martha. Secţia de specialitate îi purta încă numele. Cel mai mare laborator pentru pacienţi internaţi era de asemenea Laboratorul Holtsmoor, după Claud, tatăl lui Thomas, ilustru patolog. Mai înainte fusese Augustus, tatăl lui Claud. Acesta lucrase pe vremuri cu Lister la Edinburgh, iar mai apoi fusese chirurgul căruia i se datora introducerea sprayului carbolic în sălile de operaţie şi un model de forceps cu mânere lungi, cunoscut drept cleştele Holtsmoor. Era încă utilizat, pe vremea stagiaturii mele.

Augustus fusese fiul lui Septimus, medic generalist. Acesta nu avea nicio secţie care să-i poarte numele, dar

memoria sa era păstrată cu sfinţenie. Se spunea că bea o sticlă de whisky în loc de mic dejun. Niciodată nu greşise vreun diagnostic, băut fiind, şi niciodată nu nimerise vreunul, treaz. Până în zilele noastre, barul cel mai apropiat de spital era cunoscut drept „La Sep”.

Primul Holtsmoor în branşă se numise tot Marcus şi fusese chirurg. Apărea îmbrăcat cu redingotă, purtând ciorapi de mătase şi cizme de călărie. Se mândrea cu faptul că haina sa era atât de impregnată cu sânge uscat şi puroi încât stătea singură „în picioare”. Portretul său, astfel îmbrăcat, străjuia biroul decanului Facultăţii de Medicină.

Acest prim Marcus adunase avere. Septimus o băuse. Fiul lui, Augustus, fusese muncitor, prosper şi strâns la pungă. Îi lăsase urmaşului atât talentul cât şi o situaţie materială prosperă. Claud construise conacul uriaş şi rece, în stil victorian târziu, Holtsmoor House, situat în Hampshire. Thomas, Marcus şi apoi Marcy se născuseră acolo. La moarte, Claud fusese foarte bogat.

Thomas, din cât se ştia, fusese la fel de îndrăgostit de medicină pe cât fusese Septimus de whisky. Se dovedise o raritate, un medic cu adevărat talentat, dar total dezinteresat de latura materială. În timpul vieţii, îşi pusese averea în mâinile soţiei, iar după moarte i-o lăsase moştenire. Deoarece murise la doar treizeci şi şapte de ani, în urma unui atac de cord, după numai şase ani de căsătorie, pe când Marcus avea patru, este posibil să nu fi avut vreme să descopere că soţia sa cea frumoasă, cam toantă şi complet lipsită de imaginaţie, era aşa extravagantă. Holtsmoor House constituise întotdeauna principalul ei motiv de mândrie şi bucurie. Adora rolul de gazdă, îi plăcea să călătorească şi să refacă decoraţiunile interioare şi toate cu cheltuială maximă. Îşi crescuse copilul insuflându-i credinţa că stilul ăsta de viaţă i se cuvenea. Încă se consola cu gândul că, pe parcursul vieţii, fiul ei nu fusese niciodată în postura de a i se refuza ceva. Apoi,

consecinţele finale ale acestei atitudini îmi fuseseră aduse la cunoştinţă de avocatul familiei, fost coleg de şcoală cu Marcus. Era scund, îngrijit, cu figură inteligentă şi ochi albaştri, reci.

— Aş putea încerca să vă amăgesc, doamnă, dar presupun că preferaţi să aflaţi adevărul.

— Vă rog.

Un ceas mai târziu, mă întrebă:

— Cum vă veţi descurca, fără soţ şi cu un copil mic?

I-am arătat scrisoarea, primită de la unica mea verişoară, cu unsprezece ani mai mare, Ann Clinton.

Un zâmbet îi apăru pe figură.

— Speram să aveţi rude care să vă ajute, dar, din spusele lui Marcus, ştiam că ambii părinţi sunt morţi, aşa că nu-mi puneam prea mari speranţe în posibilitatea asta. Bine. Mă simt mai împăcat cu închirierea conacului. Este singura noastră şansă, având în vedere că medicul lui Helen i-a recomandat să plece imediat, iar ea manifestă o dorinţă vie de a vizita Australia. Asta, plus ipoteca, ar trebui să-i fie suficiente pentru călătorie şi pentru renta viageră pe care am reuşit să i-o încropim. Aş fi vrut să pot face ceva şi pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, i-am spus.

A tras de gulerul cămăşii, de parcă l-ar fi strâns.

— Majoritatea banilor din ipotecă se vor duce pe impozite. Datoriile trebuie plătite.

— Înţeleg.

— Într-adevăr? Se foi, stânjenit. După cum v-am spus, nu s-a ajuns aici din lipsă de avertismente. De câţiva ani, i-am atenţionat pe Marcus şi pe Helen. Dar cum să-i faci să asculte pe cei care nu vor să audă?

— Nu ştiu, am răspuns.

Cineva a adus ceai. Oriunde m-aş fi dus, apărea şi ceaiul. Mă întrebam, pe atunci, care fusese oare reacţia automată, englezească, la deces, înainte de apariţia ceaiului.

— Oricând veţi avea nevoie de ajutor, apelaţi la noi. Vă rog, doamnă, a adăugat la plecare.

Au trecut cinci ani înainte de a profita de acea invitaţie. L-am căutat, în decembrie trecut. Se îngrăşase, faţa îi era mai ridată, iar aspectul evident de bărbat între două vârste m-a şocat. Cu toată diferenţa dintre noi, Marcus păruse să aparţină generaţiei mele. Şi totuşi, dacă ar fi trăit, ar fi avut acelaşi număr de ani cu insul din faţa mea.

Am schimbat câteva amabilităţi, am căzut de acord că, una peste alta, căsătoria Hellenei fusese un noroc neaşteptat şi că, acum, Holtsmoor House ar fi fost mult mai corect să se numească Simmonds House. Auzise, mi-a spus, că locuiam cu familia Simmonds de câteva luni.

— Cum merge treaba?

— Nu merge. Tocmai din cauza asta v-aş fi recunoscătoare pentru un sfat. Aş vrea să fac cum este mai bine pentru Marcy, dar sunt prea implicată ca să pot lua decizia corectă.

Se lăsă pe spătarul scaunului, jucându-se cu lanţul de la ceas.

— N-aş fi considerat casa aceea, cu aspect de muzeu victorian, ca mediu ideal pentru creşterea unei fetiţe normale şi sănătoase, adică gălăgioase. De ce v-aţi întors?

— Helen ne-a chemat. Ne-a tot scris şi, întrucât Marcy este singura ei nepoată, mi-am spus că ar trebui să încercăm.

— Teoretic, sună bine. Practic, trei generaţii laolaltă se puteau împăca atunci când existau servitori care să-i despartă, sau dacă sărăcia extremă le obliga să trăiască împreună. Experienţa mea spune că aşa ceva nu mai e posibil. Şi, deşi Helen trebuie să aibă acum peste şaptezeci de ani, nu mi-o pot imagina în rol de bunică grijulie. Mă înşel?

Nicicând nu-mi plăcuse Helen, după cum nici ea nu mă prea îndrăgise, dar doream să fiu corectă.

— E topită după Marcy, dar nu-i convine să fie strigată „bunicuţo”. Zice că asta o face să se simtă bătrână. Aşa că îi spunem pe nume, Helen.

— Aşa, deci. Şi Marcy nu prea s-a adaptat, nu-i aşa?

— Nu. Îi este dor de verişorii mei, de fermă, de spaţiul neîngrădit.

— Atunci, ai face mai bine s-o duci înapoi, în Sussex, spuse el.

— Nu se poate. Au vândut şi s-au mutat la Londra.

— Un fermier în oraş? Ridică o sprânceană. Din ce trăieşte?

— Deocamdată, din speranţe şi din ce i-a rămas de la vânzarea proprietăţii. David Clinton nu era un adevărat fermier. Întotdeauna a preferat scrisul şi, cum soţia a moştenit acea casă din Anchor Lane, iar el a reuşit să vândă două scenarii de televiziune şi o nuvelă, s-au hotărât să-şi încerce norocul. Nu au copii şi nici alte obligaţii. Ann speră să câştige ceva închiriind camere studenţilor, iar dacă nu va reuşi se poate angaja din nou ca secretară.

— Le doresc succes. După ton, era convins de contrariu. Unde este Anchor Lane?

I-am dat adresa exactă.

— Cunoaşteţi Londra, doamnă?

— Doar partea aceea, fiindcă este foarte aproape de fostul meu spital, Sf. Martha. Asta s-ar putea dovedi foarte convenabil, în caz că ne mutăm la ei, fiindcă la Londra voi fi obligată să lucrez ca să pot plăti chirie. Mâncarea va fi mult mai costisitoare. Dacă mă angajez cu program normal, în tura de noapte, pot acoperi cheltuielile, iar Marcy nu-mi va resimţi lipsa. Pe deasupra, la Londra vom găsi o şcoală aproape de casă.

— S-ar părea că te-ai gândit la toate. Cred că nu mai ai nevoie de sfaturi.

— Nu-i chiar aşa. Iată problema: e corect să smulg copilul de la Holtsmoor pentru a-l duce în estul Londrei?

— Puneţi altfel întrebarea, doamnă. Ar fi corect s-o lăsaţi acolo unde se află acum?

Mi-au venit în minte plângerile permanente ale Hellenei: „Marcy, nu, cu ghetele acelea pline de noroi! Marcy, ai grijă de masa lustruită! Marcy, fustiţa ta este murdară! Nu – nu mă atinge, copilă! Mâinile tale! Nu-mi dau seama, Phillippa, cum de o laşi să se murdărească în halul ăsta; dădaca avea mereu grijă să-l ţină imaculat pe dragul de Marcus!” Când rămâneau singure, Marcy mă chestiona întotdeauna: „Cât mai trebuie să rămânem aici, mami? Când ne întoarcem la mătuşa Ann, unchiul David şi Dusty?”

Dusty era dalmaţianul familiei. Îi vorbisem Hellenei, între patru ochi, despre un căţel. Aproape făcuse apoplexie. „În casa mea minunată? N-ai niciun pic de consideraţie?”

Avocatul aştepta răbdător.

În cele din urmă am spus:

— N-o înţeleg pe Helen. Nu-i face plăcere prezenţa noastră şi totuşi pare s-o dorească.

— S-ar putea să creadă că plecarea voastră i-ar afecta prestigiul. Helen este o persoană de modă veche. Prestigiul conta şi este important, încă, pentru astfel de oameni. Desigur, dacă Marcy ar fi fost băiat, situaţia ta ar fi devenit de două ori mai dificilă, dintr-un anumit punct de vedere, dar mult mai uşoară, din celelalte.

Era foarte adevărat, iar puterea lui de pătrundere m-a surprins. Obişnuisem să-l consider rece şi lipsit de imaginaţie.

L-am întrebat cum credea că ar trebui să mă port cu Helen.

— Nu încape discuţie că-ţi va face greutăţi. Mă privi ca şi cum aş fi fost condamnată. De obicei a reuşit să-şi impună voinţa şi asta i-a plăcut întotdeauna. Sper să nu reuşească şi acum. Cred că trebuie să pleci de dragul Marcyei, dar, la fel de mult, şi pentru binele tău. Motivul principal este foarte simplu. Supravieţuirea. Se opri o vreme. Ai înţeles

probabil până acum că Marcus pierduse bătălia.

— Da, am răspuns pe gânduri, da.

În seara aceea i-am scris Annei. La rândul ei, mi-a răspuns oferindu-mi o jumătate, decomandată, din apartamentul lor de la parter. Apoi, am vorbit cu Helen.

— Refuz să discut pe tema asta, Phillippa. Ca văduvă a singurului meu fiu, locul tău este aici. Am nevoie de tine. Iar, în ce o priveşte pe Marcy, nepoata mea să meargă la o şcoală publică! Să se amestece – chiar aşa a spus – cu copiii de rând! Niciodată! Am găsit deja un mic pension pentru domnişoare, iar de la anul se poate.

— Helen, anul viitor, Marcy abia va împlini şase ani!

— Şi va avea exact vârsta necesară pentru a se integra printre copiii de rangul ei. Gata cu prostia asta, Phillippa – şi să nu-ţi închipui că Victor te va sprijini! Are propriii copii şi nepoţi de care să aibă grijă – în afara responsabilităţilor faţă de mine! Vom uita absurditatea asta. Sunt hotărâtă.

Şi eu eram. Marcy n-avea să ajungă într-un internat decât peste cadavrul meu. Şi eu încercasem experienţa aceea de la cinci la şapte ani şi amintirea acelor vremuri îmi provoca teroare încă.

A mai durat o vreme. Am rămas de Crăciun. Helen alterna proasta dispoziţie cu accese de furie. Victor Simmonds nu şi-a exprimat părerea până în după-amiaza când ne-a condus la gară.

— O să-mi lipsiţi, şi tu şi micuţa, dar procedaţi bine. Nu te mai gândi la Helen. M-oi descurca, cumva.

— Mulţumesc, Victor! Iartă-mă, am adăugat, că ţi-am îngreunat traiul în ultima vreme.

Avea o figură rotundă şi zbârcită şi o coamă de păr alb. Se căsătorise cu Helen la cincisprezece luni după decesul primei soţii, după patruzeci şi trei de ani de convieţuire. Zâmbi melancolic.

— Pentru unele femei, o scărmăneală ar fi cel mai bun leac. Aşa este Helen. Mary a mea făcea parte din aceeaşi

tagmă. Mi-a fost o soţie minunată, dar avea o limbă tare ascuţită, odihnească-se în pace!

— Şi asta nu te deranja?

— Să-ţi spun ceva, Phil. Degeaba îmbătrâneşti, dacă nu înveţi să te prefaci. De multă vreme n-o mai ascultam. Atâta doar că-mi place să am o femeie prin preajmă.

Pe când plecam din Hampshire, a început să ningă. La Londra, neaua se transformase în lapoviţă. Taxiul ne-a lăsat în faţa unei case victoriene, înalte şi cenuşii, asemănătoare cu celelalte. Majoritatea aveau, în ferestrele de la parter, anunţuri de demipensiune. Marcy privea împrejur, pe gânduri, adăpostită sub umbrela mea.

— Asta este noua casă, mami? Nu seamănă deloc cu ferma.

O, Doamne, mi-am zis. Oare am procedat bine?

Ann a deschis uşa de la intrare, apoi a tras de zgarda lui Dusty care fusese cuprins, dintr-odată, de o bucurie isterică. Marcy îşi aruncă braţele în jurul gâtului dalmaţianului în timp ce David deschidea o uşă şi-şi ridica ochelarii pe frunte.

— Ce se întâmplă aici? Dacă nu faceţi linişte, voi fi obligat să vă omor pe toţi! O ridică pe Marcy, o sărută şi mi-o înmână ca pe un colet, sărutându-mă şi pe mine în acelaşi timp, înainte de a se face nevăzut, în spatele uşii trântite.

Am lăsat jos copila încântată.

— Mami! Nu-i aşa că este bine acasă!

Am oftat de uşurare.

Mai apoi, noaptea, pe când ea dormea, Ann puse la îndoială decizia mea de a mă întoarce la Sf. Martha.

— Nu-ţi va fi dificil să te întorci acolo după căsătoria asta, rămasă în folclorul local? Londra este plină de spitale şi toate au nevoie de personal calificat. De ce să tulburi vechi amintiri?

— Fiindcă Sf. Martha este chiar după colţ, răspunse David în locul meu. Şi dacă nu zgândări fantomele trecutului, cum

să speri că vei scăpa de ele? Oricum, Marcus nu era din branşă.

— Şase ani, am spus, reprezintă o groază de vreme pentru viaţa oricărui spital. Mai multe generaţii au absolvit stagiul şi au plecat. Cu excepţia câtorva asistente foarte vechi, nu cred că voi întâlni mai mult de o duzină de feţe cunoscute. Oricum, deşi cred că asistenta şefă mă va reprimi, nu-s deloc sigură.

— Există doar o singură metodă de a afla. David umplu paharele cu vinul pe care-l deschisese special. Scrie-i şi cere-i un interviu, Pippa.

Trei săptămâni mai târziu, am început lucrul într-o noapte de luni, în care frigul muşcător al iernii se înstăpânea asupra Londrei.

Capitolul 2

Stagiara de serviciu pe secţia William şi Mary în acea noapte era o brunetă frumoasă, aflată în anul doi. Se numea Linda Parsons şi avea douăzeci de ani. După primele trei ore petrecute împreună, îmi furnizase biografiile restrânse ale tuturor colegelor până la poziţia de şefă de secţie; aspectele intime ale problemelor pacienţilor noştri; părerea ei generală asupra activităţilor sexuale şi o expunere detaliată a confruntărilor cu prietenul ei actual.

— De parcă aş mai fi omul care să înghită acel „dacă mă iubeşti”, după ce tocmai am terminat trei luni de ginecologie!

Când am revenit de pe balcon, sora Parsons stătea la pupitrul din nişă, urmărind setul de becuri şi alarme din panoul electronic ce ocupa toată partea inferioară a peretelui opus. Restul era din sticlă. Se ridică în picioare căscând.

— Tocmai am făcut un rond să n-adorm. Nu am avut parte decât de sforăituri.

— Dacă îmi amintesc bine, este sunetul cel mai plăcut, în tura de noapte.

— Chiar aşa! Mă privea curioasă. Şefa, sper că nu deranjez întrebând, dar cât aţi fost plecată v-am găsit numele în schema de tură. Este vreo legătură cu acei holtsmoori?

N-am reuşit decât un răspuns ambiguu:

— Fostul meu soţ n-a fost în branşă.

— Fost – sunteţi văduvă? Atât de tânără – oh, Doamne! – sper că n-am comis o indiscreţie?

— Nu, am răspuns zâmbind.

Nu era doar inteligentă ci şi cumsecade. În loc să tacă stânjenită, continuă:

— Şi nu v-a fost dificil să reveniţi?

— Nu atât dificil cât ciudat, curios. Am privit de-a lungul

coridorului azuriu, la al cărui capăt opus se găsea camera de gardă a asistentelor – să încetez de a-i mai spune camera corvezilor! – depozitul de lenjerii, debaraua cu aparatură medicală, sala televizorului, sala de odihnă pentru rudele pacienţilor, o noutate pentru mine şi bucătăria secţiei – să-mi amintesc să-i spun oficiu! Coridorul se termina cu o uşă dublă, de sticlă opacă, ce dădea spre lifturi şi scară.

— Cu toată aparatura electronică şi confortul, parcă am fi într-un hotel din epoca spaţială, nu la Sf. Martha pe care o cunoşteam. Îmi va trebui multă vreme, să mă obişnuiesc.

— N-aţi prins aripa nouă?

— Nici când era în construcţie.

Ochii ei căprui, mari, mă priviră de parcă tocmai aş fi declarat că eram contemporană cu Florence Nightingale.

— Aţi lipsit atât de mult! în ce secţie aţi lucrat înainte de a pleca?

— Albert. M-a fulgerat gândul că ar fi fost încântată dacă aş fi adăugat: „şi acolo, într-o noapte, la două luni după terminarea şcolii de asistente, l-am cunoscut pe soţul meu, care venise în vizită la unul dintre mecanicii săi, internat după un accident de circulaţie. Şefa de tură l-a recunoscut pe Marcus şi m-a pus să-l tratez cu ceai, în camera de gardă. Înainte de a-şi fi terminat prima ceaşcă, îmi dăduse deja întâlnire”. Mă simţeam aproape vinovată când am adăugat: Mai face încă parte din blocul numărul trei?

— O, nu! Vechiul Albert s-a închis, odată cu inaugurarea noii aripi. Acum este cu două etaje mai jos, în secţia „Accidente grave, bărbaţi”.

— Pe vremuri, acolo era. Figura i se lungi. Ce ai păţit?

— Am uitat să vă spun, au sunat cei de la Albert, când eraţi la masă. Întrebau dacă le putem împrumuta o sticlă de lapte până la micul dejun. Avem suficient. Scuze. Ar fi trebuit să vă spun mai devreme.

— Nu-i nimic. A mai sunat cineva?

— Nimeni. Suntem atât de lipsiţi de evenimente încât am impresia că au uitat că mai existăm.

— N-aş zice, având în vedere că deja am fost vizitaţi de medicii de gardă la interne şi chirurgie, împreună cu rezidenţii lor, de şefa turei de noapte şi de curierul farmaciei. Cine trebuie să mai vină? Medicul şef şi chirurgul şef pe spital, sigur nu, neavând decât un singur pacient care s-ar putea înscrie la subacuţi.

— Ăştia nu trec pe aici – decât dacă pică întreaga aripă. Ei conduc spitalul

— Dar nu şi noua aripa!

Mi-am amintit de cuvintele asistentei şefe.

— Şi cine conduce aripa?

— M.G.A ŞI C.G.A., medicii de gardă la chirurgie şi interne, pe aripă. „A” vine de la aripă, adăuga ea binevoitoare. Ce ziceţi, să mă duc să duc laptele celor de la Albert? Păreau cam agitaţi.

— Nu-mi amintesc că Albert să fi rămas vreodată fără lapte. Săptămâna asta, sunt la internări? Or fi având nevoie pentru rude. Dacă avem suficient, dă-le. Am luat lanterna de pe pupitru. Am să mai fac un tur prin secţie şi, pe urmă, mă apuc de raportul de ora două.

Se întorsese să plece, dar reveni stânjenită.

— Şefa… nu vă supăraţi că vă spun, dar nu veţi avea nevoie de lanternă. Toţi bolnavii au lumini de veghe la capătul patului. Întrerupătoarele se află în stânga butoanelor pentru apelul asistentei.

— Aşa, deci. Mulţumesc. Înainte de a lăsa lanterna, am întrebat: astea sunt numai pentru cazuri de întrerupere a curentului?

— Da. Lanternele sunt stivuite în debaraua de aparatură medicală.

— Într-adevăr. Asistenta şefă îmi explicase. Cum ziceam, îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc.

Păru uşurată, pe când pleca după lapte. O înţelegeam,

amintindu-mi foarte bine ce simţisem, ca proaspătă absolventă, în faţa unei străine mai vechi. Încă nu-i spusesem cât trecuse de când nu mai practicasem meseria, parţial fiindcă vorbea atât de mult încât nu avusesem ocazia, parţial deoarece îmi părea lipsit de discreţie să-mi discut situaţia cu o subordonată, din prima noapte petrecută împreună. Pe hârtie, eram fără îndoială cea mai veche soră principală, pe tura de noapte, din tot spitalul. La Sf. Martha, dacă o soră se dovedea capabilă, o dată terminat stagiul, promovarea era rapidă. Dacă nu – şi toate spitalele aveau cazuri de incompetente care reuşeau cumva să treacă de absolvire – era eliminată, fără să se mai ţină seama de lipsa de personal. Săraca de ea, mi-am spus şi m-am gândit cât de ciudat era că, îndată ce mi-am pus halatul, mi-au revenit automatismele cu care ani de zile nu mai avusesem de-a face. Nici măcar nu fusesem nevoită să-mi impun mersul „pe vârfuri”, pe timpul rondului. Picioarele mele îşi amintiseră singure că acela era modul cel mai silenţios de a patrula prin secţie.

Toţi pacienţii dormeau, cum spusese ea. În salonul principal din William, am rămas o vreme lângă patul nr. 6. Ocupantul, un oarecare domn Yates, era singurul caz cu adevărat subacut, din acea noapte. Era un tânăr şofer de camion grav rănit într-un accident ce implicase alte şase vehicule, cu cinci săptămâni în urmă. Fişa indica faptul că-şi petrecuse prima săptămână în secţia Albert, fiind pe lista celor cu risc mare şi era cazat temporar în William, deoarece Albert avusese nevoie de patul lui pentru un caz mai grav. Urma să se întoarcă la sfârşitul săptămânii, pentru o a doua operaţie la piciorul drept unde suferise fracturi cominutive. Foile de observaţie erau semnate: W. H. Brown, chirurg principal, aripa nouă.

Pulsul domnului Yates era excelent, bandajul piciorului era intact, degetele erau calde şi el dormea profund, fără sedative. I-am luat fişa pentru a o reciti la lumina din

coridor. M-am întrebat dacă-l cunoşteam pe acest Brown. Îmi aminteam de un John, un Pete şi un Dick Brown. W. H? Nu-mi suna cunoscut.

Cineva tuşi în salonul principal de femei, Mary. Era doamna Jenkins, din patul nr. 3, singura noastră altă fostă pacientă de chirurgie. Era în recuperare după o histerectomie, urmând să fie externată ziua următoare.

— Hei, drăguţo! Primi paharul cu apă. Neplăcută tuse. Parcă aş avea o broască în gâtlej. Îmi observă verigheta, în lumina de veghe. Soţiorul tău este doctor aici?

— Nu. I-am potrivit perna şi am schimbat subiectul. Abia aşteptaţi ziua de mâine, nu-i aşa?

— Nici nu-ţi poţi imagina, drăguţo! Nu că nu v-aţi fi purtat frumos cu mine, surorile şi doctorii, dar o să-ţi dai seama atunci când vei avea proprii copilaşi. Le duci dorul.

— Îmi închipui.

Era prima noapte pe care o petreceam departe de Marcy. Ştiam că o lăsasem dormind în camera de lângă dormitorul verişorilor mei; că exista o uşă de legătură; că puteam avea încredere în Ann şi că Marcy nu avusese încă nopţi agitate. Şi totuşi, mă simţeam parcă ruptă. Nu mă aşteptasem, o dată trecută vaga senzaţie de pierdere, provocată de prima ei săptămână de şcoală. Nici chiar necesitatea reală de a mă concentra asupra lucrului, nu-mi putuse înăbuşi instinctul primordial, de a-mi ocroti copilul. Mă simţeam atât de vinovată încât trebuia să-mi amintesc mereu că ţineam loc de ambii părinţi şi că, fără banii câştigaţi, noua viaţă atât de plăcută a Marcyei avea să se încheie înainte de a fi început ca lumea. Ideea îmi era de ajutor, dar nu foarte mult. Argumentele, după cum descopeream cu mare iuţeală, aveau prostul obicei de a-şi pierde greutatea în confruntarea cu cel mai vechi impuls instinctual. Nu puteam decât să sper că timpul şi obişnuinţa mă vor ajuta să păstrez o perspectivă reală asupra priorităţilor. Acea primă noapte îmi provoca o suferinţă grozavă.

N-am auzit uşa dublă deschizându-se şi paşii noului venit, dar la revenirea pe culoar am descoperit că un bărbat înalt, cu umeri foarte largi şi păr negru, purtând halat alb, era aşezat la masă. Stătea cu spatele spre mine şi senzaţia imediată de „déjà vu”, combinată cu numele Brown ce-mi rămăsese în memorie, mă făcu să trec din nou prin lista imaginară. Oare nu Dick Brown avea părul negru?

Noul venit se întoarse, iar eu am rămas cu un picior în aer. Nu era chirurgul, după cum nici numele său nu era Brown, ci Joel Kirby. Ultima oară când îl văzusem purta halatul scurt de rezident, de obicei mototolit, avea părul mult mai scurt şi mai neîngrijit, iar nodul cravatei era, mereu, într-o parte. Actuala freză foarte netedă, cu perciuni, era specifică londonezilor din 1969, şi se potrivea cu maxilarul puternic, deşi îl îmbătrânea. Halatul alb părea străvechi, chiar şi la unu şi jumătate dimineaţa, iar pe dedesubt avea un costum bun, închis la culoare, cu vestă. Înfăţişarea actuală nu-mi mai amintea aproape deloc de studentul din ultimul an, zăpăcit şi vorbind grăbit, pe care-l cunoscusem la începutul stagiului meu şi care-mi devenise, apoi, unul dintre cei mai buni prieteni, până la apariţia lui Marcus. Ceea ce nu se schimbase era expresia din ochii lui de culoarea tutunului.

Cândva, imediat după logodna mea, într-o noapte fierbinte de vară, îmi aminteam de un vânzător ambulant de peşte şi cartofi prăjiţi, pe malul râului. Pe coridorul luminat, albastru pal, practic aseptic, parcă simţeam încă în nări amestecul de izuri: de peşte, de ulei rânced, de gaze de eşapament şi de pavaj încins. Parcă-l şi vedeam pe acel Joel, mai tânăr, în cămaşă, cu cravata atârnând într-o parte, ca un laţ de streang.

— Deoarece n-ai părinţi care să te muştruluiască, Pip, trebuie s-o facă altcineva. Îţi atrag atenţia că ai luat-o razna! Revino-ţi, fetiţo! Nu-l iubeşti pe Marcus Holtsmoor! îţi închipui doar! Te măguleşte importanţa pe care ţi-o

acordă – dar, pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ar putea fi tată! N-a fost niciodată în stare să aibă o slujbă stabilă – da, desigur, ştiu că se poartă ca un play-boy la volan – dar ce fel de mariaj vei avea alături de un astfel de Peter

Pan răzgâiat? Este un imbecil! Să nu-ţi închipui că vei reuşi să-l schimbi! Aşa va rămâne mereu – dacă nu cumva îşi va rupe gâtul la curse, ceea ce este foarte probabil. Se poate minţi singur că are încă reacţii prompte, dar, după patruzeci de ani, nu mai sunt şi nici n-ar putea rămâne la fel. Este un individ trecut, Pip – iar tu eşti atât de tânără încât practic nici n-ai început să trăieşti. Nu poţi să te măriţi cu el!

Încercasem să-i închid gura. Eram amândoi prea nervoşi ca să-l băgăm în seamă pe vânzătorul de peşte, care lăsase prăjitul pentru a încerca să ne liniştească.

— Deci îl iubeşti, iar dragostea învinge orice obstacol? înduioşător, Cenuşăreaso! Dar, să spunem lucrurilor pe nume. Până şi Cenuşăreasa, cu picul ei de minte, trebuie să se fi gândit, când şi-a primit răsplata, că trăsura aurită şi viitoarea coroană aveau un preţ.

Fierbând de mânie, am strigat că mă voi căsători cu Marcus chiar dacă n-ar mai avea niciun sfanţ.

— Dacă eşti suficient de neghioabă să crezi că s-ar căsători cu tine, sau cu oricare alta, fără minunaţii lui bănuţi, care să-l protejeze de loviturile aspre ale vieţii, atunci îţi meriţi soarta! N-ai decât să baţi câmpii în continuare, că banii nu înseamnă nimic – pentru el contează. Nimeni nu cunoaşte mai bine valoarea banului, decât cei care s-au născut bogaţi. Încă nu te-ai prins? Dumnezeule atotputernic! în ce lume ai trăit până acum, Pip? Şi ce dacă te doreşte? Ce-i atât de grozav în asta? Şi eu te doresc, dar, chiar dacă aş dispune de banii lui, n-aş vrea să te cumpăr!

O mică gloată de curioşi se adunase în jurul nostru. Nu-i băgam în seamă. Cuprinşi de frenetica dispută, am fi fost

gata s-o continuăm şi în faţa unei săli pline. L-am sfătuit să se maturizeze ca să priceapă diferenţa dintre dragoste şi dorinţă sexuală.

— Pe dracu', Pip! Tu eşti cea care habar n-are ce înseamnă iubirea. Nu te ambala. Să ştii de la mine, cuvântul nici n-ar trebui să facă parte din vocabularul unei micuţe profitoare!

— Joel Kirby, eşti un nemernic şi n-am să mai accept nimic din partea ta! Acestea fiind spuse, i-am aruncat în cap pacheţelul neînceput de peşte şi cartofi prăjiţi. Hârtia s-a rupt, iar conţinutul i s-a împrăştiat pe haine. Am auzit o voce, spunând: „Băiete, nu poţi zice că n-ai căutat-o cu lumânarea!"

M-am întors în grabă, de una singură, la Sf. Martha, tremurând de mânie şi dezgustată că-mi pierdusem în aşa măsură stăpânirea de sine. N-am mai povestit întâmplarea nimănui. Pe urmă, scurta vreme cât am mai rămas la spital, când treceam unul pe lângă celălalt priveam în altă direcţie. Întrucât, pe atunci, el era stagiar la pediatrie, iar eu lucram în secţia Albert, serviciul nu ne aducea în contact. Nu mai schimbasem vreo vorbă de când îl lăsasem acolo, pe malul râului şi trecuseră ani buni de când nu mă mai gândisem la el, sau la întâmplare. Avusesem altele pe cap şi, cum se întâmplă adesea, cu oamenii sau lucrurile pe care preferi să nu ţi le aminteşti, sau pe care îţi poţi permite să le uiţi, subconştientul îmi furnizase o foarte convenabilă amnezie.

Demult, profesorul de psihiatrie ne spusese:

— Orice experienţă traumatizantă, neaşteptată şi revenirea memoriei se produce – pocnise din degete – uite aşa.

Chiar aşa. Amintirea revenise.

— Nu, doamnă Holtsmoor, ochii dumitale n-au nimic. Bună. După cum se spune, lumea este mică.

— Da, am înghiţit în sec. Bună, Joel. Nu ştiam că eşti încă

aici.

— N-aveai cum. Ai lipsit mult timp. Vocea îi răsuna la fel de grav ca pe vremuri, dar acea tărăgănare afectată era nouă. Asistenta şefă mi-a spus că ai o fetiţă încântătoare. O duce bine?

— Mulţumesc, bine. Dacă se purta frumos, puteam s-o fac şi eu. Ce-ai mai făcut?

— N-am a mă plânge, mersi. Mă studia, cu mâinile în buzunarele halatului. Mi-a părut rău să aud despre soţul tău. Nu ţi-am scris, simţind că acea scrisoare ar fi fost mai bine să rămână nescrisă.

— Ghicisem, am minţit pentru a păstra tonul civilizat. La momentul respectiv, nici nu observasem. Îţi mulţumesc pentru explicaţie.

— Pentru nimic. Îţi aminteşti, sau poate nu, că am avut mereu slăbiciune pentru clarificarea situaţiilor. Întinse mâna după registrul de rapoarte. Cum o mai duc pacienţii mei?

Fusesem prea surprinsă pentru a mă mai preocupa poziţia lui în organigramă.

— Tu eşti internul de gardă pe aripă? Vocea mi se ridicase uşor, nu din neîncredere, deşi aşa părea, ci fiindcă înţelesesem brusc în ce măsură asta mi-ar fi putut afecta viaţa profesională.

Roşi.

— Viaţa este la fel de plină de mici surprize neplăcute, pe cât sunt eu de clişee. Da, sunt M.G.A.

— Felicitări.

— Mersi. Deci, cum se simt?

Întrucât cei şaisprezece pacienţi de medicină internă dormeau şi se simţeau bine, raportul meu fu succint.

— Asistenta şefă a spus că secţia asta va fi liniştită, am adăugat, dar nu mă aşteptam să fie chiar aşa.

Închise registrul de rapoarte cu o plesnitură.

— Ai uitat o groază de lucruri despre spital dacă eşti gată

să emiţi o asemenea judecată după prima jumătate de noapte. Desigur, şase ani nu-s o bagatelă şi, conform spuselor asistentei şefe, n-ai mai practicat de la absolvire.

— Nu. Mi-am închipuit că şefa discutase cu el, înainte de a-mi oferi postul. După ştiinţa mea, toate numirile de personal cu calificare medie rămăseseră prerogativul ei, dar încă de pe vremea stagiatului se ştia că şefa nu angaja niciodată surori sau asistente principale fără să sondeze, mai întâi, terenul cu medicii respectivi. Acesta era motivul lipsei de animozităţi, printre surori şi asistente medicale, de când preluase funcţia. Mă întrebam cât îi povestise.

— După cum ştii, asistenta şefă a considerat că această secţie îmi va fi – ei bine – că-mi va conveni.

— Dar tu, ce crezi?

— Sper.

— Fiindcă îţi doreşti o drăguţă sinecură, cu weekenduri libere? Şi ce se întâmplă dacă încetează de am mai fi o sinecură? Va continua să-ţi convină? Dar secţia, va fi mulţumită de tine?

— Repet, aşa sper.

— La fel şi asistenta şefă. Să credem că aveţi dreptate! Se aplecă înainte, peste marginea pupitrului şi îşi încrucişă braţele. În seara asta, este linişte ca la morgă. S-ar putea ca mâine, sau toată săptămâna, sau chiar toată luna, să fie la fel. Dar, cum toţi mai marii din spital continuă să ne trimită pacienţii acuţi, deoarece avem cel mai modern echipament, niciunul dintre paturile pentru urgenţe din blestemata asta de aripă nu este liber mai mult de câteva ore la rând. Şi suntem în miez de iarnă. Deci ajunge să apară o tulpină de gripă ceva mai a dracului, sau să dea un frig mai intens, care să acopere drumurile cu gheaţă, ca fiecare secţie medicală sau chirurgicală de urgenţe să-şi reverse preaplinul aici. E improbabil ca aşa ceva să se întâmple până mâine noapte, dar în niciun caz imposibil. Dacă acesta ar fi cazul, cum ai reacţiona?

Am vorbit fără inflexiuni:

— Poate că am lipsit o vreme, dar am totuşi patru ani de stagiu.

— Bineînţeles, altfel n-ai mai fi aici, acum. Şi totuşi, cu tot stagiul şi fără lipsă de respect la adresa asistentei şefe, este greu să nu-ţi pui întrebarea: în realitate, de ce eşti aici?

— Şefa a zis că are mereu nevoie de asistente cu şcoală pentru tura de noapte.

— Cred că este o penurie cronică în aripile celelalte. Dar, întrucât de fiecare dată când a apărut un loc vacant în aripa nouă, toate asistentele din spital au stat la coadă pentru el, n-aş zice că am resimţit vreodată lipsa de personal. Sper că ai să mă ierţi dacă spun că până şi cea mai nouă soră are, în momentul acesta, mult mai multă experienţă tehnică decât tine.

— Inevitabil, având în vedere că sunt ieşită din circuit de şase ani. El rămase tăcut. Pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumul, zise, privindu-mă în ochi.

— Fetele îţi împărtăşesc părerea, că le-aş fi luat-o înainte?

— Întrucât ai făcut cândva parte dintre „fete”, poţi să-ţi dai singură un răspuns, doamnă Holtsmoor.

— Da. Am roşit. Îmi pare foarte rău, dar nu ştiu ce s-ar putea face. Am primit postul ce mi s-a oferit, mai ales, cum am mai spus, că-mi convenea.

— Dar, din nou, mi-e imposibil să nu-mi pun întrebarea de ce. Se ştie că în lume există un oarecare procent de mame care muncesc, dar probabil că cele cu copii foarte mici trebuie să muncească, fiindcă altfel ar fi nevoite să stea acasă şi să aibă grijă ei.

Pronunţarea tărăgănată mă enerva tot atât cât şi atitudinea. În mod clar, cum mă aşteptasem, şefa menţinuse obişnuita ei discreţie absolută privind problemele personale. Eram recunoscătoare. În prezenta

întrevedere, Joel demonstra un puternic atac de ceea ce pe vremea stagiului meu se numea S.A. Sindromul atotputerniciei. N-aveam intenţia să-i încurajez înfumurarea cu poveşti despre ghinionul meu.

— Eşti căsătorit?

— Nu.

— Probabil că vei reuşi să-ţi clarifici nelămurirea după însurătoare.

— Posibil. Dar asta nu are de-a face cu subiectul nostru, capacitatea ta de a face faţă slujbei. Dacă par să insist prea mult asupra chestiunii, îmi pare foarte rău, dar se întâmplă că mă interesează foarte mult. Nu numai fiindcă n-am apreciat niciodată nepotismul. Responsabilitatea pentru întreaga activitate a acestei aripi stă, în final, pe umerii mei.

— Înţeleg perfect. Nu era afectat numai de S.A., ci şi încrezut ca dracu'. Începeam să fiu mult mai împăcată cu proiectilul de peşte şi cartofi prăjiţi.

— În cazul ăsta, sper că vei lua în consideraţie şi sfatul pe care ţi-l dau. Sună astfel: renunţă la gândul unei sinecure, ia legătura cu îndrumătoarea şcolii de asistente, cere-i să-ţi dea o listă cu lucrări de citit şi câteva lecţii particulare şi fă-ţi temele.

— Cu cine să iau legătura?

— O, ai cunoscut-o sub titlul de Soră Supraveghetoare Principală. O găseşti în acelaşi loc. Du-te la ea şi apucă-te de treabă, cât mai repede. Asta îţi va da de lucru în zilele când nu eşti de serviciu şi ţi-ar putea salva slujba – deşi mă îndoiesc s-o mai vrei multă vreme.

Dacă aş fi spus ceva, cu siguranţă ar fi fost prea mult, aşa că am tăcut. Mă uitam doar la el şi-l bălăcăream în gând. Înfumuratule! Ce ştii tu, închis în turnul tău de fildeş, despre viaţa reală pe care oamenii de afară sunt obligaţi s-o ducă? Ce ştii tu despre chirii, facturi de electricitate, recolte compromise şi pantofiori, practic noi, rămaşi mici?

Ce ştii despre moarte, când nu este oficial catalogată la „stadiu terminal” sau neoficial la cel de „crăpat”? Ţi-a trecut vreodată prin minte că moartea poate însemna un scaun veşnic neocupat? Sau agonia foitului în pat, în miez de noapte, pentru a te trezi brusc singur? Nu este vina ta că n-ai habar de toate astea, ci bafta – dar nici asta n-ai aflat încă! Eşti atât de prost încât crezi că fac asta de dragul aventurii?

— Ei bine? Ai să-mi urmezi sfatul?

Îmi trebuia serviciul. La nevoie, i-aş fi mâncat din palmă.

— Da. Îţi mulţumesc.

Capitolul 3

De pe Anchor Lane, nr. 111, pe jos, făceai cam zece minute până la şcoala Marcyei. Era o clădire modernă, de dimensiuni mari. Trebuia să fie astfel. În oricare dimineaţă sau după-amiază din săptămână, hoardele de copii se revărsau asupra terenurilor de joacă, trotuarelor, trecerilor de pietoni, ca nişte armate euforice de spiriduşi sălbatici, invadatori.

La început, numărul lor mă speriase. Cum să supravieţuiască, în jungla asta, unica şi minunata mea progenitură, crescută la ţară? Mă ţineam permanent în gardă, urmărind eventuale semne de stres, până ce Ann mi-a spus că, dacă cineva avea să cedeze, aceea urma să fie ea, purtându-mi de grijă mie.

— N-are ce să i se întâmple unui copil care mănâncă bine, doarme profund şi debordează de veselie. Relaxează-te, fată – şi, dacă tot ai energie de consumat, mai bine ajută-mă să zugrăvesc holul de la etajul doi.

Uneori, când armata mai sus pomenită era încartiruită în sălile de clasă, schimbam idei cu alte mame grijulii. „Primul an, dragă? Este singura fiică? Recunoşti că s-a adaptat mai repede ca tine, nu? îi place, nu-i aşa? Ce-ţi spuneam? La fel şi ai mei! S-ar părea că, în general, le place. Este o schimbare!

Marcy, posedând instinctele normale de cameleon ale copiilor mici şi ureche ageră, prinsese deja două feluri de a vorbi, înainte ca eu să încep lucrul. Din când în când, le încurca şi folosea acasă exprimarea pentru şcoală.

Într-o vineri dimineaţă, spre sfârşitul primei mele luni de muncă, era în mare formă, după ce primise prima ei stea, drept recompensă pentru un desen.

— Doamna Shanklin a fost nesuferită şi a spus că după ce mi-oi auzi numele în „adunare”, n-am decât să mi-o lipesc pe frunte.

— După *ce-mi voi* auzi numele, am corectat-o automat.

— A, nu, mami! Schimbase automat felul de a vorbi. Nu al tău, al meu! Aşa zice Doamna Shanklin! Va fi de argint, fiindcă sunt încă la copiii mici, dar după ce voi intra în ciclul primar, o să fie de aur!

Doamna Shanklin era învăţătoarea, prietena şi oracolul Marcyei. Era o femeie grăsuţă cu figură plăcută, inteligentă, cu un fel de-a fi autoritar şi mare iubitoare de câini. Dusty ne conducea de obicei până la şcoală.

Într-o dimineaţă, după ce Marcy dispăruse în şcoală, iar Dusty şi doamna Shanklin terminaseră uzualele manifestări de tandreţe, de parcă s-ar fi revăzut după ce reveniseră, ambii, de la capete opuse ale Americii, doamna îmi pomeni despre steaua căpătată de Marcy.

— N-am să pretind că este cine ştie ce talent, dar şi-a meritat recompensa. Copilul ăsta are mare putere de concentrare. Este foarte sensibilă. Are picioarele pe pământ. De la dumneavoastră a moştenit aceste trăsături?

Eram copleşită de mândrie părintească, dar am fost cinstită.

— Nu prea cred.

— Sunt convinsă că sunteţi modestă, replică ea, cu siguranţa calmă a femeii obişnuite ca părerile ei să fie acceptate drept postulate.

I-am urmărit spatele solid, pe când traversa terenul de joacă şi mi-a venit în minte lipsa de maturitate ce-mi fusese caracteristică până la moartea lui Marcus. Trecusem prin viaţă ca un somnambul şi, chiar atunci când renunţasem să mai cred în zâne, fusesem gata să cred orice altceva. Inclusiv ideea că nu eram capabilă să mă iau la trântă cu viaţa. Urmasem cursurile de asistentă cu plăcere. După asta, ce m-ar mai fi putut înspăimânta? Ca Joel acum, pe atunci, credeam că toate încep şi se termină cu Sf. Martha.

Dusty aşteptase suficient. S-a smucit din lesă şi a pornit de-a latul terenului de joacă, în căutarea Marcyei. Zarva era

asurzitoare. Uite-l pe Azorel! Vrea să vină şi el la adunare? Ah, domnule, poate să vină şi Azorel? Vă rog, de ce trebuie să plece? De ce ea?

Domnul, era un bărbat înalt, suplu şi blond, îmbrăcat cu o haină de piele, ducând un vraf de cărţi sub braţ şi lesa lui Dusty într-o mână.

Dusty arbora aspectul de căţel cuminte.

— Este al dumneavoastră?

— Mulţumesc, da. Îmi pare foarte rău. Nu-l ţineam destul de bine şi a profitat, fugind după fiica mea.

— Am să vă conduc. Îndepărtă copiii ca pe un roi de muşte. Care este fiica dumneavoastră? E la mine?

— La doamna Shanklin. Marcy Holtsmoor.

— A, face parte dintre boboci. În ochii albaştri îi apăru un zâmbet timid, plăcut. Eu mă ocup de cei între nouă şi unsprezece ani şi, dacă nu mă duc la ei, curând vor începe să-mi distrugă clasa – bună dimineaţa, doamnă Holtsmoor.

— La revedere şi vă mulţumesc din nou, domnule…?

— Duggan. Îl mângâie pe cap pe Dusty, spuse că era întotdeauna o plăcere să cunoască unul dintre părinţi şi se făcu nevăzut.

Am pornit spre casă cu Dusty, gândindu-mă cât de plăcut putea fi să întâlnesc oameni care mă percepeau numai ca părinte.

Atitudinea lui Joel, din acea primă noapte, se dovedi aproape unanimă, în zilele următoare. Ceva de genul: „Da, am auzit că ai căpătat de lucru în aripa nouă. Hmm. Sigur, ai fost căsătorită cu un Holtsmoor”. Exista şi varianta: „Presupun că este un mod, la fel de valabil ca oricare altul, de a te mărita iar, dar pentru noi, fetele muncitoare, este cam nedreaptă angajarea ta în aripă”.

Deşi îmi venea greu să accept – iar subiectul nu-l putusem discuta nici cu verişorii mei – faptul că fusesem prevenită m-a ajutat să trec ceva mai uşor peste asemenea măgării. Timpul avea să şteargă noutatea şi, până ce nu va

fi trecut destul, ziua evitam spitalul, scurtam la minimum pauzele de masă, mă duceam şi mă întorceam de la muncă pe drumurile cele mai dosnice. Nu era greu, deoarece aripa era relativ izolată de celelalte clădiri. La lucru, Joel rămânea singurul, dintre cei vechi, cu care mă întâlneam frecvent. Asistenta de la William şi Mary, era cu numai câţiva ani mai în vârstă, dar făcuse stagiul la Sf. Benedict, peste Tamisa şi se mutase la noi de vreo optsprezece luni.

Era o scoţiană liniştită şi foarte bine pregătită, care nu discuta cu subordonatele decât despre problemele secţiei. Linda Parsons era mult prea tânără şi amabilă pentru a ridica piatra. Cu Joel, lucrurile stăteau altfel. Trebuia să-l rabd şi, la serviciu, nu-i ieşeam din cuvânt, iar acasă reuşeam destul de bine să mi-l scot din minte. Unul din puţinele avantaje ale greutăţilor mari prin care treceam era că, faţă de ele, problemele minore apăreau într-o perspectivă corectă.

Îi urmasem sfatul. Domnişoara Dawes, instructoarea şcolii de asistente, cândva asistentă supraveghetoare principală, mă aproviziona temeinic cu lucrări de specialitate, iar eu citisem luna trecută mai mult decât în întregul an terminal de stagiu, înaintea examenelor de absolvire şi de diplomă. Ne înţeleseserăm ca în fiecare luni seara s-o vizitez în sala de clasă. Îi înapoiam cărţile citite, le primeam pe următoarele şi o rugam să-mi explice orice nu înţelegeam singură. În stagiu, nu-mi prea plăcuse, dar acum o îndrăgeam din ce în ce mai mult. Îi plăcea să predea. Necesitatea de a-mi pune din nou creierul la muncă îmi provoca o neaşteptată încântare.

Când am intrat în casă, Ann mi-a comunicat că domnişoara Dawes mă sunase imediat după ce plecasem.

— Lunea care vine, are o şedinţă, aşa că nu vă puteţi întâlni, dar este liberă astăzi la zece, dacă ai vreme. A zis să n-o suni fiindcă probabil va fi în clasă. I-am spus că te întorci repede, fiindcă nu vrei să rămâi în urmă cu temele.

Mi-a remarcat expresia. Sper că n-am făcut vreo greşeală?

— Nu.

Ann era o femeie cu simţ practic, afectuoasă, cu darul de a ajunge la concluzii corecte pornind de la premise total greşite.

— Nu ţi-am spus că revenirea îţi va dezgropa o mulţime de amintiri?

— Mi-ai spus. Nu mă aşteptasem ca prezentul să fie mai neplăcut decât trecutul, dar ea n-ar fi priceput. Ann percepea oamenii şi situaţiile aşa cum ar fi trebuit să fie, foarte diferit de ceea ce erau cu adevărat. Fericit măritată la numai douăzeci de ani, mintea ei nu mai evoluase deloc. Între ideile ei nu-şi găseau locul motivaţiile complexe sau nuanţele. Dacă acum păream deranjată de o vizită la spital în plină zi, motivul nu putea fi, în ochii ei, decât durerea provocată de pierderea lui Marcus. Frumos din partea ei că a sunat. Am să trec pe acolo chiar acum.

— Aşa?

— Haina asta este prea ponosită? am întrebat eu, privind în jos.

— Nu numai atât, dragă. M-a cercetat din priviri. Poate că n-ar fi rău să te găteşti puţin în stilul Hellenei.

Soacră-mea avea cel puţin măsura paisprezece dar, uneori, se minţea singură că ar putea purta şi doisprezece. Puţin înainte de a pleca de la Holtsmoor House, îmi dăruise un taior incredibil de scump, negru, cumpărat într-o astfel de automistificare. Atât Helen cât şi Ann preferau să mă vadă în negru. Ann credea într-adevăr că negrul mi se potriveşte şi, cu ocazia asta, am fost de acord. Era o drăgălăşenie de costum şi nu trebuia decât să-i prind tivul.

— Probabil că glumeşti, Ann! Marele pavoaz, pentru o simplă vizită în sala de clasă a veteranei Dawes? Aiurea!

— Nu-i vorba despre asta. Îţi va ridica moralul şi ar trebui să te gândeşti şi la imaginea familiei. Domnişoara Dawes mi-a ţinut o predică despre respectul pe care-l impune

acest nume la Sf. Martha şi despre cât se simte de încântată de atitudinea ta responsabilă în privinţa profesiei. Nu ţi-ai dat seama că, în calitate de singur Holtsmoor adult, eşti un soi de emblemă pentru Sf. Martha?

Am zâmbit.

— Cinstit vorbind, nu.

— Cred că ai fost prea ocupată. Hai, du-te. Mă concedie cu un gest prietenesc de mână. Am să pregătesc nişte cafea, până te găteşti.

Eram pe cale să protestez din nou, dar mi-am spus că nu conta şi i-am urmat îndemnul.

David tocmai venise la cafea. Îşi schimbă ochelarii şi apoi îmi dădu roată.

— De la Helen? Am aprobat. A dat din cap, privindu-mă în ochi. Vechile obiceiuri tribale englezeşti mor foarte greu, chiar şi în secolul al douăzecilea. Dar îţi stă bine, Pipa. Unde-i Rolls-ul?

— Mă gândeam să folosesc Mercedes-ul, azi.

Ann era convinsă că mă voi înveseli, dar nu pricepuse nimic din remarca lui David, privind vechile obiceiuri tribale.

El nu încercă să-i explice, iar ea nici nu se aşteptase la aşa ceva. Pe vremuri, relaţia lor mă nedumerise. Erau vizibil mulţumiţi unul de celălalt, deşi nu păreau să aibă preocupări comune. Mai târziu, mi-am dat seama că Ann nu cerea de la viaţa de familie decât o relaţie sexuală sănătoasă, iar David nu aştepta nimic mai mult din partea unei neveste. Se simţea bine în compania propriilor gânduri şi probabil că s-ar fi mulţumit şi cu o menajeră dispusă la concesii sexuale. Era topit după Marcy şi se purta foarte bine cu ea, dar, după cum mărturisea uneori, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să aibă propriile progenituri. Cu mine se înţelegea binişor, căci vorbeam aceeaşi limbă. Îl apreciam foarte mult. Pe Ann o iubeam. Cum să nu iubeşti întruchiparea blândeţii?

Domnişoara Dawes ridică privirea, la auzul ciocăniturii

mele în uşa dată de perete.

— Draga mea doamnă Holtsmoor! Se ridică zâmbitoare. Ce plăcere, să te văd atât de elegantă şi odihnită, deşi te afli la sfârşitul unei săptămâni de muncă. Asistenta şefă va fi încântată să audă, căci era puţin temătoare ca efortul turei de noapte să nu se dovedească prea mare pentru tine.

Dumnezeu să binecuvânteze darul Hellenei. Acest aspect al problemei ne scăpase amândurora.

După jumătate de ceas de discuţii pe teme profesionale, mă întrebă:

— Acum, ai avut suficient timp pentru a-ţi formula o părere. Îţi place la William şi Mary?

— Foarte mult, vă mulţumesc.

Exceptându-l pe Joel, era purul adevăr. Îmi plăceau pacienţii şi, atât cât ne întâlnisem, asistenta secţiei şi celelalte surori din tura de zi. Parsons era încântătoare, iar ceilalţi medici sau stagiari care ne vizitau noapte de noapte, erau tineri, îndatoritori, invariabil pe fugă, mulţumiţi de existenţa acestei oaze de linişte în activitatea febrilă a noii aripi. Aveam atât pacienţi de chirurgie cât şi de la medicină internă şi, pe la două noaptea, primeam vizita domnului Brown, chirurgul şef al aripii, care îşi vâra capul pe uşă, sorbea rapid ceaiul care-l aştepta, stând în picioare, zicea: „Bine! Mulţumesc, soră! Noapte bună!” şi foarte rar mai adăuga ceva. Nu-mi aminteam de el, iar dacă el mă cunoştea n-a dat niciodată vreun semn. Mă trata ca pe o piesă de mobilier a secţiei, la îndemână, lucru ce-mi convenea de minune.

Întotdeauna preferasem pacienţii de interne şi, în medie, şaptezeci şi cinci la sută dintre ei asta erau. În mod normal, deci, vizitele lui Joel erau ceva mai lungi. Păreau să dureze o eternitate şi mă lăsau cu o senzaţie de sfârşeală şi de gravă incompetenţă. Deşi începusem să prind noutăţile, în fiecare noapte, măcar una dintre întrebările lui mă găsea nepregătită. Inevitabil, în felul ăsta bagajul meu de

cunoştinţe medicale sporea. Încă nu-mi dădeam seama dacă silinţa lui de a mă perfecţiona era cauzată de grija pentru secţie, sau, pur şi simplu, de plăcerea de a mă chinui. Adevărul oscila, probabil, pe la mijloc.

Luându-mi noul teanc de cărţi, mi-a trecut prin cap că datoram bună parte, dacă nu toată, buna apreciere a domnişoarei Dawes celor doi oameni ce aveau acelaşi motiv fundamental de a mă dezavua. Poate că Helen m-ar fi iertat, într-o bună zi, că m-am măritat cu Marcus, dacă i-aş fi născut un băiat. Oare aceasta să fi fost picătura care a umplut paharul şi în cazul lui Joel? Sau, poate, peştele cu cartofi prăjiţi?

Clasa era situată într-una dintre clădirile vechi. Ajunsesem acolo traversând parcul şi folosind o intrare secundară. Domnişoara Dawes avea treabă cu asistenta şefă şi zise că mă va însoţi, la plecare. Alese însă coridorul central care făcea legătura cu celelalte clădiri.

Apariţia noii aripi descongestionase puţin respectivul traseu, dar exista încă un flux continuu de oameni, în ambele sensuri. Infirmierii, împingând scaune sau tărgi ocupate de pacienţi; asistentele de serviciu, alergând să îndeplinească diverse comisioane; asistentele ieşite din schimb, îndreptându-se spre cantină sau spre oficiul poştal; rude, vizitatori şi pacienţi pe propriile picioare, purtând ecusoane galbene, roşii şi respectiv albastre – erau încă acolo. La fel şi studenţi cocoţaţi pe pervazurile ferestrelor sau înconjurând busturile de piatră înşirate pe coridor. Mai multe fete decât pe vremea mea, purtând toţi părul mult mai lung, iar băieţii având, aproape toţi, barbă. În afara abundenţei de păr şi a hainelor ceva mai colorate, timpul părea să fi stat pe loc. Chiar că era o incursiune în trecut, dar, deoarece era vorba de o perioadă fericită, experienţa mă încânta. Până ce domnişoara Dawes luă hotărârea de a transforma totul într-un eveniment de societate.

Opri două asistente principale cu vechime mare.

— Sunt sigură că v-ar face plăcere s-o cunoaşteţi pe doamna Holtsmoor! Da, într-adevăr, sora Dexter – singurul fiu al doctorului Thomas – da, eram convinsă că vă veţi aminti de doctorul Thomas al nostru.

— Dragul doctor Thomas, se pronunţă bătrâna asistentă Charity. Mare medic. Şi ce bine îmi amintesc secţia lui, pe când eram începătoare, angajată de probă

— Şi toate eram tinere ucenice, tare mândre de noi! Pe atunci nu exista aiureala asta cu eleve-asistente! Şi ai o fiică, dragă? Sper că are înclinaţii medicale?

— Mi-e teamă că încă nu-s vizibile. Are numai cinci ani.

Din privirea reprobatoare a asistentei Charity, puteam deduce că eşuasem în îndatoririle materne, neîncurajând-o pe Marcy să-şi încerce primii dinţişori într-un stetoscop sau să înveţe alfabetul după manualul de anatomie al lui Gray. Apoi, avu un gând mai încurajator.

— Sunt convinsă că dragul doctor Thomas ar fi fost mândru să afle că nora sa nu-şi iroseşte instruirea, ca atâtea alte tinere surori cu diplomă. Pierderea atâtor talente, prin căsătorie, este ruşinoasă!

Domnişoara Dawes fu mai tolerantă.

— Mă îndoiesc, soră, că soţii respectivi ar fi de acord.

— Nu mă preocupă părerile lor, îşi arătă dispreţul asistenta Charity. Mă gândesc doar la binele acestui spital!

Domnişoara Dawes anunţă că era sigură că propăşirea Sf. Martha va rămâne mereu preocuparea noastră de căpătâi. Şi, tocmai urmând s-o întâlnească pe asistenta şefă, va…

Aveam privirea în pământ, aşa că n-am observat mulţimea de halate albe până ce s-a despărţit în două pentru a ne lăsa să trecem – iar companioana mea s-a oprit din nou.

— Bună dimineaţa, doctore Ferguson!

Cei trei bărbaţi în costume negre, din mijlocul grupului, se opriră. Unul dintre ei era doctorul Ferguson, decanul.

După el, se opriră toţi ceilalţi.

— A, domnişoara Dawes – şi doamna Holtsmoor! Fusese printre invitaţi la marea petrecere organizată de Helen la conac, atunci când Marcus şi cu mine reveniserăm din luna de miere, deşi noi insistaserăm pentru o nuntă discretă.

— Fii binevenită la Sf. Martha. Îi prezentă pe ceilalţi doi posesori de costume închise la culoare. Domnul Billings, care a venit la noi, recent, de la Sf. Catherina. De doctorul Lawson, îţi aduci aminte, cu siguranţă, din vremea stagiului în secţia de chirurgie toracică.

Se porni o avalanşă de strângeri de mână. Halatele albe ne împresuraseră şi ne studiau. Unul dintre privitori era chiar Joel. În timp ce colegii săi îmi cercetau cu imparţialitate picioarele şi celelalte semne vitale, el îmi evalua costumul. După expresia chipului, ghicise preţul corect.

Doctorul Lawson era un bărbat robust, aflat în al cincilea deceniu de viaţă, posedând o voce puternică şi memorie infailibilă.

— Mi-am amintit! Sora Dexter, nu-i aşa? Erai la secţia Luke, în anul când am avut acea epidemie grozavă de gripă. Două treimi din secţie era în cârpe

— Îţi aminteşti, Kirby – tu erai... nu-i aşa că erai la pediatrie pe atunci?

— Într-adevăr, domnule. Privirea lui trecu de la taior spre figura mea şi zâmbi scurt. Atunci s-au pus fundaţiile noii aripi, în iarna aceea.

— Şi, s-ar putea spune, unei cu totul alte lumi.

Decanul spuse că avea mare dreptate, dar, cu toate că el era un susţinător al progresului, nu se putea împiedica să simtă nostalgia vremurilor bune de odinioară, deşi, bineînţeles, nu se aştepta ca toţi aceşti tineri şi talentaţi oameni de meserie să fie de aceeaşi părere.

— Gata, datoria ne cheamă! Vă rog să mă iertaţi, doamnelor. Mi-a făcut plăcere întâlnirea, doamnă

Holtsmoor – trebuie s-o rog pe soţie să ia legătura cu dumneata şi să te invite la masă – locuieşti la Londra? Desigur, desigur, asistenta şefă mi-a explicat – foarte curajos din partea dumitale – mare plăcere. Se înclină. Întreaga asistenţă, inclusiv Joel pe care-l observam pe furiş, îi urmă exemplul.

— Vai, dragă, am uitat! Voi întârzia la întâlnire. Domnişoara Dawes dispăru în viteză, ca iepurele alb din „Alice în ţara minunilor”.

M-am întors şi eu şi am dat să plec, dar m-am ciocnit cu o fată înaltă şi subţire, purtând uniformă de asistentă.

— Scuzaţi-mă – m-am retras puţin şi am rămas cu gura căscată. Liz! Liz Brecklehurst! Nu ştiam că eşti încă aici!

Fuseserăm colege de generaţie. Întâlnirea nu părea s-o încânte.

— Am avut o lună de concediu. Abia m-am întors. Sunt în tura de noapte. Asistentă principală supraveghetoare.

— Felicitări, Ochii cenuşii îmi trimiteau o privire atât de îngheţată încât a trebuit să-mi înfrânez entuziasmul. Văd că te-ai descurcat bine.

— Nici tu nu pari s-o duci prea rău. Îmi estimă costumul, cum făcuse şi Joel. Îmi pare rău pentru soţul tău. Dar presupun că ai trecut peste asta.

— Cinci ani reprezintă o groază de vreme, a fost tot ce am găsit de spus. Fusese o blondă destul de ştearsă. Acum, arăta mult mai bine, cu aspectul ei nordic.

— Joel Kirby îmi spunea că lucrezi la William şi Mary. Câtă vreme ai de gând să rămâi?

— Nu ştiu.

— Probabil ţi se pare amuzant să iei pulsul vieţii noastre, a celorlalţi. Cred că ne vom mai întâlni noaptea, în aripă – dacă rămâi? Acum trebuie să plec. La revedere, Pippa.

— Da, Liz, am spus, ne vom vedea.

Capitolul 4

Temperatura crescuse în acel weekend şi duminică la amiază ajunsese la vreo cincisprezece grade. Ann şi cu mine terminaserăm de zugrăvit etajul, deschiseserăm toate uşile şi ferestrele pentru a scăpa de mirosul de vopsea şi ne alăturaserăm Marcyei şi lui Dusty pe minusculul petic de pietriş, iarbă uscată şi tufe de măcriş, din spatele casei. Numai Marcy îndrăznea să-l numească „grădină”. Semăna, mai degrabă, cu un puţ de fântână, înconjurat, cum era, de zidurile caselor vecine, neprimind razele soarelui decât la zenit. Dar, întrucât nu se putea ajunge acolo decât prin uşa din spate a casei noastre, devenise o anexă nepreţuită pentru o familie cu o fetiţă mică şi un câine bătrân, ambii nefamiliarizaţi cu Londra şi cu traficul ei.

Ann îşi făcea planuri.

— Un patio pavat, cu plante în ghivece şi mobilă de fier forjat. Poate şi un smochin? Oh, ar fi o fericire! Şi să trecem direct la vară.

David ieşi din casă.

— Prea cald, prea devreme. Anii petrecuţi ca fermier îşi lăsaseră amprenta. Vom plăti mai târziu.

Peste noapte fusese ceaţă. Se ridicase odată cu sosirea dimineţii, pentru a reveni, mai puţin groasă, seara următoare. Lumina forma nişte halouri verzui-ţipătoare în preajma neoanelor de pe stradă. Am plecat spre spital şi, în timp ce traversam parcul, vizibilitatea s-a redus până la numai câţiva metri. Nu mă deranja, cunoscând atât de bine drumul, dar aerul îngroşat parcă amortiza sunetele, astfel încât cuplul prins într-o îmbrăţişare, de pe una din băncile de lemn, nu-mi auzi paşii până când n-am ajuns în dreptul lor. După boneta albă, fata era asistentă – sau soră? Oricine ar fi fost, încălca una dintre regulile spitalului, dar întrucât şi eu o făcusem pe alte bănci, în alte nopţi, de mult trecute, am păşit mai departe, ceva mai repede. Totuşi am auzit

şoapta bărbatului: „Ne-o fi văzut?” şi răspunsul feţei: „Slavă Domnului, era şefa mea! Nu ne va pârî”.

Cândva, va trebui să-i atrag atenţia lui Parsons că şoaptele sunt cel mai uşor de auzit noaptea, mai ales în cazul vocilor feminine. Să-i deschid ochii, oare, asupra realităţilor vieţii? Apoi, mi-am amintit de cele trei luni pe care le petrecuse la ginecologie. După numărul de abandonuri la care fusese martoră, nu mai avea nevoie de vreun memento.

M-a ajuns lângă cantina personalului de noapte.

— Bună, şefa! Cum a fost în libere?

— Bine, mulţumesc. Tu, ce ai mai făcut?

Aveam nopţile libere în acelaşi timp, ceea ce, după cum recunoscuse, îi convenea grozav, deoarece era singura începătoare din spital cu weekendurile libere. Organizarea turelor de noapte se modificase, în perioada cât lipsisem. Fiecare secţie dispunea de două garnituri complete. Cele care lucrau patru nopţi erau considerate principale; celelalte începătoare. Acestea petreceau cea de-a patra noapte de gardă, prin rotaţie, în oricare altă secţie care avea nevoie de ajutoare suplimentare. Termenul împământenit era de „zilieri”.

Corespondentele noastre, la William şi Mary, erau sora principală Watkins şi sora Adams. Watkins era de curând numită soră principală, iar Adams era corespondenta lui Parsons şi confidenta ei. În consecinţă, auzeam despre ceea ce se petrecea în secţie pe cealaltă tură, după cum şi Watkins afla despre tura mea.

Parsons se distrase de minune, dar sărmana secţie Willie-May se părea că avusese un weekend groaznic.

— Caro Adams zice că Watkins aproape că a înnebunit-o!

— De ce? A fost de lucru?

— Doamne, nu! Dar „scorpia” aia de B. A fost de serviciu ca şefă a turei de noapte. Caro zice că dacă nu apărea în persoană ca să le chinuiască, o făcea la telefon. Watkins i-a

povestit lui Caro că la fel făcea şi când lucrau împreună, pe tura de zi, la Albert, luna trecută. Watkins, continuă ea bârfa, fără să-mi dea posibilitatea de a interveni, dă vina pe medicul şef pe aripă. Zice că ar da orice dacă şi-ar face mai multă vreme pentru propria viaţă sexuală, fiindcă în felul ăsta „scorpia de B". nu este singura care are de suferit. Ce-ar fi să vorbesc, despre asta, cu Henry? Oh, şefa! Să-l vedeţi pe Henry! Este cel mai năucitor băiat din Martha!

Eram puţin ameţită, dar mult mai interesată decât aş fi dorit să recunosc.

— Uşurel dragă, uşurel. S-o luăm de la început. Cine este Henry? Vineri, mi s-a părut că marea descoperire se numea Nigel?

— Asta a fost vineri! Nigel fu decartat cu un gest nepăsător. Sâmbătă, l-am cunoscut pe Henry, la o petrecere şi ne-am distrat împreună! Mamă, ce ne-am mai distrat! M-a făcut bucăţi, şefa! Henry Kirby, fratele cel mic al medicului şef pe aripă. Există şi un mijlociu, dar nu-i în branşă.

Ştiusem, dar uitasem, că Joel avea doi fraţi şi părinţi, undeva în York, despre care obişnuia să vorbească foarte mult, fiind o familie strâns unită. De când revenisem, nu-i mai menţionase. Parsons începu din nou să vorbească.

— Mă întreb dacă doreşte, cu adevărat, să se căsătorească? Watkins zice că da şi spune că „scorpia aia bătrână" ar vrea şi ea. Începe fiecare a doua propoziţie cu: „După cum mi-a spus doctorul Kirby…"

— Abţine-te Parsons! Hopa! Stop! Trebuie să-ţi spun ceva, înainte de a mai arunca alte bombe. Adică, dacă vorbim despre Liz Breklehurst?

— O cunoaşteţi pe „bătrâna…"?

— Gura mică, răţuşcă! Liz Breklehurst a fost în aceeaşi serie cu mine.

I-a căzut falca.

— O, Doamne! Nu-mi vine să cred! De obicei,

absolventele aceleiaşi serii sunt cam la fel, iar dumneavoastră sunteţi aşa de cumsecade, în timp ce ea… Se plesni cu palma peste gură. Bine, şefa! M-am prins! Este din seria dumneavoastră, aşa că n-am voie să mai spun nimic, dar aş zice că-s momente în care îi plâng de milă doctorului Kirby. Când nu se poartă ca un nemernic, este un frumuşel, în felul lui şi, deoarece l-am cunoscut pe Henry…

— Pâinea lui Dumnezeu, pentru toate femeile, sunt sigură, dragă, dar dacă nu intrăm vom pierde apelul. Să mergem.

Aşteptând să-mi aud numele, mă întrebam ce anume era adevărat din spusele lui Parsons, privindu-i pe Liz şi Joel. Singuri fiind, deveneau ţinte sigure pentru bârfă. Liz şi Joel? Ar fi o treabă, mi-am spus şi am zâmbit răutăcios. Cele mai bune urări şi, cum vedeam eu lucrurile, urmau să aibă nevoie.

Intendenta închise registrul.

— Câteva schimbări la asistente… Sora C. R. Jolly este suplimentară la secţia William şi Mary. Parsons şi cu mine ne-am privit şi am ridicat din umeri simultan.

Jolly era într-al patrulea an. Trecuse examenul de stat, dar nu absolvise încă pe cel de titularizare în spital. Era o fetiţă slăbuţă, drăguţă, cu ochi foarte inteligenţi. Deşi abia venită din tura de zi, părea moartă de oboseală. Nici ea nu ştia de ce ne fusese repartizată.

În lift, am întrebat-o dacă mai făcuse ture de noapte.

— Cea de-a treia săptămână, şi toate rotaţiile. Nu vreau să supăr pe nimeni, şefa, dar abia aştept să am propria secţie.

— Nu te pot condamna. Pe vremuri, uram să fiu zilier, dar tura de noapte, ca principală, era favorita mea.

— Aşa spun toţi. Căscă. Scuze. În seara asta nu-s în stare să mă trezesc.

Parsons interveni cu îngâmfare:

— Ar fi trebuit să faci o plimbare prin parc. Eu aşa

procedez. Şi întotdeauna mă înviorează.

— Of, mormăi Jolly, hidoasa energie tinerească! La vârsta mea, am nevoie de somn!

— Dar câţi ani ai? vru să ştie Parsons.

— Douăzeci şi doi. Bătrână! După douăzeci, ai putea foarte bine să şi mori!

Parsons aprobă din cap amabil, vizibil de aceeaşi părere.

Replica de surpriză a asistentei de la William şi Mary „Trei asistente?” ne miră şi pe noi. Nu era normal ca o soră suplimentară să fie repartizată în secţie fără cererea asistentei. Pe când îi explicam, Jolly părea stânjenită.

— Aşa, deci? Asistenta lăsă din mână pixul. Mă întreb de ce asistenta şefă n-a găsit cu cale să mă informeze şi pe mine... Ah! Unul din telefoanele de pe birou începuse să sune. La telefon, asistenta de la William şi Mary. O, da, asistentă Breklehurst? Bună seara. Da. Privirea i se întoarse spre Jolly. Da... ce noroc să-l putem prelua noi, având în vedere că terapia intensivă de la cardiologie este plină... oh, într-adevăr? Da, o experienţă de nepreţuit, dar n-aş fi crezut... aha, medicul şef pe aripă? Dar nu mi-a spus nimic. Sigur că da, nu mai trebuie să adăugaţi nimic. După tonul folosit, aceasta era minciuna anului. Ce anume? Da, personal, sunt foarte mulţumită. Mulţumesc. Noapte bună. Aşează receptorul în furcă. Deci, soră Jolly, tocmai ai terminat o tură la terapie intensivă, la cardiologie?

Jolly părea şi mai stânjenită.

— Da.

— În cazul acesta, sunt sigură că experienţa dumitale se va dovedi nepreţuită la îngrijirea pacientului care tocmai ne-a fost transferat. A ajuns la noi fiindcă terapia intensivă nu are niciun pat disponibil, iar noi avem două rezerve dotate cu echipamentul necesar cardiacilor. Şefa turei de noapte consideră că va fi o experienţă utilă pentru dumneata. Întâi am să mă ocup de el şi apoi voi continua cu raportul. De acord, soră?

— Da, mulţumesc.

Nu era niciodată nepoliticoasă, dar nici nu se dădea peste cap să-şi trateze bine subordonatele. Întrucât nu cunoscusem încă vreo şefă de secţie care să nu fie gata să verse sânge la simpla sugestie – oricât de binevoitoare – a unui amestec exterior în treburile ei, bănuiam că, sub aspectul stăpânit, fierbea. Politeţea aceea extremă era ca o armură de protecţie, pe care învăţasem s-o utilizez şi eu, în ultima vreme.

Parsons se înroşise de indignare.

— Abia aşteaptă să raporteze conducerii că nu ne-am descurcat! îmi şopti ea, pe când ne aşezam să ascultăm raportul.

Eram mai degrabă neliniştită. Mă obişnuisem, mai mult sau mai puţin, ca Joel să-mi cântărească prestaţia pe tură, dar, dacă avea să continue la infinit să mă desconsidere, aveam de-a face cu o repartizare greşită, iar asistenta şefă trebuia să-mi găsească altceva, oricare mi-ar fi fost numele de familie. Desigur, mi-ar oferi altă însărcinare, dar cum aş fi putut să sper ceva la fel de convenabil? Secţia asta îmi plăcea. În gând, eram de acord cu Parsons, dar fiind ceva mai matură trebuia să înţeleg că, dacă Joel m-ar fi crezut cu adevărat incompetentă, n-ar fi avut alternativă. Problemele mele de acasă nu erau treaba lui, însă bunăstarea pacienţilor era. Şi constituia o uşurare constatarea indirectă că asistenta avea alte păreri despre mine.

Îmi părea rău pentru Jolly. Era mult mai tânără ca mine şi, cum îşi dăduse seama, se afla într-o poziţie vulnerabilă. Părea mai palidă ca de obicei. Asistenta o privi cu atenţie, pe când ne aşezam.

— Soră Jolly, te simţi bine?

— Da, mulţumesc. Întotdeauna sunt palidă.

— Nopţile pot fi dificile dacă nu dormi suficient.

— Am dormit, chiar foarte bine, după-amiază.

— Bine. Aşa…

Domnul Albert Walter Worstley avea şaizeci şi patru de ani. Provenea din Leeds, se ocupa cu comerţul de lână şi venise la Londra cu afaceri. Avusese un atac de cord, cu o oră în urmă, în taxiul care îl ducea la gara King’s Cross. Şoferul îl văzuse leşinând în oglinda retrovizoare şi luase decizia înţeleaptă de a întoarce maşina şi de a veni direct la Sf. Martha.

— Soţia acestuia a fost internată în aripa nouă imediat după inaugurare, explică asistenta, şi, cu toate că în momentul atacului nu se afla în raza de răspundere a spitalului nostru, şoferul a decis că suntem singura lui şansă, iar domnul Worstley a aterizat în aripa nouă, la departamentul Accidente. Cea mai apropiată rudă – soţia, doamna Florance Clara Worstley. Fără copii. Există însă un nepot care lucrează la Londra şi cu care am luat legătura. Trebuie să apară. Am sunat-o şi pe doamna Worstley, dar, fiind în vârstă şi având bronşită cronică, i-am sugerat să aştepte până mâine, întrucât soţul dânsei este sub sedative şi, oricum, are nevoie de linişte absolută. Adresele şi numerele de telefon sunt în registrul de internări. Acum, situaţia medicală.

Tocmai terminase, când Joel îşi făcu apariţia de după paravanul de lângă uşa rezervei numărul trei din William.

— Am să conectez monitorul, domnişoară asistentă.

Cele două monitoare cardiace din dotare erau poziţionate unul lângă altul, pe panoul din faţa biroului. Arătau ca nişte televizoare cu diagonală mică. Apăsă un întrerupător, reglă focalizarea şi atinse un buton. Instantaneu, spoturile îngemănate, de dimensiunile unui vârf de ac, începură să pulseze pe ecran, trasând un grafic în permanentă mişcare al activităţii inimii domnului Worstley, ce zăcea în micuţa rezervă, după paravan.

— E bine, doctore Kirby? întrebă asistenta.

Joel privea concentrat graficul, cu umerii încovoiaţi şi mâinile în buzunare.

— Nu-i grozav, dar am văzut şi mai rău. Aş fi preferat să nu fie atât de gras. Privi împrejur. În noaptea asta avem trei surori.

Ochii asistentei clipiră, dar se stăpânea mult prea bine pentru a ataca subiectul în faţa subalternelor.

— Şefa turei de noapte a fost amabilă să ne-o pună la dispoziţie pe sora Jolly, pentru îngrijirea specială a domnului Worstley.

— Ne cunoaştem bine de la terapia intensivă de cardiologie. Dădu din cap în direcţia ei. Din nou la muncă în seara asta, domnişoară? apoi reveni la domnul Worstley.

Asistenta îşi continuă raportul. Aproape terminase, când telefonul sună din nou. Tot Liz era. Nepotul domnului Worstley ajunsese din greşeală în clădirea veche, iar ea urma să-l aducă la noi.

Şefa secţiei se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, dar va trebui să-l văd şi eu. Nu mai sta, Parsons. Pregăteşte băuturile şi serviciul de ceai, pentru vizitator. Doctore Kirby! Joel reapăruse. Nepotul este pe drum. Nu doriţi să schimbaţi câteva vorbe cu el?

— Ba da, rămân aici. Îi făcu loc să iasă, apoi se încruntă din nou spre monitor. Ştiu că nu foloseam încă asemenea aparate când ai plecat de la noi, dar nu sunt decât o variantă mai sofisticată de E.K.G. Şi fac urmărirea mult mai simplă.

— Aşa zice şi domnişoara Dawes. Mi-a făcut o demonstraţie cu materialul didactic.

Mă privi dintr-o parte.

— N-am mai trecut pe acolo de câtăva vreme. Cât de moderne sunt echipamentele ei?

— Monitorul portabil este identic cu cele două de aici. Cel de urmărire la distanţă este mai mic, dar se conectează şi funcţionează la fel.

— Pe cine a făcut demonstraţia?

— Pe mine.

Îşi schimbă poziţia pentru a mă vedea şi pe mine, în timp ce continua să supravegheze monitorul.

— Arată-mi cum ţi-a amplasat cei trei electrozi.

I-am făcut pe plac.

— Primii doi sunt bine puşi, însă cel pentru apex este prea aproape de stern. Ridică mâna stângă. În cazul unei inimi normale, chiar aici. Indică, folosind degetul mijlociu, un punct în partea stângă a pieptului. Pentru o inimă mărită – cam pe aici. Dacă nu ştii sigur, cauţi aorta – aici – şi apoi stabileşti punctul. Ai priceput? Bun. Demonstrează-mi pe mine. Aşa, corect. Se întoarse iar spre aparate. Domnişoara Dawes ţi-a explicat şi sistemul de alarmă?

— Da. Mi-am fixat din nou platca slăbită a şorţului de uniformă.

— Şi, cum funcţionează?

— După ce monitorul mobil a fost fixat pe o anumită cifră, soneria porneşte de îndată ce bătăile inimii scad sub, sau depăşesc respectiva valoare.

— Ce-mi poţi spune despre alarmele false?

— Apar destul de des şi indică de obicei tahicardii.

— De ce?

— Deoarece, am răspuns printre dinţi, pulsul creşte automat de fiecare dată când pacientul se întoarce în aşternut, iar aparatul este incapabil să discearnă între efortul muscular şi alte cauze. Tahicardia înseamnă o accelerare a pulsului; brahicardia, încetinire. Orice începător ştie. Mă asculta în tăcere. Asta a fost tot?

— Nu. La ce bun să înveţi teoria dacă n-ai curajul de a o aplica în practică? Şi ce se va întâmpla când, într-o altă noapte, va fi internat alt pacient, necesitând cu adevărat îngrijire şi nu va exista o a treia asistentă, cu experienţă în domeniu, la îndemână? La ce îţi va folosi atunci priceperea de a trage sfori?

— Te referi la Jolly? Nu eu i-am solicitat prezenţa! Până adineauri am crezut că este aici la cererea ta... M-am

întrerupt fiindcă Liz Brecklehurst apăruse pe coridor vorbind cu cineva care o urma.

— Pe aici, domnule Duggan.

Purta aceeaşi haină de piele. Lumina puternică făcea ca părul său castaniu deschis să pară cenuşiu pal, iar nervozitatea îi dădea un aer de nesiguranţă şi vulnerabilitate şi-l întinerea faţă de aspectul pe care-l afişase pe terenul de joacă, vineri dimineaţa. O urmă ezitant pe Liz şi, pomenindu-se dintr-odată în faţa noastră, a mea şi a lui Joel, trăsăturile feţei îi deveniră ostile, reacţie uzuală a persoanelor şcolite la confruntarea cu personalul medical. Cei cu educaţie deficitară afişau o teamă respectuoasă.

Apoi, îşi schimbă atitudinea.

— Doamna Holtsmoor, nu-i aşa? Aproape că se năpusti asupra mea. Lucraţi aici? Dumneavoastră vă ocupaţi de unchiul? Asistenta ni se alătură. O ignoră şi pe ea. Cum se simte? Va scăpa?

Şefa de secţie interveni cu o autoritate care nu lăsa niciun dubiu asupra poziţiei ei. Scăpă de Liz cu un scurt: „Mulţumesc, asistentă Breacklehurst”. Pe mine mă trimise după serviciul de ceai.

— Sunt convinsă că domnului Duggan i-ar face bine o ceaşcă, cât timp va discuta cu domnul doctor Kirby. Pe când mă îndreptam spre oficiu, am auzit-o prezentându-l pe Joel.

Parsons tocmai terminase de preparat ceaiul. Privi peste umărul meu.

— Trebuie să fi fost foarte frumuşel, în tinereţe.

— N-ai pus zahărul, dragă. În timp ce-l aducea, m-am uitat înapoi. N-are mai mult de treizeci de ani.

— Cam trecut, aprobă ea. Sărăcuţul. Rămâne aici peste noapte?

— N-am auzit nimic, dar presupun că aşa se va întâmpla.

Ceva nu-mi dădea pace. Am recunoscut gândul înainte

de a turna ceaiul şi de a-i înmâna ceşcuţa. Nu semăna cu Marcus, iar situaţia diferea de cea care apăruse în Albert, însă existau suficiente similitudini între cei doi bărbaţi şi între momentele respective, cât să mă bulverseze. Ciudat, sau aşa mi se părea, lucrul nu mi-l făcea antipatic pe domnul Duggan. Îl compătimeam. Asistenta îşi dădea întreaga silinţă să se poarte frumos cu el, dar eforturile ei erau vizibil automatisme profesionale. Între timp, Joel îşi terminase raportul medical destul de cinstit şi avea un aspect compătimitor, dar, întrucât stătea cu un ochi pe monitor, ar fi putut părea, unui străin, cam neatent.

Asistenta continua să spună cu siguranţa ei bine intenţionată, dar enervantă:

— Trebuie să vă daţi osteneala să nu vă mai faceţi griji, domnule Duggan.

Domnul îşi ridică privirea spre mine cu disperarea înecatului.

— Cum aş putea murmură el.

Eticheta îmi impunea să nu intervin. I-am făcut doar un semn de încurajare.

— Mulţumesc, zise el, ca şi când i-aş fi vorbit şi-l atinse pe Joel pentru a-i atrage atenţia. Nu-i spuseseră nimic despre monitor, mai mult ca sigur, pentru a nu-l nelinişti mai tare, având în vedere că era prima oară când se afla într-un spital. După mine, ar fi trebuit s-o facă. Poate că lipsisem prea mult, sau poate că ei nu mai ieşiseră de prea multă vreme din spital. Doctore.

— Scuzaţi-mă, domnule Duggan. Graficul îşi schimbase brusc alura. O clipă… Ritmul pulsului se linişti din nou. Îmi pare rău, spuse Joel. Mai aveţi vreo întrebare?

— Dacă aţi putea renunţa puţin la fascinantul program pe care-l urmăriţi, aş dori răspuns la o întrebare pe care aţi ocolit-o. Şi aş dori să vă amintesc, adăugă domnul Duggan, cu vocea tremurând de mânie şi încordare, vorbesc despre un om care mi-a fost tutore până la majorat şi care m-a

crescut. Îl consider tată. Poate că, oficial, nu-i sunt cea mai apropiată rudă, dar acum îl reprezint şi am dreptul, atât legal cât şi moral, de a afla adevărul. Aşa că binevoiţi să renunţaţi la eufemismele medicale şi să-mi spuneţi dacă va muri sau nu.

Asistenta îşi studia mâinile împreunate în poală – atitudine recomandată în asemenea ocazii. I-am privit pe cei doi bărbaţi. Domnul Duggan era îngrijorat şi supărat. Figura lui Joel era surprinzător de blândă.

— Mi-e teamă că este posibil. Sper, din toată inima, că nu va fi cazul. În momentul de faţă, niciun medic nu v-ar putea spune mai mult.

— Cristoase! Voi, doctorii, sunteţi toţi la fel! Aveţi toate răspunsurile din lume, cu excepţia celor importante.

Asistenta părea să fi descoperit cea mai fascinantă pereche de mâini. Expresia lui Joel rămăsese neschimbată.

— Corect, dar asta-i tot ce pot spune, dacă doriţi adevărul. Întrebaţi-mă peste cinci zile şi, dacă nu va mai avea alt atac, vă voi putea răspunde mai optimist.

— Şi, dacă are încă unul, nu mai sunt speranţe?

— Nu neapărat, deşi se vor subţia şansele de însănătoşire. Unii pacienţi scapă; alţii nu. Îmi pare rău dacă asta vă apare ca o nouă încercare de a ocoli răspunsul clar, dar aşa stau lucrurile. Atinse monitorul. Iată cum funcţionează inima unchiului dumneavoastră, în momentul de faţă. Dacă doriţi să-l vedeţi, am să vă explic cum funcţionează aparatura. Întrucât felul cum se prezintă v-ar putea impresiona, trebuie să vă avertizez că este sub influenţa sedativelor. Aşa că, nu vă aşteptaţi să vă recunoască, chiar dacă va deschide ochii. Veniţi?

— Mulţumesc. Domnul Duggan se folosi de braţe pentru a se ridica de pe scaun, de parcă picioarele ar fi avut nevoie de ajutor. Se apropie de monitor. Aşa arată un electrocardiograf? Avea un slab accent nordic, scoţian. De ce nu mi-aţi spus mai devreme? Aţi înţeles probabil că vă

consideram, pur şi simplu, neatent. Joel dădu din cap. Sau credeaţi că nu mă va interesa, doctore?

Joel era cu vreo zece centimetri mai scund ca domnul Duggan, dar atât de robust încât, chiar unul lângă celălalt, părea mai mare. Nu puteau fi mai mult de trei ani diferenţă între ei, dar Joel lăsa impresia că este mult mai vârstnic, iar eleganţa sa vestimentară contrasta puternic cu scurta de piele a celuilalt, puloverul pe gât, de un albastru şters şi pantalonii reiaţi, ponosiţi.

— Eram sigur că v-ar interesa, preciză Joel, dar, deşi dumneavoastră credeţi că e potrivit să confrunţi un om abia picat, pentru prima oară, într-un spital, cu acest dispozitiv şi explicaţia precisă a modului său de funcţionare şi a semnificaţiei imaginii, eu am altă opinie. Probabil fiindcă am văzut mult prea multe asemenea grafice luând-o razna, sau oprindu-se.

Domnul Duggan îşi luă ochii de pe monitor.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu este problema dumneavoastră, domnule, ci a mea.

Mi-am coborât şi eu privirea spre mâini.

Capitolul 5

Doctorul Cousins, stagiarul nostru, stătea la birou lângă mine şi nota ceva când Liz telefonă, a patra oară în trei ore, pentru a pune aceeaşi întrebare.

Am spus:

— Nicio schimbare, şi i-am comunicat pulsul domnului Worstley, tensiunea, ritmul respirator şi toţi ceilalţi parametri.

— Hmm. Desigur, Jolly este o specialistă excelentă.

— Excelentă, într-adevăr.

— Ai ce învăţa de la ea, chiar dacă îţi este subordonată.

— Sunt convinsă.

Doctorul Cousins era suficient de aproape ca să ne audă pe amândouă, dar nu riscă o intervenţie. Se opri din scris.

— Sper că te ocupi aşa cum trebuie de acel domn Duggan. N-ai uitat că, aici, la Sf. Martha, mulţumirea vizitatorilor este a doua prioritate, după grija pentru pacienţi?

— Nu.

— Când îţi vei întocmi deconturile, trebuie să-l treci la „chiriaşi”, cu numele complet.

Făcusem deja întocmai. Joel mă prelucrase perfect.

— Da. Mulţumesc.

— În trei exemplare. Întrerupse legătura.

Doctorul Cousins era un irlandez micuţ, cu păr negru cârlionţat şi faţă rotundă. Avea douăzeci şi şase de ani şi, fără ochelari, arăta de optsprezece.

— Pe Dumnezeul meu, eşti un monument de stăpânire de sine. În locul dumitale aş fi sfârtecat-o.

— Prefer o viaţă cât mai liniştită, doctore. Şi, am adăugat pe gânduri, probabil că vrea numai să-mi fie de ajutor.

Rânji.

— Fără îndoială. Liz Brecklehurst nu-şi doreşte decât să fie de folos, mai ales în privinţa problemelor medicale ale

aripii. S-ar părea că-i un fel de conştiinţă veşnic trează – pentru medicină.

— Pe vremea stagiaturii, era foarte dedicată meseriei. Am fost colege de promoţie.

— Chiar aşa? Se întoarse la formularele pe care le completa. Eram nerăbdătoare să-i aflu părerea asupra relaţiei dintre Liz şi Joel, dar, întrucât aceasta era cea mai cuprinzătoare discuţie pe care o avusesem până acum cu doctorul Cousins, nu ştiam în ce ape se scaldă. Ce analize s-au cerut pentru doamna Robinson?

— Sânge, urină şi leucocite.

Notă rapid.

— Şi pentru doamna Apted?

— În primul rând, îi trebuie reţetă pentru tabletele hormonale pe care urmează să le ia cu sine, acasă. Le-a terminat.

— Ridică ochii, cu pixul pe hârtie.

— 0,1 sau 0,01?

— 0,01.

— Fii binecuvântată! Mereu uit unde să pun virgula, iar doctorul Kirby mi-ar bea sângele dacă aş greşi. L-ai văzut vreodată cum face când e vorba de o reţetă eronată? Am scuturat din cap. M-am liniştit. Ar fi o experienţă cumplită, pentru o fată atât de blândă şi civilizată. Nu-l poţi învinovăţi, fiindcă în capul lui s-ar sparge toate şi, ca să fiu sincer, aş prefera să fie în preajmă atunci când apar probleme. L-ai cunoscut, înainte?

— Eram aici când era student. Îl cunoşteaţi pe atunci?

— Nu. Terminase stagiul, când am terminat eu şcoala. Cum te înţelegeai cu el pe atunci?

— N-aş vrea să vă povestesc, încă.

— Sigur, n-ai revenit de prea mult timp. Iar eu stau cam de multişor aici. Se ridică în picioare. „Chiriaşul” ăla, pe care-l ai pe cap, se află în sala de aşteptare? Să-i fac o vizită, înainte de a pleca? Cum spuneai că-l cheamă?

— George Henry Duggan. Aţi fi foarte amabil. E cam tensionat.

— Normal, săracul om! Am să-l ţin puţin de vorbă.

Medicul de familie îi oferise nişte onomatopee liniştitoare. Intendenta se gândise că „poate n-ar fi rele câteva cuvinte de îmbărbătare, soră?”

Patologul de serviciu la laboratorul aripii îi făcea cu mâna lui George Duggan, de fiecare dată când trecea pe lângă uşa salonului de aşteptare, ca să colecteze sângele necesar la stabilirea timpilor de coagulare. Parsons îi oferise mereu diverse băuturi calde.

După ce doctorul Cousins părăsi secţia, George Duggan se apropie de birou.

— Să înţeleg că nu s-a schimbat nimic?

— Da. I-am văzut figura îngrijorată. Nu-i un semn atât de rău cum ar putea părea. Chiar, din contră.

— Asta spun toţi. Era hipnotizat de ecranul monitorului. Dar aşa o fi, cu adevărat? Sau face parte dintr-o strategie tip „hai să-l liniştim pe ignorant”?

Căldura din secţie îl determinase să renunţe la haina de piele. Avea umeri mai largi decât m-aş fi aşteptat şi, deşi înalt şi subţire, nu era deloc stângaci. Ştia cum să-şi folosească mâinile şi picioarele, se deplasa cu o graţie înnăscută şi, chiar dacă nu era un Apollo, majoritatea femeilor i-ar fi găsit figura interesantă – unele, captivantă. Când uita de neîncrederea în medicină, faţa lui exprima blândeţe şi sensibilitate.

— N-am să pretind că nu are menirea de a linişti, domnule Duggan, dar, dacă n-ar fi adevărat, am folosi alte cuvinte. Avem defecte, dar nu şi pe cel de a încuraja speranţele neîntemeiate.

— Probabil că aveţi dreptate, zise el de parcă ar fi fost convins de contrariu. Şi urmăriţi şmecheriile astea electronice întreaga noapte?

— Când nu am treabă cu pacienţii, sau cu personalul

medical, trebuie să am panoul mereu în raza vizuală. I-am explicat cum funcţionează sistemul de apel al asistentei, mai ales cu scopul de a-i îndepărta atenţia de la monitor.

— Ce semnifică acest indicator? spuse el privind împrejur.

— Oxigenul liber. Cel din dreapta indică oxigenul sub presiune, apoi urmează bioxidul de carbon. Cel din capăt este de la aspiraţie. Toate patru ajung, prin conducte, la fiecare pat şi pot fi reglate de acolo. Acestea sunt principalele indicatoare.

— Setul ăsta trebuie să fi costat o groază. Se aplecă peste birou. Vă stau în cale?

— Nu mă deranjaţi, dar ar fi bine dacă v-aţi da puţin într-o parte. Mulţumesc. Vreau să văd şi acel monitor.

— E bine aşa?

— Perfect, mulţumesc. Dar, domnule Duggan, de ce nu luaţi loc? Nu că n-aş înţelege cum vă simţiţi, dar încordarea vă va epuiza, fizic şi psihic. De ce să nu vă odihniţi măcar picioarele?

— Înţelegeţi? întrebarea fusese mai degrabă tristă decât ironică, deşi batjocura nu lipsea. Uite ce-i, continuă el, ştiu că mai devreme am fost al naibii de nepoliticos şi nu vreau să mai fiu. Văd că vă daţi toată silinţa să faceţi pe oricine să se simtă ca acasă – şi recunosc că-i ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat, după toate cele ce se spun despre spitale. Toate spitalele sunt la fel de prietenoase?

— Eu n-am lucrat decât aici. La Sf. Martha există tradiţia să avem grijă de oamenii noştri, care bineînţeles înseamnă pacienţii şi rudele acestora. Cred că vine de la jurămintele depuse de ordinul mănăstiresc care a fondat spitalul. „Pentru cel bolnav, cel împovărat şi călătorul ostenit”.

— Unde scrie asta? Ochii lui se mişcau în sus şi în jos, urmărind mişcările graficului.

— Acum, nicăieri. Era pe frontispiciul de la intrarea în clădirea numărul doi. Însă buldozerele şi-au cam făcut de

lucru.

— Dar ideea persistă. De unde şi aiureala cu „înţelesul”, deşi, pentru voi, e numai o altă însărcinare de rezolvat. Se aşează. Sunteţi sigură că nu vă ţin de la lucru?

— Foarte. Priveam panoul în linişte.

— Simt că trebuie să vorbesc, ca să nu mă pierd. Nu să bârfesc, sau să mi se administreze un sirop de cuvinte condescendente. Îşi încrucişă braţele şi inspiră adânc. Până acum, nu mi-am mai dorit să fi fost căsătorit. Acum însă… Singurătatea te loveşte în stomac, pe când neliniştea atacă inima.

Îmi era milă de el şi, după cum observase, căpătase deja suficient sirop.

— Singurătatea de acum are şi avantaje şi dezavantaje.

— De unde aţi scos-o şi pe asta? în sfârşit, îşi luă privirea de pe monitor.

— Cu toate că, lipsa unei soţii vă privează de umărul pe care să bociţi, înseamnă, de asemenea, că n-are cine să se întristeze văzându-vă în suferinţă şi să vă sporească astfel durerea.

— Pare rezonabil. Ochii lui mă măsurară cu atenţie. Soţul dumneavoastră v-a învăţat logica? Sau faceţi cursuri aici? Aşa ceva nu se studiază în şcoală.

— Da. Cum aţi ghicit? Eram uimită. Şi aveţi perfectă dreptate. La şcoală, n-am făcut logică.

— Sunt în învăţământ de zece ani. Nu-mi ia mai mult de câteva minute, să-i ghicesc cuiva trecutul, din punct de vedere al educaţiei. Nu faceţi cursuri aici? Atunci, este meritul soţului. Ce-a urmat? După nevasta pe care şi-a ales-o, aş spune că o şcoală publică, poate colegiu, dar mai probabil Oxbridge.

Răspunsul meu îi provocă un zâmbet neîncrezător.

— Şi, cu ce s-a ales, dacă a urmat cele mai scumpe şcoli din ţară? Mă veţi ierta că nu adaug şi” cele mai bune”. Educaţia, însă, mi se datorează doar mie. M-aş fi putut

eschiva. Dar nu credeam că o asemenea „terapie” i-ar fi priit. Sper că l-am ajutat să se bucure de viaţă. Cu el n-am discutat despre educaţie, probabil fiindcă n-am prea avut vreme. Abia împlinisem un an de la căsătorie, când a murit într-un accident de maşină, la câteva săptămâni după ce se născuse Marcy.

Figura i se contorsionă într-o grimasă.

— Cristoase, îmi pare rău! şopti el. Habar n-aveam, dar n-am scuză pentru întrebările indiscrete. Iertaţi-mă! Părerea de rău era vizibilă.

— Şi mie îmi pare rău că v-am tulburat.

— Nu, zise el, nu. Aţi reacţionat aşa cum trebuia. Pică bine. Astfel se explică de ce am simţit că pot discuta cu dumneavoastră – şi faptul că lucraţi de noapte. Mă gândeam că soţul trebuie să fie bolnav sau nebun. Ştiu perfect cum m-aş purta cu o soţie aşa drăguţă. Cum se împacă Marcy cu slujba asta?

Am continuat să discutăm despre Marcy, doamna Shanklin, postul lui de la şcoală, iar apoi a început să vorbească despre sine.

Mama lui se mutase cu familia Worstley, pe când el avea patru ani. Era unica soră a doamnei Worstley. Tatăl murise într-un lagăr de prizonieri, în Japonia. Nu şi-l amintea şi nu-i simţise niciodată lipsa. Unchiul Albert îi ţinuse locul. Mama se recăsătorise cu câţiva ani în urmă şi deoarece nu-l agrea pe noul soţ, nu prea o mai vizita.

— Va fi necăjită, când va auzi ce a păţit unchiul. Nu ştiu cum se va descurca mătuşa Clara, dacă el se duce. Că veni vorba, nici eu nu ştiu ce mă voi… Se întrerupse. Ce ar trebui să fac?

— Să supravieţuiţi.

— E nevoie de curaj. Nu-s sigur că am suficient. N-am răspuns. Acum, îşi limpezea gândurile. Era în aceeaşi fază atunci când Parsons apăru din oficiu, puţin mai târziu.

— Jumările domnului Duggan sunt gata. Să aduc tava

aici, sau s-o las în sala de aşteptare?

O privi cu indiferenţă.

— Ouă jumări? La miezul nopţii?

Exteriorul decorativ al lui Parsons masca, printre altele, un puternic sentiment matern.

— Păi, domnule Duggan, poate că nu vă este foame, dar ar trebui să mâncaţi ceva. Sunt sigură că n-aţi cinat înainte de a veni. Am dreptate? Sau poate că detestaţi ouăle? Mie îmi plac teribil, dar ştiu că sunt unii care nu le pot suferi. Ce-aţi spune de ouă fierte, sau ochiuri? îi interpretă greşit tăcerea. Dacă vă deranjează risipa, nu vă faceţi griji. Le vom mânca noi la ceai şi avem din belşug. Întotdeauna suntem bine aprovizionaţi. Cum să fie?

— Oricum. Mi-e indiferent, soră. Mulţumesc.

— Întrucât este vremea pentru un nou tur, am spus, ar fi mai bine în sala de aşteptare. Ar fi trebuit să vă avertizez, mâncarea este servită pe la miezul nopţii, iar ceaiul pe la patru. Dacă nu aveţi chef, nu mâncaţi, deşi Parsons are dreptate. Măcar ca să vă menţină nivelul zahărului în sânge. Chiar fără nervozitatea de acum, în curând va atinge minimul de dimineaţă.

— Acesta este motivul din spatele zicalei că viaţa pâlpâie periculos la orele mici ale dimineţii? Am dat din cap aprobator. Şi unchiul Albert ce primeşte? Tablete de ouă jumări?

— Glucoză solubilă. Asta conţine perfuzia de la încheietura mâinii drepte. Cred că aţi observat-o.

— N-o văzusem. N-am reţinut mare lucru. Nu suport să-l văd aşa. Totuşi, n-aş putea pleca de frică să nu se trezească şi să întrebe de mine. Are vreo logică?

— Sigur că da. Am văzut că Parsons îi dusese tava în sala de aşteptare. Mergeţi şi mâncaţi, domnule Duggan. Reci, vor fi şi mai greu de înghiţit. Fantoma unui zâmbet i se ivi pe figura palidă.

— Şi când voi fi întrebat: „Tu ce făceai, băiete, în vreme

ce unchiul Albert sălăşluia printre umbrele din valea morţii?” voi răspunde: „Înfulecam ouă jumări” şi lumea mă va considera un nemernic lipsit de inimă, sau nu mă va crede.

— Cei care au avut vreodată de-a face cu spitalul vă vor crede. Orice s-ar întâmpla, ploaie, bucurie, durere, chiar moarte, rutina de spital rămâne neschimbată. Însărcinarea surorii de noapte este să facă de mâncare oricărui locatar temporar, rudă a pacienţilor internaţi.

— Ca să fii considerat locatar temporar şi să capeţi o masă gratis, trebuie să fie vorba de un pacient pe lista celor grav bolnavi?

— Da.

— Şi care-i însărcinarea de rutină a surorii principale? Să se ocupe de suflet, în timp ce subordonata se ocupă de trup? Am dreptate?

— În mare, da.

— Nu mă plâng. Vă supăraţi dacă întreb, vă numiţi Mary? Am clătinat din cap. Ar trebui, spuse el şoptit, aşa ar trebui.

N-am răspuns şi câteva secunde, ne-am privit. Nu l-am urmărit, îndepărtându-se. De mult nu mai văzusem acea privire în ochii vreunui bărbat, iar recunoaşterea m-a zdruncinat mai mult decât aş fi vrut să recunosc. M-am bucurat că urma rondul şi, fără să le doresc pacienţilor o noapte agitată, am sperat ca măcar unul să aibă nevoie de mine. În van. Atât subacuţii cât şi convalescenţii dormeau profund, sforăind şi mormăind în cor. Domnul Worstley nu se mişcase de la precedenta mea vizită, iar respiraţia îi era la fel de ritmată ca şi graficul luminos de pe monitorul alăturat.

Jolly stătea pe scăunelul ei. La început am avut senzaţia că dormea. Apoi am observat că avea ochii mult prea strâns închişi. Aproape că atinse tavanul, când am bătut-o pe umăr.

— Nu dormeam, şefa! Mă urmă spre uşă şi se opri lângă

paravan. Îmi odihneam doar ochii.

— Linişteşte-te, Jolly. Am văzut. Acum, nu era doar palidă, ci aproape pământie. I-am atins fruntea cu dosul mâinii. Era cel puţin subfebrilă. Te doare capul?

Aprobă, deşi ar fi dorit să n-o facă.

— Una dintre migrenele mele, şefa. Apar din când în când. O să-mi treacă.

— Depinde când au început şi cât durează de obicei.

Răspunsurile au fost „aseară” şi respectiv „treizeci de ore”.

— Sărăcuţa. Va trebui să te duci acasă, desigur. Am să sun la birouri să anunţ că eşti bolnavă. Nu fi aşa de speriată. Secţia este atât de liniştită, astăzi, încât încep să mă simt ca şi când nu mi-aş merita banii.

— Nu-i asta, şefa… Nu părea doritoare să continue.

— Care-i problema, draga mea?

— Ei bine, ori aţi uitat, ori pe vremea dumneavoastră era altfel, însă nimeni nu-şi mai poate lua o liberă din cauza durerii de cap.

— Migrena nu este o simplă durere de cap. Pe când vorbeam, mi-am amintit. Nu contează, nu-i aşa? Dacă nu-i ceva palpabil, ca o iritaţie în gât sau un deget infectat, trebuie fie să leşini, fie să ai temperatură mai mare de 39°C.

— De fapt, acum sunt suficiente 38.

— Progresul lucrează în favoarea ta, Jolly. Sărmana fată clipea din cauza luminii de pe coridor. Absurditate crasă! Nu eşti în măsură să continui. Am să sun la birou să-i anunţ.

— Vă rog, nu! Era vizibil neliniştită. În cel mai bun caz, mă aleg cu nişte pastile contra durerii de cap, plus predica de rigoare despre suferinţele psihosomatice care, cinstit vorbind, mi-ar putea provoca mai mult rău. Vreau să spun, fiind în anul patru, ştiu că numele dumneavoastră este un fel de linie telefonică fără taxă cu asistenta şefă. Dacă cei de la birouri află că m-am plâns în faţa dumneavoastră, s-ar

putea să apară vreo notiţă undeva în dosarul meu şi mâine, soarele nu va mai răsări.

Am priceput temerea şi faptul că se simţea ca naiba fiindcă-i dăduse glas. Deci, până şi elevele asistente erau convinse că eram omul asistentei şefe.

L-am privit pe domnul Worstley. Păcat că pentru el nu conta. Pe moment o ducea binişor, dar situaţia se putea schimba instantaneu. Nu mă surprindea deloc faptul că Jolly îl îngrijise atât de bine, în ciuda migrenei. În caz de necesitate, ar fi putut continua întreaga noapte. La Sf. Martha, pregătirea era uneori comparată cu cea a trupelor de elită. Instructorii continuau să facă acea paralelă în faţa tuturor seriilor de eleve-asistente. „Vor exista ocazii, fetelor, când veţi simţi că asprimea instruirii vă transformă într-un soi de roboţi. Nu este prea departe de adevăr şi, când va veni ziua, sau noaptea – căci sigur va veni – în care vă veţi simţi prea obosite, prea aglomerate, sau distrase de probleme personale, pentru a mai gândi clar, pregătirea dobândită vă va permite să continuaţi să vă faceţi treaba eficient. În condiţii normale, orice asistentă este capabilă să lucreze bine; cele foarte bine pregătite muncesc la fel, oricare ar fi condiţiile. Dacă, în cei patru ani, n-aţi obţinut această capacitate, atunci vă anunţ, cu regret, că nu veţi absolvi”.

În timpul şcolii, acceptasem ideea, fără rezerve. Încă îi înţelegeam avantajele. Era nepreţuit un personal capabil să se ridice la înălţimea momentului – dar de ce să impui acest regim şi când nu era nevoie? Parsons şi cu mine aveam cea mai liniştită noapte de când revenisem. Joel n-ar fi obiectat ca eu să preiau îngrijirea domnului Worstley – Joel! Creierul meu scoase un sunet aproape perceptibil.

— Jolly, cum ar reacţiona cei de la birouri, dacă doctorul Kirby ar observa din întâmplare că eşti bolnavă şi ar spune că trebuie să-ţi iei liber?

Aproape că-mi zâmbi.

— Probabil că nu-şi vor pierde viaţa mai mult de două asistente, în graba de a-mi pune în priză o pătură electrică. Dar de ce ar face-o? Nu aveţi de gând să-i spuneţi, sper? Din nou era speriată. Poate că n-aţi auzit, dar el şi asistenta Brecklehurst.

— Am auzit. Nu-ţi face griji. Promit să-l conving că eşti soră de sânge cu acel spartan dement care s-a lăsat devorat de lupi. Însă nu chiar aşa demodată. Era bine dacă mă gândeam mai devreme.

— Până acum n-a fost prea rău. Întotdeauna mi-au obosit ochii urmărind un monitor, şi fără migrenă. Puteţi într-adevăr s-o faceţi, şefa?

— Încerc. Dacă tot căpătasem reputaţia de persoană care trage sfori, de ce să nu fericesc pe toată lumea meritând-o? Promite-mi doar ca, dacă medicul şef pe aripă te întreabă cum te simţi, să-i spui adevărul, fără bravuri. Şi, adu-ţi aminte, nu mi te-ai plâns, eu te-am tras de limbă. Acum, să ne rugăm să nu întârzie la vizită – iată-l. Cineva, acolo sus, ne iubeşte!

L-am întâmpinat la birou.

— Te-am văzut ieşind de la Worstley. Sper că nu ne face probleme?

— Nu. E foarte cuminte. I-am raportat ultimele detalii ale situaţiei.

— Bine. Mă privi, pe gânduri. Dar ceilalţi pacienţi?

— Toţi dorm profund.

— Aha. Continua să mă privească, dar altfel decât George Duggan. Totuşi, din cauza lui George, expresia lui dispreţuitoare nu mă mai afecta. Amintindu-mi senzaţii de mult uitate, îmi stimulase încrederea în propria persoană. În acelaşi timp, inevitabil, reuşise să destrame bună parte din sfidarea pe care, abia acum înţelegeam, o purtasem cu mine de când revenisem la uniformă. Rezultatul era că percepusem problema Jollyei drept una uşor de rezolvat, cu condiţia desconsiderării câtorva precepte aberante.

— Am, totuşi, o mică problemă.

— Era de aşteptat. Care anume?

I-am spus atât cât să nu periclitez cariera feţei.

— După părerea mea, am adăugat, personalul bolnav ar trebui să raporteze, pe cale ierarhică, medicului de serviciu pe spital.

— Adevărat. Ar fi total deplasat, atât pentru tine cât şi pentru mine, dacă ne-am apuca să diagnosticăm suferinţele asistentelor. Doctorul Bush este foarte strict în privinţa eticii profesionale, iar cei de la birouri de asemenea. O prostie. Desigur, dacă se întâmplă să fac un diagnostic inspirat la prima vedere şi dacă apoi l-aş menţiona intendentei de noapte, al cărei telefon îl aştept din clipă în clipă, nimeni n-ar putea cârâi.

— Şi o vei face?

— Am să-ţi răspund după ce o voi vedea pe fată. Arboră un zâmbet ezitant. Poate că m-ai prins cu spatele la zid, doamnă Holtsmoor, dar n-ai să mă faci să-mi risc pielea fără să fiu convins.

O jumătate de ceas mai târziu, Jolly era într-un pat din secţia Nightingale, iar eu îi luasem locul, pe scăunel, în mica rezervă nr. 3, William.

La ora 2:04, în dimineaţa aceea, domnul Duggan avu un nou atac de cord. Am fost nevoiţi să-l trezim pe doctorul Cousins. Joel nu se culcase încă. Amândoi rămaseră în secţie până după ora patru. Parsons le făcu sandvişuri cu ouă fierte, lângă ceaiul pe care-l aducea nonstop.

Când apăru schimbul de zi, George Duggan dormea pe sofaua din sala de aşteptare, iar domnul Worstley se trezise dintr-un somn cu aspect de comă şi îmi făcuse cu ochiul.

Un alt lucru pe care nu mi-l mai aminteam, era bucuria copleşitoare şi satisfacţia de la sfârşitul unei nopţi grele, trecute cu bine. Momentul era atât de minunat, încât aproape am uitat să-i răspund la fel.

Capitolul 6

Jolly rămase internată la Nightingale, timp de treizeci şi şase de ore, după care căpătă încă două nopţi libere. Colegele ei de generaţie începură să-mi vorbească, în loc să mă bârfească. Astfel că, la masa personalului de noapte, primeam o informare mult mai completă, asupra celor ce se petreceau în spital, decât mi-ar fi putut furniza Parsons.

Una dintre colegele lui Jolly era, pentru moment, ajutoarea asistentei de noapte şi fusese de faţă atunci când Liz o convinsese pe intendentă să ne-o trimită ca zilier, neglijând formalitatea de a se consulta în prealabil cu asistenta secţiei. A doua zi, intendenta ne convocă pe toate. Maggie MacDonald făcuse un scandal monstru la asistenta şefă, zicând că, dacă cei de la birou aveau de gând să conducă secţia, nu mai era nevoie de ea. Asta fu suficient pentru „cea mai strălucită asistentă” din univers! Un iubit bine situat putea fi util, dar nici măcar el nu avea ce face dacă toate surorile din spital se coalizau împotriva ta.

Aproape că-mi era milă de Liz.

— Poate c-a avut intenţii bune.

— Poate, replică neclintită fata, dar ea ştie, intendenta ştie, MacDonald ştie, până şi asistenta şefă ştie, că cei de la birouri n-ar fi încercat asemenea scamatorie cu o absolventă de-a noastră. De acum, nu vor mai îndrăzni aşa ceva nici cu cele provenite de la Sf. Benedict.

Asta explica reducerea apelurilor nocturne, ale lui Liz, la un număr rezonabil.

Revelaţiile mă făcură inconfortabil de conştientă de egoismul propriu, iar apoi mă îndemnară să mă întreb cât, din rezerva asistentei MacDonald faţă de mine, era profesionalism şi cât protecţie defensivă în faţa unui străin. Aşa că, am încercat să mă apropii de ea. Nu mi-a răspuns oferindu-se să-mi povestească viaţa, dar nici nu m-a

îndepărtat.

Cel care a spart gheaţa între noi a fost domnul Worstley, pentru că amândouă preferam să îngrijim pe cei cu adevărat bolnavi. Am schimbat opinii despre stimulatoarele cardiace, medicamente anticoagulante, noul E.K.G., inimi artificiale, rinichi mecanici şi transplanturi de inimă. Ea era în favoarea transplantului. Eu nu eram sigură. Mă întrebă:

— De când ai revenit, ai ajuns pe la secţia Cooper?

— Nu. De ce, soră? Cooper nu mai este secţie de urmărire?

— Nu, de când au mutat-o în aripă. Acum se ocupă cu neurochirurgia pentru bărbaţi şi femei. Toţi cei cu lovituri la cap, inconştienţi pe diverse perioade de timp. Zile, săptămâni, luni, sau chiar ani. Du-te, cândva, să vezi secţia. Cred că toată lumea ar trebui s-o facă, iar după aceea vei înţelege de ce.

Domnul Worstley rămase sub supraveghere nouă nopţi. Era un pacient bun, dar vârsta, obezitatea, anii de sedentarism şi regimul alimentar impropriu, se coalizaseră împotriva lui. De încă două ori spre dimineaţă şi o dată ziua fusese gata să moară. Îl salvase, în primul rând, voinţa. Pe când zăcea, ca o morsă cu vene albăstrii, proaspăt bărbierit, sub cortul transparent, îl auzeam adesea mormăind: „Am să-i vin eu de hac!”

Într-o asemenea ocazie fusese auzit şi de Joel. Acesta mă privise pe deasupra acoperişului incintei şi zâmbise. Mai târziu, comentase:

— Băiatul va fi teribil de dezamăgit, dacă Moartea va câştiga de astă dată.

— Crezi?

Era foarte obosit. Prea extenuat pentru prefăcătorii.

— Depinde de cantitatea lui de curaj. Dacă durează suficient, în cele din urmă rezerva se va termina. Când va ajunge la fundul sacului, va muri. Căscă. Sper doar că n-a ajuns încă, doamnă Holtsmoor. Îmi place moşul şi mă dau în

vânt după perseverenţa lui.

Domnul Worstley avusese o influenţă la fel de fastă şi asupra relaţiei dintre mine şi Joel. Îi transformase, pe doctorul Cousins şi pe medicul de familie, în adevăraţi prieteni. Mă pasiona să-i urmăresc la lucru şi au câştigat mult în ochii mei. După ce a lucrat şaisprezece ore şi e rechemat iar şi iar, orice individ îşi dezvăluie adevăratele calităţi umane şi profesionale – sau lipsa lor. Singura slăbiciune a medicului de familie era sinceritatea revoltătoare. Micul irlandez rămânea mereu vorbitorul repezit şi medicul îndatoritor şi foarte competent. Cu cât mai târziu, cu atât era mai bună dispoziţia lui Joel şi purtarea mai naturală. Reuşea să rămână elegant chiar atunci când trăgea pantalonii şi halatul alb peste pijama, care, spre marea încântare a lui Parsons, se dovedea a fi la fel de „ultimul răcnet” ca şi vestele. Pe mine mă impresionau cunoştinţele lui medicale. Fusesem convinsă că era priceput în meserie, dar să-l vezi în acţiune era o încântare.

Doamna Worstley sosise de la Leeds şi îşi petrecea zilele în secţie şi nopţile în apartamentul nepotului. I se oferise un pat de spital, dar preferase apartamentul.

— Este aproape, dragă, mi se confesase ea, şi-mi găsesc o ocupaţie, făcându-i ordine lui George. E o nenorocire! Ştii cum sunt bărbaţii, iar George al nostru e obişnuit să-i port de grijă.

George preluase tura de noapte şi apărea în fiecare seară, după terminarea programului de şcoală. Şi lui i se oferise un pat în spital, dar refuzase în favoarea canapelei din sala de aşteptare.

Au trecut câteva nopţi înainte ca unchiul să devină suficient de lucid, cât să înţeleagă situaţia.

— N-am murit încă, băiete, aşa că poţi renunţa la mutra aia de îngropăciune şi, fiindcă nu-mi plac vulturii care se adună deasupra victimei, ai face mai bine să te duci acasă,

cu mătuşa Clara, să dormi o noapte ca oamenii.

— Şi să pierd minunatele gustări şi grija cu care mă învelesc fetele astea frumoase? Nu prea cred!

— Aşa deci? Domnul Worstley clipi complice spre mine. Întâmplător, le-am observat şi eu.

— Întâmplător?

Domnul Worstley era încântat şi profund mişcat.

— Mi-a fost ca un fiu, spuse el, când am rămas singuri, şi nimeni n-ar putea dori unul mai afectuos. Un băiat pe cinste.

În stilul caracteristic secţiilor de spital, William şi Mary trecu, de la plictiseala relativă, la o activitate susţinută, mai ales în prima jumătate a nopţilor. O groază de convalescenţi fuseseră externaţi şi înlocuiţi cu pacienţi subacuţi, dintre care patru erau practic cazuri acute, dar fuseseră aduşi la noi pentru a face loc altora, mai bolnavi. Asta în ce privea medicina internă. Pe altă parte – inevitabil, ar spune cei obişnuiţi cu viaţa de spital – chirurgia ne trimisese, cu promptitudine, un stol de pacienţi în stadiu postoperator, necesitând pansamente nocturne şi tratament. Acestea erau, în majoritate, cazuri prea complicate pentru nivelul actual de pregătire al lui Parsons, aşa că preluă ea, în întregime, sarcina de a se ocupa de bunăstarea lui George.

Cum se întâmplă de obicei, acesta fusese adoptat, atât de către pacienţi cât şi de către personal şi devenise „George” pentru toată lumea, cu excepţia asistentei, a lui Joel şi a doctorului Vânt, profesorul de cardiologie.

Într-o seară, după raport, asistenta îmi spuse că, pentru ea, chiriaşul nostru constituia o nelămurire.

— Pare un băieţel drăguţ, dar nu reuşesc să discut cu el. Tu, cum procedezi, de te descurci aşa de bine?

— Noaptea, ne întâlnim mult mai des. Ăsta este tot secretul.

Răsuci argumentul pe toate feţele.

— Desigur, personalul din tura de noapte se apropie mult mai uşor de pacienţi şi rudele acestora. Da. Asta vă conferă un avantaj. Un altul provine din faptul că eşti o extrovertită. Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu. Spune-mi, despre ce vorbeşte? Despre muncă? Trebuie să-mi fac datoria faţă de el. Se află în sala de aşteptare, acum?

— Da. Corectează nişte teze.

— Să aduc vorba despre munca lui? Sau are vreun hobby, de care m-aş putea arăta interesată?

Am privit-o cu atenţie. Era extrem de serioasă.

— Îi place muzica. A studiat orga, dar s-a specializat şi în istorie. Mi-a spus, dar am uitat ce perioadă îl interesează.

Se înseninã.

— L-aş putea întreba.

Parsons trecea cu prima tură de ceai. La întoarcere se opri lângă birou. Tocmai sortam fişele celor de care urma să mă ocup în tură.

— Când m-oi despărţi de Henry, m-aş putea înscrie în clubul dumneavoastră, al inimilor singuratice, şefa?

Uitasem că prinsese deja meşteşugul surorilor de noapte, de a citi pe buze.

— Vei avea nevoie de aşa ceva tot atât cât îmi lipseşte mie o lovitură în cap. Şi, când eram junioară, Parsons, iar surorile mai vechi discutau în prezenţa mea, mă uitam în altă parte.

Râsul ei strâmb ţâşni ca un strănut.

— Aş putea paria! Auzul dumneavoastră este mult mai fin ca al meu. Eraţi menită să deveniţi câine de vânătoare. Aţi apucat să aruncaţi vreo privire la cantitatea de fluide ingerate de doamna Trotter?

— Nu. Am scormonit în teancurile de formulare, în căutarea graficului. De ce?

— Pe cel din oficiu s-a făcut o greşeală, zise privindu-mi peste umăr. Şi aici. Vedeţi? A rămas în urmă cu o jumătate de litru, azi.

— Aşa este. Am modificat înregistrările. Deşteaptă fată!

— Nu sunt numai o figură frumuşică, şefa. Plecă, legănându-şi şoldurile în semn de alint.

Nu-i lipsea nici tactul. Pălăvrăgea mult mai puţin despre Henry Kirby, decât obişnuia s-o facă, mai înainte, pe seama lui Nigel şi a predecesorilor.

În dimineaţa aceea, George mă conduse acasă cu maşina. Marcy rămase îngrozită.

— „Domnul, cel blond”, te-a adus cu maşina? Dimensiunile dezamăgirii ei nu puteau fi descrise. Îmi arătă că mamele care stăteau de vorbă cu învăţătoarele erau, deja, suficient de jenante; cele care fraternizau cu „domnii”, erau adevărate dezastre, din punct de vedere social. Îl etichetase pe George, împreună cu ceilalţi doi învăţători, pe care reuşise să-i cunoască până acum. „Domnul cel roşcat” şi „Domnul cu chelie”.

A doua zi, George mă aştepta iar, la volan, lângă intrarea secundară a aripii. Am ezitat puţin. Oferta îmi economisea timp şi efort. Întrucât eram foarte ocupaţi, raportul durase mai mult şi, în consecinţă, fereastra dintre opt şi nouă intrase la apă.

M-a întrebat de ce ezitasem.

— Conducerea interzice?

— Conducerii nu-i pasă. Marcyei, însă…

— Copiii pot fi teribil de posesivi, râse el. Şi conservatori. Eu, aproape am murit de ruşine, într-o vară, fiindcă mama era foarte subţirică şi purta o pălărie roz, de pai. Toate celelalte mame purtau basmale şi arătau ca nişte damigene. Doamne, cât am mai suferit! Intră pe Anchor Lane. Ce părere ai despre bătrân, în dimineaţa asta? Părerea dumitale, vreau să spun. Nu versiunea oficială de genul: „bine, în circumstanţele date”.

Înainte de a răspunde, l-am privit. În lumina puternică a zilei, deocamdată senine, de martie, părea să aibă nevoie de cel puţin o lună de somn, o vacanţă şi o bucătăreasă

bună.

— Cred că se simte mai bine. Pe la trei, când l-am văzut dormind, părea că începe să-şi revină. Dacă o ţine tot aşa, va scăpa de monitorizare în patruzeci şi opt de ore.

— Mulţumesc foarte mult. Se opri la numărul 111. Poate că n-ai să crezi, dragă doamnă Holtsmoor, dar fără dumneata nu ştiu cum m-aş fi descurcat. Ne vedem deseară.

I-am urmărit ceafa, prin parbriz, pe când se îndepărta, apoi am intrat, gânditoare. Marcy se găsea în curtea din spate, cu Dusty, aşa că n-a auzit maşina. Ann era în hol, cu o scrisoare în mână şi o expresie de speranţă în ochi.

— Te-a adus din nou profesorul? Ce drăguţ!

M-am dus după Marcy, abia aşteptând obişnuita, de acum, întâlnire de dimineaţă. Pe când scăpam de uniformă şi mă schimbam, Ann apăru din nou.

— Pot să-ţi dau scrisoarea, acum?

Era de la Helen. Am lăsat-o, nedeschisă, pe noptieră.

— Mă voi ocupa de ea mai târziu.

Marcy avea problemele ei. În drum spre şcoală, am întrebat-o dacă acea Lyn Evans renunţase s-o mai ciupească.

— Îhî. Radia. Am făcut cum mi-ai spus, mami, când Lyn m-a ciupit, am ciupit-o şi eu, cât am putut de tare. A ţipat! Şi, pe urmă, m-a lăsat în pace.

— Foarte bine. Dar tu, ai mai chiţăit?

— Nu, răspunse Marcy. Sunt mult mai grăsuţă ca ea, aşa că nu prea m-a durut.

Încă mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine s-o învăţ pe Marcy să întoarcă şi celălalt obraz, în loc să se răzbune, când Ann veni să afle ce-mi scrisese Helen.

— Victor o duce la Majorca. Pleacă duminică. Ar vrea ca, la întoarcere, eu şi Marcy să mergem în vacanţă la conac.

— Dacă te duci, va încerca iar să te convingă să rămâi.

— Ştiu. Dar e mama lui Marcus şi va trebui să mergem.

Mă bucur că suntem din nou în relaţii bune. Urăsc certurile.

— Ca oricine. Apoi, Ann devie de la subiect. Pippa, acel George Duggan… este căsătorit?

Ştiam ce va urma şi nu m-am înşelat. I-am promis să mă gândesc la sfatul pe care mi-l dăduse, de a mă recăsători, singura metodă de a-i închide gura. Eram foarte somnoroasă.

Prognoza mea se dovedi cu o zi prea scurtă. A treia seară, când Parsons şi cu mine am preluat schimbul, am găsit monitorul deconectat, paravanul de la uşa domnului Worstley lipsă şi, înăuntru, pe doamna Worstley, croşetând.

La miezul nopţii, Parsons se văicări:

— Îmi lipseşte drăgălaşul!

Şi eu îi simţeam lipsa.

— Asistenta l-a trimis acasă, mai devreme. Săracul, probabil că uitase cum arată un pat. Mă privi printre gene. Pariez că i-ar plăcea să vă revadă, doamnă Holtsmoor. I-aţi căzut cu tronc. Sau n-aţi observat?

Sosirea întârziată, la vizită, a doctorului Cousins mă împiedică să răspund.

— Ăsta da zâmbet, în întâmpinarea unui om ostenit! Spune-mi, doamnă Holtsmoor, soacra dumitale a revenit din Irlanda?

— Sussex, doctore. Şi să ştiţi că cei de la secţia Luke vă aşteaptă pentru o puncţie lombară.

— Chiar aşa? Dumnezeu să ne apere, nu există linişte pentru cei buni. Înainte de a te lăsa, sedusă şi abandonată, spune-mi, ce cazuri sunt de competenţa mea?

Devenisem doamna Holtsmoor, pentru aproape toată lumea. Până atunci, nu-mi dădusem seama, iar apoi nu mi-am putut aminti cine şi când îmi spusese aşa prima dată. Îmi convenea. Îmi plăcea numele dobândit prin căsătorie, dar crezusem că va constitui un dezavantaj la muncă.

Dimineaţa, nu eram pregătită să-l găsesc iar pe George, aşteptându-mă la volan. Şi totuşi, era acolo.

— Cum se mai simte bătrânul?

I-am spus. Apoi am continuat:

— Foarte amabil din partea ta, George, dar nu trebuia.

— Poate, pentru tine. Nu şi pentru mine.

Ann tocmai lua sticlele de lapte. Le ciocni, mimând clopoţeii de nuntă şi îşi petrecu weekendul predicându-mi despre avantajele căsătoriei şi datoria pe care o aveam faţă de Marcy.

— Fiecare copil are nevoie de tată, dragă. Îmi pare rău dacă te deranjează, dar trebuie spus.

— E diferenţă mare între părintele natural şi unul vitreg, Annie.

— Nu, dacă-i omul potrivit!

— Şi eşti convinsă că George este?

— Pippa, draga mea, nu-ncerca să mă încurci! De unde vrei să ştiu, atâta vreme cât nu-l cunosc? Eu te văd pe tine şi constat că de ani de zile n-ai mai fost aşa de fericită. Dacă el este „de vină”, măcar recunoaşte.

Am promis din nou să fac întocmai şi am înlăturat iar gândul. Joia următoare, urma să fie ultima pentru Parsons, la William şi Mary, deoarece ieşea din tura de noapte.

Miercuri, asistenta îmi ceru un raport confidenţial asupra activităţii ei.

— Nu-mi puteam dori o stagiară mai bună. Blândă, săritoare, muncitoare.

— De acord, deşi, între noi fie vorba, la început n-am fost deloc mulţumită de prezenţa ei. Este atât de atrăgătoare, încât am crezut că vom fi asaltaţi de studenţi. N-ai avut asemenea necazuri?

— Nici vorbă. Poate c-o fi o bombă sexy în afara programului, dar aici a s-a purtat foarte reţinut. Risca să fie înlăturată, sau să provoace alungarea vreunui „prieten”.

— S-ar fi putut întâmpla una ca asta, aici? fu curioasă asistenta.

— Da, cu siguranţă. După spusele ei, cea care conduce

programul de instruire insistă, în prelegerea finală, că orice raport privind o purtare nelalocul ei, se soldează cu pierderea locului la Sf. Martha. La a doua abatere este eliminată de la curs. Iar decanul nu prea dă o a doua şansă.

— Este mai aspru cu băieţii? Pusese întrebarea ca pentru a-şi satisface convingerile şi a-şi domoli instinctele.

— Cu siguranţă.

— Aici, zise ea, sunt mult mai mulţi studenţi decât la Sf. Benedict. Şi acolo disciplina era strictă, dar problema mai puţin acută, fetele fiind mult mai numeroase. Care este proporţia, aici?

— Cam trei medicinişti pentru o asistentă. Unii dintre ei sunt fete, dar trebuie să adăugăm – cât să spunem – cam nouăzeci de medici stagiari? Plus cei de la post-universitare. S-ar putea ajunge chiar la patru la unu.

— Nicio mirare că aveţi aşa de multe căsătorii între colegi.

Găseam preocuparea destul de relevantă şi foarte normală. La vârsta ei, majoritatea tinerelor nemăritate începea să brodeze pe marginea subiectului. Deşi nu drăguţă, era destul de atrăgătoare, iar părul castaniu-roşcat era minunat. Fiind foarte subţire, uniforma o avantaja, accentuându-i rotunjimile. Eram complet neştiutoare în privinţa gustului ei, căci nu o văzusem niciodată îmbrăcată altfel. Nu discutasem niciodată despre bărbaţi, dar nici nu era necesar, ca să-mi dau seama că dovedea un interes normal pentru problemă.

În ziua aceea, lucra în schimbul de după-amiază, de la 3 la 10 şi era încă la birou când Joel intră, părând supărat.

— Ai milă, Doamne! Am uitat că se oferise să revină! Să mă-nvăţ minte să mai pălăvrăgesc! îi ieşi în întâmpinare, de parcă ar fi fost o întâlnire în societate. Eram uimită. Să fi fost Liz în pericol? Apoi, sprânceana stângă a lui MacDonald mă convocă. Poate că-ţi mai aduci aminte, ţi-am spus că ar trebui să vezi secţia Cooper? Cum eu tot trebuie să stau

până la zece, iar secţia este din nou liniştită, domnul doctor Kirby s-a oferit cu amabilitate să te conducă.

În micul lift rapid, rezervat personalului, m-a întrebat:

— Ce ţi-a spus asistenta, despre Cooper?

— Că-i secţie mixtă de neurochirurgie, numai pentru comatoşi.

— Îhî. Nu-mi mai aduc aminte. În stagiu, ai trecut şi pe la Stanley Mayhew?

Era fosta secţie de chirurgie cranianã.

— Am fost, timp de o lună, la sfârşitul anului doi sau începutul anului trei. Nu ştiu exact. Tu tocmai erai în circuitul mediu.

— Trebuie să te pun în gardă, Cooper este o noutate. S-ar putea să te impresioneze.

— Mulţumesc pentru avertisment. I-am privit figura şi am renunţat să-i mai pomenesc de cele trei luni petrecute la Urgenţă-Accidente. Plămânul artificial este bun la ceva?

— Mare ajutor, deşi majoritatea celor pe care-i vei vedea n-au ajuns până acolo. Dacă se poate justifica undeva folosirea lui... Se întrerupse, cu mâna pe clanţă. Acum, toţi sunt ţinuţi dezbrăcaţi, acoperiţi cu un singur cearşaf, deoarece au temperatură. În secţie este răcoare din pricina aerului condiţionat.

Nu curentul de aer rece care circula prin secţie mi-a îngheţat sângele în vene. Nicio asemănare cu Urgenţe-Accidente, cu Stanley Mayhew, sau cu oricare altă secţie.

Sora de serviciu ne conduse întâi în rezerva destinată bărbaţilor. Existau trei paturi pe o latură şi patru pe cealaltă. În spaţiul liber, un bebeluş stătea într-un pătuţ suspendat, acoperit cu un cort transparent cu atmosferă îmbogăţită în oxigen. Era inconştient, avea ochii închişi şi aspectul unei păpuşi atârnate într-o pungă de plastic, într-un magazin de jucării, de coşmar.

— Se afla în braţele mamei, pe scaunul din faţă al unei maşini. Automobilul era dotat cu centuri de siguranţă, dar

nici mama, nici tatăl, nu s-au ostenit să le folosească. Ea a zburat prin parbriz şi a murit instantaneu. Soţul a reuşit să ajungă până la Terapie Intensivă, dar a murit înainte de a fi repartizat într-o rezervă. Vocea şi faţa lui Joel erau complet lipsite de expresie. Copilul a scăpat de sticla spartă şi a aterizat, pe peluza de alături, în cap. Gura mi se uscase.

— Acum cât timp?

— Şapte săptămâni.

Toate paturile erau din oţel, vopsite în negru, cu marginile de protecţie ridicate şi fixate. Cearşafurile şi pernele erau imaculate. Pacienţii erau bărbieriţi, iar părul le era tuns cu grijă acolo unde le acoperea rănile. Doi dintre ei erau adolescenţi, iar ceilalţi nu aveau mai mult de treizeci de ani. Unii stăteau cu ochii deschişi, dar nu-şi întorceau capetele, iar atunci când ne opream lângă paturi, păreau să privească prin noi. Joel murmură:

— Vederea funcţionează. Creierul, însă, e scos din priză.

Era o secţie micuţă. Totuşi, mi s-a părut că străbătusem mile întregi, în tăcerea copleşitoare şi mirosul dulceag, de iad aseptic.

La capătul culoarului, sora spuse:

— Acum fetele, doctore Kirby?

El ezită, apoi se întoarse spre mine.

— N-am uitat că ai un copil mic. Fiica doamnei Holtsmoor are cinci ani, explică el. Da, să continuăm, vă rog.

Alte paturi metalice. Aceleaşi protecţii ridicate. Peste tot, dovezi de grijă constantă, devoţiune şi muncă intensă a personalului medical. Şi patru fetiţe, între patru şi nouă ani, zăcând inconştiente şi nemişcate, ca nişte păpuşi zdrenţuite. A cincea fetiţă avea numai doi anişori şi se zbenguia prin pătuţ, emiţând sunete incoerente. Ne văzu şi ne zâmbi. Joel o mângâie.

— Cum o mai duce prietena mea favorită, Penny? Copila începu să gungurească.

Aş fi vrut să aflu mai multe, dar îmi era teamă să nu-mi

tremure vocea. I-am făcut cu mâna şi a încercat să-mi răspundă. N-a reuşit, dar a fost o tentativă clară.

Singurul adult era o fată de douăzeci şi trei de ani, brunetă şi frumoasă. Scâncea ca un sugar, până ce Joel spuse, „în regulă, drăguţo, totul e în regulă”. Ne privi fix, cu ochii ei căprui. De îndată ce plecarăm, începu să scâncească din nou. Sora remarcă faptul că auzul era simţul care se pierdea ultimul şi revenea primul.

— Am mari speranţe cu Maureen, adăugă ea.

— Toţi cei pe care i-ai văzut, interveni Joel, sunt victime ale accidentelor de circulaţie şi, în optzeci la sută dintre cazuri, şoferii erau sub influenţa alcoolului.

Am reuşit doar să îngaim:

— Vă mulţumesc, soră. Aşteptând liftul, am adăugat: Cum rezistă? Spre ruşinea mea, cred că n-aş fi în stare.

— Asistenta şefă are foarte multă grijă la selectarea celor care lucrează în secţia Cooper. Spune că cele care rezistă suficient, sfârşesc prin a o îndrăgi. La început, toate se simt ca tine, acum. Deschise uşile liftului. Am înregistrat şi câteva succese. De exemplu, Penny. A fost inconştientă mai multe luni şi, cu doar câteva săptămâni în urmă, prognozele erau sumbre. Acum, îşi va reveni.

— Da, da. Dar ceilalţi? am simţit nevoia să întreb.

— Legume umane. Ridică din umeri, împovărat. N-are rost să evităm termenul. Asta sunt şi, pe cât se pare, vor rămâne. Îi salvăm pentru că trebuie. Asta ne este menirea.

— E corect?

— Numai Dumnezeu poate decide. Eu îmi împlinesc datoria cum am învăţat. Nu ştiu dacă fac bine. Dar ştiu că există momente în care îmi piere toată pofta de viaţă. Ca acum.

Liftul se opri la etajul nouă. Am coborât şi el a urcat mai departe, spre secţia Luke. N-am mai scos nicio vorbă. Ne lipseau cuvintele.

Capitolul 7

O cunoşteam pe sora de noapte de la Cooper şi uneori stătusem la masă, una lângă cealaltă. Conversaţia nu depăşise niciodată nivelul politeţurilor uzuale. O chema Mary Rose, provenea din Indiile de Vest şi absolvise cu câţiva ani după mine.

Masa pentru începătoare era servită între douăsprezece şi unu noaptea. Surorilor principale le venea rândul între unu şi două. În intervalul respectiv, aveam dreptul la patruzeci şi cinci de minute şi atunci când am ajuns la cantină, în noaptea aceea, Rose era deja la felul doi.

M-am servit la tejghea şi mi-am tras un scaun lângă ea.

— De câtă vreme eşti la Cooper?

— Noaptea, de opt luni. De zi, am lucrat tot anul trecut. Pe când era amplasată în vechea clădire. După ce s-a mutat, a apărut postul de soră principală pe tura de noapte.

— Justificat. La întoarcerea în secţia William şi Mary, eram tentată să predau legitimaţia. Prin comparaţie cu tine, eu nu fac nimic.

— La voi este altfel. Avea o voce groasă dar plăcută, armonioasă şi vorbise de parcă ar fi enunţat un adevăr prea evident pentru a mai constitui o impoliteţe. Voi nu sunteţi obligate să luaţi în serios meseria. Nu mă plâng. Îmi place.

— O singură vizită a fost suficientă să mă conving. Am sorbit din ceai. Sunt impresionată.

— A fost vizibil. Nu ştiam că ai o fetiţă. Ce faci cu ea, când eşti de serviciu?

— Locuim împreună cu nişte rude foarte săritoare. Am scos fotografia Marcyei din buzunarul uniformei. Iat-o. A început să meargă la şcoală şi doarme ca un buştean, aşa că nu-mi prea simte lipsa.

— Foarte simpatică, Holtsmoor! Băieţelul soră-mii are părul la fel de cârlionţat. Are numai un an, iar mama lui este în încurcătură, deoarece soţul este încă student la

drept. Şi, spre deosebire de tine, trebuie să lucreze. Au nevoie de bani. O admiram, aşa că n-am reacţionat. S-a ridicat de la masă. În camera mea, am o poză cu nepoţelul. Mâine sunt liberă. Am să ţi-o arăt duminică noaptea.

— Mi-ar face mare plăcere, dar luni. Duminică sunt eu liberă.

— Chiar aşa! Eşti liberă în fiecare weekend. Ce baftă!

Mi-am amintit cele patru fetiţe nemişcate, ca nişte păpuşi dezarticulate.

— Da. Da. Distracţie plăcută în libere!

— Desigur.

Asistenta de la William şi Mary ar fi trebuit să fie prezentă până la ora nouă, în acea noapte de miercuri. Când am ajuns, sora principală de zi aştepta cu raportul.

— Singurică, astă seară, doamnă Holtsmoor?

În acelaşi moment, Parsons intră ca o furtună şi, din uşă, aruncă şorţul curat, apretat pe măsuţa din vestiar.

— Scuzaţi-mă! Am întârziat la apel şi a trebuit să mă duc la birouri. M-am trezit devreme, dar scuterul meu a sucombat în faţa parlamentului şi a durat o groază până să găsesc un taxi! Şi m-a şi costat!

Sora principală de zi era mofluză.

— Când vei termina povestea vieţii, Parsons, să ştii că sunt gata.

— Iertaţi-mă soră Grey. Parsons se aşează, îşi netezi şorţul şi îşi împleti degetele în poală.

În mod normal, Grey nu se purta ca o murătură. Am întrebat-o ce se întâmplase cu asistenta.

— N-ar fi trebuit să fii liberă astă seară?

— Ba da, însă nu m-a deranjat să fac schimb, întrucât nu aveam niciun program, iar asistenta a avut o problemă în familie. N-aveam habar că are familie la Londra. Tu ştiai?

— Nu.

— Se pare că are o mulţime de fraţi în sindicate, pe undeva. Este vreo grevă în derulare?

— Nu cred.

— Nimeni nu demonstra în Trafalgar Square, adineauri, interveni Parsons, dorind să fie de folos.

— N-am sugerat că ar fi plecat să-şi scoată fraţii pe cauţiune, soră Parsons!

Cealaltă luă o atitudine umilă, pentru a demonstra că-şi cunoştea lungul nasului.

— La vremea ceaiului, doi dintre fraţii ei au chemat-o la intrare. Asistenta a coborât, apoi a revenit şi m-a rugat să facem schimb. Deoarece era linişte şi venise vremea vizitelor de seară, mă aşteptam la plictiseală. Hm! ghici cine şi-a făcut apariţia, acum douăzeci de minute? Doctorul Lawson.

— Profesorul de la ftiziologie?

— Ca să-l citez pe doctorul Cousins, „nici mai mult nici mai puţin, decât el însuşi”! I-am comunicat doctorului Cousins părerea mea despre aducerea profesorului, exact atunci când vizitatori de seară începuseră să sosească. După el, era normal ca omul să se intereseze de soarta celor cu pneumonie. Sigur că-l îngrijorau! Şi medicul şef al aripii era îngrijorat! Şi eu! La fel vei simţi şi tu! Cine n-ar fi, cu cele trei bătrâne, bolnave de pneumonie, semicomatoase, sosite deodată? Le-am trecut pe doze masive de antibiotic şi una dintre ele a început deja să mişte. Îşi vor reveni toate, dar, când au fost aduse, semănau cu gresia de la morgă. N-ar fi fost prea rău, chiar cu vizita doctorului Lawson, dacă asistenta n-ar fi lipsit tocmai azi, când Brecklehurst este supraveghetoare a turei de noapte. Poţi crede aşa ceva? Femeia aia m-a sunat de două ori în ultimele trei minute! Nu înţeleg cum poate crede că scriu raportul şi pălăvrăgesc cu ea, în acelaşi timp! Dar asta nu-ţi dă decât o idee vagă. Să trecem la treabă. William, rezerva principală, patul nr. 1, domnul Hurst.

Femeile cu pneumonie erau în incinte de oxigenare, în rezerva principală, Mary. Cu ele mi-am început primul rond.

Două dormeau agitat, însă respiraţia li se ameliorase. Cea de-a treia, doamna Clive, era trează, coerentă şi avea chef de vorbă.

— M-am căptuşit cu gripa asta, care bântuie prin cartier. Am încercat să n-o bag în seamă – nu-i prea uşor să te descurci de una singură, nu-i aşa, dragă? Aşa că, în dimineaţa asta – se opri să-şi tragă sufletul – asistenta de cartier a zis că va trebui să mă internez. N-am vrut să vin, dragă – nu din cauza spitalului – dar nu voiam să plec de acasă. Nu e vorba doar de faptul că-mi place să stau printre lucrurile mele – este din cauza lui Alec! Mă înspăimântă gândul de a mă despărţi de el.

În registrul de internări, era descrisă drept văduvă, fără copii, în vârstă de şaizeci şi opt de ani. Lăsând deoparte pneumonia, mie îmi părea mai degrabă de şaptezeci şi opt. Dacă exista o greşeală, atunci puteau fi mai multe.

— Cine este Alec, doamnă Clive?

— Motanul meu, dragă! Sigur, a trebuit să-l castrez, dar e atât de singuratic! îl am de zece – nu, mint – de nouă ani şi nu ştiu cum se va descurca fără mine. Va tânji, sunt convinsă; îi cunosc reacţiile – începuse să plângă încetişor – va fi la fel de necăjit ca mine. Asistenta zicea că-i va ruga pe vecini să aibă grijă de el, dar ei sunt tineri – tinerii uită – of, dragă. Vreau să mă duc acasă, la Alec al meu.

Nefericirea ei era reală şi-i făcea rău.

— Doamnă Clive, vecinii dumneavoastră au telefon? Da? Splendid. Pot să-i sun ca să mă interesez de soarta lui Alec.

Aveam mâinile pe mânerele incintei, iar ea mi le-a prins prin materialul străveziu.

— O, soră, aţi putea? V-aş rămâne îndatorată. N-aş putea dormi, fără să aflu veşti.

— Voi suna. Permiteţi-mi numai să vă ridic puţin. Trageţi călcâiele. Aşa. I-am potrivit pernele, i-am oferit un pahar cu apă şi i-am explicat funcţionarea sistemului de alarmă. Butonul acesta, de pe tăblia patului. I-am aşezat degetul pe

întrerupător. Dacă aveţi nevoie de ceva, ajunge să apăsaţi. Nu veţi auzi nicio sonerie, dar se va aprinde o lumină de semnalizare pe panoul din faţa biroului, la capătul coridorului. Şi va rămâne aprinsă până ce sora va veni şi va întrerupe alarma de aici. În felul ăsta. Aţi înţeles?

La capătul coridorului, Liz discuta cu Joel lângă uşa dublă. Era prea devreme pentru primul rond al şefei de tură, dar considerând că îşi începea inspecţia de la noi şi că Liz era de serviciu, m-am comportat ca şi când aş fi avut de-a face cu intendenta.

— Bună seara.

— Bună soră, zise Joel, întrerupând conversaţia. Liz spuse:

— Nu-s încă pregătită să-ţi primesc raportul. Voi începe de aici, având în vedere că sunteţi asaltaţi de cazuri pulmonare, însă n-am terminat încă de vorbit cu doctorul Kirby.

Îmi cunoşteam locul şi, oricum, voiam să dau acel telefon.

— Vă rog să mă scuzaţi. Dacă nu vă deranjează, am să dau un telefon, în numele unuia dintre pacienţi.

Într-adevăr, în acea noapte Liz era şefă de tură. Niciun pacient din spital nu se putea întoarce în somn fără aprobarea ei. Îi ceru doctorului Kirby s-o scuze şi-mi pretinse o explicaţie completă. O obţinu. Şi nu-i fu pe plac.

— Nimeni nu se poate aştepta ca spitalul să plătească pentru asemenea anchete, privind animalele de companie.

Joel îmi întinse o fisă.

— Să-i protejăm pe plătitorii de impozite.

Îmi răspunse o voce feminină.

— Motanul doamnei Clive? O duce de minune! A mâncat o conservă întreagă şi lapte şi copiii îl îngrijesc. Mereu ne-au bătut la cap să le luăm un pisoi, dar cine să-i poarte grija? Cum? Frumos, din partea mea? Ei bine, dragă, ce altceva să fac? Suntem vecine şi e o femeie de treabă –

cum o mai duce? Chiar aşa? Arăta atât de rău, azi dimineaţă, când a luat-o salvarea.

Doamna Clive aproape izbucni în lacrimi.

— O conservă întreagă? Ca să vezi! Tuşi. Trebuie să mă fac bine, trebuie. Să mă întorc acasă, la Alec al meu. Nu-l pot lăsa să se ataşeze prea tare de vecini, nu-i aşa?

În timpul inspecţiei foarte lungi şi, ca să fiu cinstită, deosebit de meticuloase, Liz nu mai pomeni despre Alec.

— Tăioasă ca o lamă, sora aceea, remarcă domnul Worstley puţin mai târziu, şi cât de mult şi-a dat osteneala să te prindă cu ceva, drăguţo.

— Asta-i treaba ei, i-am răspuns potrivindu-i perna.

— Da. Dar şi tu ţi-o cunoşti pe a ta.

— Mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti că spun adevărul. Îşi ridică mâneca de la pijama, să-i pot lua tensiunea. Dacă nu te-ai fi căsătorit, n-ai purta şi dumneata uniforma albastră de asistentă?

— Posibil. I-am umflat manşonul. A aşteptat până am dat drumul la aer şi am lăsat deoparte stetoscopul.

— După ce-ţi vei termina treaba, aici, te vor promova asistentă?

— Nu. Am pus aparatul la loc, în trusă.

— Din ce cauză? Mititica?

— Da. O asistentă îşi poate lua câteva ore libere, să rezolve probleme personale, dar nu-şi poate părăsi secţia mai multe zile sau săptămâni. Dacă Marcy se îmbolnăveşte, ferească Dumnezeu – şi ea va face bolile copilăriei – serviciul va trebui să se descurce fără mine. Surorile principale sunt necesare, dar nu indispensabile.

— Nu voi pretinde că greşeşti, drăguţo. Mă lăsă să-i scot ochelarii şi să-i pun pe noptieră, în toc. Nu vei avea nevoie de slujbă, prea multă vreme. Te vei căsători din nou. Îşi căută o poziţie mai comodă. Băiatul acela, George, mai este pe aici? A plecat spunând că se va întoarce când vei fi

terminat cu asistenta aia înţepată, dar, de fapt, n-a plecat. Dacă mai este pe aici, fii fată bună şi goneşte-l acasă, la mătuşă-sa Clara. Pare foarte obosit şi o să-ţi dea bătaie de cap.

Parsons se afla pe coridor, completând graficele pentru fluidele ingerate de pacienţii din rezervele mici.

— George al nostru? A plecat. Au plecat toţi. Tocmai am stins lumina în sala de aşteptare.

— Mulţumesc. M-am întors la domnul Worstley.

— Şefa! Parsons vârî capul pe uşă. Doctorul Cousins.

Pe când îşi scria observaţiile de după vizită, i-am spus că doamna Clive îmi părea mult mai bătrână decât vârsta declarată.

— Mai este ceva de neînţeles, am adăugat. De ce a spus vecina, la telefon, că ambulanţa a luat-o de dimineaţă?

— La douăsprezece şi jumătate, mai precis.

— Dar a fost internată la noi abia la şase.

— Într-adevăr. Şi dacă Joel Kirby nu s-ar fi milostivit s-o întinerească, dintr-o trăsătură de condei, cu zece ani, sărmana ar face încă naveta de la un spital la altul. Nu-ţi poţi închipui ce dificil este, pentru cei de la salvare, să găsească un loc pacienţilor trecuţi de şaptezeci de ani. Celelalte două n-au avut probleme, doamna malteză având şaizeci, iar prietena ei doar cincizeci şi nouă de ani, aşa că Joel le-a putut primi fără să se certe, în prealabil, cu respectatul nostru medic şef.

— A făcut una ca asta, pentru doamna Clive?

— Atât el, cât şi Brown, sunt obligaţi, în toate cazurile care ies din limitele prevăzute de planificatori. Pe ceilalţi, îi pot interna fără aprobare. Altfel, trebuie aprobarea medicului şef sau a chirurgului şef, pe spital şi, oricare ar fi sentimentele personale ale doctorului Bush – iar eu cred că-i de aceeaşi părere cu Kirby – este constrâns să se gândească la ce vor spune profesorii, dacă umple paturile unui spital universitar cu pacienţi geriatrici. Situaţia nu este

nouă. Pe vremea ta, probabil că era la fel.

— Cred că da. Atât doar că eu nu eram conştientă. După cum, în anul patru n-am fost în stare să acumulez experienţă administrativă. Unii reuşesc, alţii nu. Doctore Cousins, cum rămâne cu „plămânaş”? Probabil că şi-a dat seama ce vârstă are.

— Aşa este.

— Şi nu s-a supărat?

— Nu. Una e să faci reguli şi cu totul alta să ai sub ochi un trup bătrân de bunicuţă, luptând să respire, care, cu îngrijire corectă, ar putea scăpa. Lawson este om bun, iar Kirby s-a grăbit să-i amintească faptul că aveam loc liber. Clipi sub influenţa celor trei lumini de avertizare care se aprinseseră pe panou. Va trebui să-mi pun ochelari de protecţie. Dacă vrei să pleci, termin singur.

— Mulţumesc, dacă sunteţi sigur că nu aveţi nevoie de mine. M-am ridicat.

Mi-a zâmbit şăgalnic.

— Nu-i corect să pui o asemenea întrebare unui bărbat cu jurământul lui Hipocrat tatuat pe piept.

Cele trei apeluri veneau din rezerva principală de la William şi nu aveau drept cauză decât solicitări suplimentare de ceai fierbinte. În Mary, cele trei paciente cu pneumonie dormeau, însă prezenţa lor provoca nelinişte celorlalte. Când m-am întors la birou, doctorul Cousins plecase, iar în locul lui îşi completa însemnările domnul Ross, stagiarul nostru de chirurgie. Era un tânăr pedant, la fel de priceput în specialitate, căruia îi lipsea însă farmecul înnăscut al irlandezului şi obiceiul de a glumi cu tinerele surori, fără a le atinge măcar cu un deget. Doctorul Cousins era logodit cu o doctoriţă de familie de la unul dintre spitalele londoneze. Se numea Teresa şi terminase şcoala la Royal Free. Speram să fie măcar la fel de drăguţă ca în poza pe care o păstra el în portofel. Brendan Cousins era unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care-i cunoscusem.

Până la miezul nopţii, luminile de apel continuară să se aprindă cu regularitatea unor semafoare. Parsons veni să mă întrebe:

— Pot pleca la masă mai devreme? Stomacul mi s-a lipit de şira spinării. Adoptă o privire duşmănoasă. Nemernicul ăla de Henry m-a făcut să pierd şi masa de seară!

Ce grozăvie! I-am spus să se ducă să-şi refacă forţele. Abia ieşise, când telefonul începu să sune. Era doamna Worstley, foarte neliniştită. George nu ajunsese acasă.

— Ce-o fi făcând până la ora asta, dragă?

Fiind bărbat singur, în jur de treizeci de ani, îmi trecură prin minte mai multe explicaţii plauzibile. I le-am comunicat doar pe cele care mi-au părut mai rezonabile.

N-a fost mulţumită.

— Nu s-ar fi dus la prieteni, fără să mă anunţe, doamnă Holtsmoor. Îmi spune întotdeauna cam la ce oră va veni. Avea vocea înecată de lacrimi. Sunt atât de îngrijorată! N-ar trebui să sun la poliţie, iubito? N-aş vrea s-o fac, fiindcă nu i-ar plăcea, dar speram să fie încă acolo.

— A plecat de aici... Am avut o idee. Aşteptaţi, vă rog, doamnă Worstley. Am să verific dacă nu-i în sala de aşteptare.

Până ce n-am ajuns în mijlocul sălii, nu l-am văzut pe George, adormit într-un fotoliu, cu spatele la uşă. Era clar că Parsons aruncase o privire în cameră şi presupusese că nu era nimeni acolo. Nu l-am deşteptat şi m-am grăbit să-i comunic descoperirea mătuşii alarmate.

— Of, draga mea, sunt aşa de bucuroasă! Sărmanul băieţel! Se referea la el de parcă ar fi avut treisprezece ani, nu treizeci şi trei. Să-i spui că-l aştept. Mulţumesc, iubito!

Am verificat rapid starea pacientelor cu pneumonie, panoul de avertizare şi abia apoi l-am bătut pe umăr pe George.

— Scoală băiete şi du-te acasă! E trecut de miezul nopţii şi mătuşa Clara se dă de ceasul morţii! Se trezi greu, dar

zâmbind.

— Tu eşti! Credeam că visez, încă. Ce-i cu mătuşa Clara? Că mi-am adus aminte, n-am apucat să-i spun noapte bună unchiului. A adormit?

— Ar fi de sperat, la ora asta, răspunse Joel din cadrul uşii. A cam trecut ora de vizită, domnule Duggan. Ai adormit?

— Cum se stinge o lumânare. Se ridică, continuând să zâmbească. Cel mai grozav pui de somn, în ultimul timp.

— Ţi-ar prii niţeluş mai mult, bănuiesc, zise Joel făcându-i loc. Noapte bună domnule Duggan.

— Noapte bună, doctore – doamnă Holtsmoor. Dispăru înainte de a avea timp să-i explic ce era cu telefonul mătuşii. I-am povestit păţania lui Joel. Acesta a zâmbit.

— Gata cu încântarea cvasi erotică ce-l cuprinde, probabil, de fiecare dată când este strunit.

— Îi este ca o mamă! Tonul meu fusese mai ascuţit decât aş fi dorit.

— Mi s-a spus că sunt mai multe feluri de complex oedipian, doamnă Holtsmoor, dar nefiind decât un amărât de internist, nu psihanalist, de unde să ştiu? Destul cu treaba asta. Am trecut să-ţi dau de ştire că doctorul Lawson a ajuns adineauri în clădirea veche. Dacă va veni şi în aripa nouă, cu siguranţă că va trece şi pe aici. Acum, eu urc la Luke şi mă voi întoarce în douăzeci de minute, la vizită, pentru cazul că doctorul Lawson va suna mai devreme să-şi anunţe sosirea.

— Mulţumesc pentru avertisment.

Nu răspunse. Se făcu doar nevăzut.

Nicio luminiţă nu clipea pe panou, dar am făcut un nou rond. Tocmai terminam rezerva principală din William, când mi s-a părut că aud uşa de sticlă deschizându-se. Coridorul, ca şi nişa biroului, erau pustii. M-am oprit în mijlocul culoarului. Poate că mi se păruse.

— Soră Parsons, răţuşco!

Vocea aparţinea doamnei Elvis din rezerva numărul doi, Mary.

— Ah, dumneavoastră sunteţi! în lumina asta, uniforma dumneavoastră gri cu alb seamănă cu cea albastru cu alb a surorii Parsons şi purtaţi bonete identice, cu fundele acelea mari, la spate. Foarte frumoase! Mă întrebam, răţuşco, n-aş putea căpăta o picătură de lapte rece? Nu, nu fierbinte. Niciodată nu mi-a plăcut cald.

Îi luam paharul gol, când aş fi putut jura că am auzit din nou uşa. Şi iar, nimeni pe culoar, dar am simţit miros de tutun. Fumatul era interzis pe coridor, însă era permis în sala de aşteptare, iar George fuma. Am aruncat o privire înăuntru. Camera era goală. Am revenit pe culoar şi am văzut că, de dincolo de uşa de sticlă, lumina se aprindea şi se stingea, de parcă ar fi fost un neon pe cale să-şi dea duhul.

Cei de la atelierul de reparaţii aveau echipă de noapte, aşa că poate vreun electrician lucra pe hol. Gândul la un posibil intrus îmi trecu prin minte fugitiv. Căci, oricine ar fi fost, încerca să atragă atenţia asupra sa. M-am apropiat de uşa de sticlă, privind în urmă spre panoul de avertizare. Nicio alarmă pe panou, iar lumina de afară se stinse din nou. Am deschis uşa.

Trecuse multă vreme de când nu mai fusesem îmbrăţişată şi sărutată cu asemenea pasiune.

— Dulceaţo, îmi pare aşa rău pentru aseară… Doamne! Am sărutat pe altcineva! Tânărul uriaş, cu maxilarul pătrat ca al lui Joel, îmi dădu drumul, zgâindu-se la mine speriat. Îmi pare atât de rău – la dracu’! Vine cineva!

Nu doar unul. De sus se auzeau paşi, iar de jos, simultan, răsuna vocea bubuitoare a doctorului Lawson.

— Înăuntru, omule, repede! L-am împins pe tinerelul bine dezvoltat în debara şi am închis uşa. Dacă nu era Henry Kirby, însemna că eu sunt mătuşa Clara. Speram să aibă suficientă minte să nu iasă până nu-i voi da drumul.

Mi-am aranjat părul şi am descoperit că-mi pierdusem boneta.

Joel fu cel care o ridică. Mi-o înmână, într-o tăcere de gheaţă, înainte de a călca ţigareta pe jumătate fumată, care zăcea într-una din căldările pentru incendiu. Abia îmi pusesem boneta, că doctorul Lawson şi Liz apărură pe scară.

— Nu există tratament mai bun împotriva bolilor de inimă decât urcatul pe scări, anunţă doctorul, cu respiraţia întreruptă de efort. Ce-i cu mirosul ăsta? îl adulmecă pe Joel. Încă n-ai renunţat la obicei? N-ai văzut destule cancere pulmonare?

— Suficiente cât să mă simt vinovat de fiecare dată când aprind o ţigară, domnule.

— Cât de bine te înţeleg! Spurcat obicei, fără să mai pui la socoteală pericolul! Şi eu încerc să-l înăbuş! Insuficientă voinţă!

— Nu pot să fiu de acord în chestiunea asta, domnule, replică Joel politicos, aruncând o privire spre uşa debaralei. Amabil din partea dumneavoastră să vă deranjaţi până aici, atât de târziu.

— Mi-am spus că n-ar fi rău să trec să-i văd pe bătrânei. Cum o mai duc, soră? Oh! vechea mea prietenă, doamna Holtsmoor! Ce plăcere!

Pe când răspundeam la salut şi-mi prezentam raportul, Joel privi din nou nimicitor spre uşa debaralei. Speram că numele celor prezenţi nu-i provocaseră lui Henry un atac de cord. Ar fi trebuit să-l determine să nu se mişte. Dacă nu, o mulţime de oameni aveau să pătimească.

Capitolul 8

Întoarcerea lui Parsons mă sperie cumplit. Trecu pe la birou, apoi ţâşni pe coridor, de unde putea să supravegheze ambele rezerve principale, conform procedurii în asemenea ocazii. Joel îşi privi ceasul. Doctorul Lawson povestea o anecdotă.

— A insistat să mă plimb cu avionul, tocmai în Bahamas, să-i ascult plămânii. Să facă apoplexie, când i-am spus că n-are nimic! Cică i-am irosit banii! I-am spus – el m-a făcut să pierd timp, mult mai preţios – să ţină seama când îi voi trimite nota de plată! Nu mă aşteptam s-o plătească! Şi totuşi, a făcut-o!

Imitam sunetele admirative emise de Liz, pe o tonalitate mai umilă, care să pună în evidenţă lipsa mea relativă de importanţă şi îmi doream să-i pot spune lui Joel că-şi pierdea vremea. Eram convinsă că ştie, ca oricine care avea cât de cât habar de programul nocturn, orele de masă ale personalului şi când era cel mai probabil să fiu singură în secţie. Henry Kirby greşise din cauză că era prea de curând venit. La Sf. Martha, studenţii medicinişti nu făceau tură de noapte decât în ultimul an.

Doctorul Lawson era gata să plece mai departe.

— Toate sunt cum nu se poate mai bune, doamnă Holtsmoor, mulţumesc, mulţumesc – după dumneata, domnişoară asistentă – vii Joel?

— Vă conduc până jos, domnule. Privi, peste capul meu, spre uşa debaralei. Am să revin.

Cum ieşiră, Parsons apăru din rezerva principală, Mary.

— Profesori, picând după miezul nopţii! Pur şi simplu, indecent!

Am tras-o după mine, pe coridor.

— Vrei să-mi faci un serviciu? Verifică indicaţiile aparatelor la cele trei paciente din incintele oxigenate şi rămâi acolo până vin şi eu.

Ochii i se măriră.

— Tocmai le-am cocolit, şefa! Şi ele şi aparatele sunt în regulă!

— Totuşi, vreau să le verifici din nou, acum! Sunt foarte serioasă, iubito! Chiar eram. Dacă apuca să-l zărească pe iubitul actual, iar adevărul avea să iasă la lumină, conducerea n-ar fi crezut niciodată ce se întâmplase în realitate. Şi-ar fi închipuit imediat că încercam să-mi acopăr subalterna. Şi brusc s-ar fi răspândit zvonuri despre desele lor întâlniri nocturne, ilegale. Oficial, trebuia să nu ştiu deloc ce-l apucase pe un tânăr student, total necunoscut, să mă sărute. Astfel trebuia să rămână lucrurile şi nu prea aveam vreme. Liftul rapid se mişca foarte repede, într-adevăr.

— Nu-nţeleg, şefa…

— Nu contează. Tunde-o, fată!

— Am să verific aparatele, ridică ea din umeri.

Am urmărit panoul până ce a dispărut în rezervă şi apoi am deschis uşa debaralei.

— Afară! Rapid! I-am indicat direcţia cu degetul, peste umăr. Şi niciun cuvânt, domnule Kirby!

Stătea pe raftul de sus al unei etajere, printre atele şi piese de schimb. Sări jos, păstrând aspectul de tânăr urs koala, pe cale de a face depresie nervoasă.

— Nu ştiu ce aş putea spune…

— Nimic, băiete! Mişcă-te! L-am scos cu forţa prin uşa de sticlă de la intrare. Coboară pe scară şi dacă te întâlneşti cu cineva spune că-ţi cauţi fratele. Inventează un motiv şi nu mai adăuga nimic! Mă înţelegi?

— Sigur. Îmi întinse ambele mâini. Doamnă, îmi vine să vă sărut din nou.

— Nu-ţi forţa norocul, domnule Kirby. Am închis uşa şi m-am alăturat lui Parsons.

— Am verificat şi răsverificat. Totul este normal. Ce s-a întâmplat, şefa?

Am înclinat capul, ascultând un sunet imaginar.

— Tusea asta nu vine de la domnul Hurst, din rezerva principală, William? Ia vezi ce se petrece, cât timp eu continuu să iau pulsul celorlalţi pacienţi.

Privirile ei mărturiseau convingerea că una dintre noi îşi ieşise din minţi, dar fiind o subalternă ascultătoare, făcu ce i se ceruse.

Domnul Hurst era un bărbat în vârstă cu bronşită recurentă, care se îmbolnăvea în fiecare iarnă. Fusese una dintre primele victime ale gripei ce se declanşase în zonă. Nu era foarte virulentă, însă, ca de obicei, îi afectase mai ales pe cei foarte tineri sau foarte bătrâni.

Ceva mai târziu, Parsons mă opri în faţa uneia din rezervele mici.

— Mai poate căpăta nişte sirop de tuse?

— Cine, doctorul Kirby?

— Nu şefa! Domnul Hurst!

— Bine. Am mers, împreună cu ea, până la dulapul cu medicamente. I-am dat flaconul şi tocmai puneam cheia la loc, în buzunarul uniformei, când reapăru Joel.

Îşi făcu rondul obişnuit, verificând notiţele pe care le făcuseră subalternii, mai devreme. Verificarea stagiarilor făcea parte din atribuţiile sale, după cum Liz se ocupa de surori.

— Asta-i tot?

— Da. Mulţumesc.

Îşi împinse scaunul înapoi şi îşi împreună braţele pe piept.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar am senzaţia că eşti cu adevărat convinsă că totul este în regulă, nu-i aşa?

— Da.

— Şi nu crezi că ar trebui să-mi explici de ce ai decis să scapi de bonetă şi să ieşi la o ţigară?

— Nu.

Se încruntă.

— Cum dracu’ să accept asemenea răspunsuri?

Asta era treaba lui, dar, având în vedere cele petrecute, nu-i puteam oferi explicaţii. Nu trebuia să-mi placă Joel, ca să refuz să fiu implicată în ceva care i-ar fi putut scurta cariera fratelui. Poziţia actuală îmi permitea să mă prefac a nu fi văzut. Joel însă, o dată la curent cu faptele, n-ar fi putut. Dacă nu i-ar fi fost frate, probabil că l-ar fi beştelit pe loc şi ar fi lăsat lucrurile aşa. Pe Henry, însă, s-ar fi simţit obligat să-l ducă în faţa decanului. Acesta credea în puterea exemplului. Ce exemplificare mai bună a imparţialităţii cu care conducea, decât exmatricularea fratelui medicului şef pe aripă? în orice universitate, asta ar fi putut provoca protestul colegilor. Dar la atât de căutata Facultate de Medicină, cu standarde de admitere aşa exclusiviste, solidaritatea studenţilor era mult redusă.

— De ce nu eşti cinstită? Duggan s-a întors să capete lămuriri despre mătuşa Clara. Nu asta s-a petrecut?

— Îmi pare rău că gândeşti astfel.

— Îţi pare rău! îşi păstrase vocea în surdină, dar era vizibil supărat. Chiar asta sper! Nu numai că ai încălcat etica, dar te-ai dovedit criminal de iresponsabilă şi, având în vedere bolnavii pe care-i ai în grijă astă seară, te-ai purtat prosteşte! Poate că eşti văduvă de prea mult timp, dar asta nu-i o scuză pentru purtarea de adolescentă obsedată de sex. N-ai decât să te ocupi de aşa ceva cât vrei de mult – dar pentru numele Domnului – fă-o în afara spitalului!

— Mulţumesc, aşa voi face. Stăteam cu mâinile împreunate în poală. Răspunsul îl irită, ceea ce mă recompensa, parţial.

— Crezi că n-am ce face?

— N-aş spune una ca asta.

— Revino-ţi! Numele şi relaţiile pe care le ai te vor scoate din încurcătură, ştim asta amândoi! Foarte bine. De data asta ai câştigat – dar fii atentă! Cu asta ţi-ai consumat toate

favorurile de veche prietenă. Orice „repetare a reţetei”, oricare ţi-ar fi numele, am să te dau afară aşa repede că nici n-ai să ştii ce te-a lovit. Să nu crezi că glumesc!

— Nu cred.

— Atunci, lăsăm lucrurile aşa, deocamdată. Noapte bună.

— Noapte bună, doctore Kirby.

Îi înţelegeam punctul de vedere, dar asta nu mă împiedica să fiu foarte amărâtă. O luminiţă de avertizare se aprinse. Doamna Amato, portugheza cu pneumonie, se trezise speriată. Venită cu numai câteva luni în urmă să locuiască la unul dintre copiii ei, nu mai fusese într-un spital englezesc şi, cu atât mai puţin, într-o incintă de oxigenare. Îmi luă mai mult de o oră s-o calmez suficient, încât să adoarmă iar. Şi, între timp, se trezise doamna Clive. Apoi, luminiţele de alarmă repetară ciclul. În seara aceea, n-am mai ajuns la masă, mulţumindu-mă cu omleta pregătită de Parsons cu o mână, în vreme ce cu cealaltă completa raportul de ora două. N-am mai avut timp să mă gândesc la ale mele.

Era aproape şapte, când Liz apăru, pentru ultimul rond. Parsons şi cu mine apucasem să ne punem şorţuri curate şi, în vreme ce ea făcea ordine, eu retuşam raportul final. Liz verifică starea celor două rezerve principale de pe coridorul central, arătând şi ea moartă de oboseală.

— Ai avut noroc de o noapte liniştită. La Luke este încă haos. Dar Luke este o secţie cu cazuri grele.

După ce o escortasem pe Liz până la lift, Parsons ieşi şchiopătând din oficiu.

— Aşadar, a fost o noapte calmă?

— După părerea şefei de tură, da.

— Încântător! în-cân-tător! Atunci, de ce m-or fi durând picioarele?

— Nevroza serviciului de noapte, Parsons.

Îmi întoarse un zâmbet obosit.

— Ba şi amnezia surorilor de noapte. Ştiu că mai aveam

ceva de făcut, dar nu-mi amintesc ce – da! Plesni din degete. Să curăţ geamurile de pe mesele din oficiu. Intră în debara şi reveni, cu o eşarfă albastră de mătase în mână. Cum o fi ajuns acolo, pe jos?

— Probabil că cineva a scăpat-o.

— Şefa, nu-s chiar aşa de proastă! Faţa îi căpătase o nuanţă de roşu aprins şi continua să mă fixeze cu privirea. Asta-i eşarfa mea.

— Atunci, tu ai pierdut-o.

— Ah, nu! Nu! Fiindcă ştiu sigur unde am lăsat-o. În buzunarul lui Henry, aseară, când am scos-o să-mi pun bentiţa şi am uitat să i-o cer înapoi. Probabil că a… Oh, nemernicul! Deci, ăsta era motivul pentru care trebuia să tot citesc indicaţiile aparatelor?

— Aparatele trebuie urmărite, iubito. Iar eu, am de terminat un raport.

— Da. Sigur. Vă mulţumesc, doamnă Holtsmoor. Se îndepărtă bombănind. Să pun numai mâna pe el! Am să-l omor!

Am subliniat cu roşu o poziţie de aprovizionare cu medicamente din registru. Joel îşi închipuia că-i rămăsesem datoare. Într-un fel, chiar eram. Iar povara recunoştinţei era picătura care umplea paharul, pentru orice femeie tânără şi singură.

Maggie Mac Donald îşi făcu apariţia, arătând împovărată. După ce mi-am terminat raportul, iar fetele din tura de zi au plecat la treburi şi Parsons a fugit să prindă trenul spre casă, am rugat-o să-mi scuze îndrăzneala şi m-am interesat dacă îşi rezolvase problemele.

— Mă tem că nu prea. N-o mai văzusem atât de îngrijorată.

— Îmi pare rău. Pot să vă ajut cu ceva?

— Foarte amabil, dar mă îndoiesc. Schiţă un zâmbet. Iată problema: în momentul de faţă, doi dintre fraţii mei dorm pe duşumeaua camerei de zi şi al treilea pe canapea. Micul

meu apartament este proprietatea spitalului. Am voie să primesc prieteni în vizită, sau rude, dar numai cu titlul de oaspeţi. Nu-i pot găzdui pe cei trei flăcăi la nesfârşit, însă a le găsi culcuş convenabil unor studenţi, la Londra – şi un proprietar destul de tolerant care să-i ţină – se dovedeşte o sarcină mai complicată decât găsirea acului în carul cu fân.

Imediat, îmi trecu prin minte soluţia. Nu i-am dat glas încă, fiindcă se vedea că era pusă pe clarificări şi doream să aflu mai multe, înainte de a o amesteca pe Ann.

— Fraţii dumneavoastră au nevoie de toleranţă? De ce? Doar din cauza părului prea lung?

— Nu numai prea lung, dar şi roşu! Gemenii poartă şi bărbi mari, iar Angus o fâşie care-i încadrează obrazul. Hainele nu ajută cu nimic, deoarece toţi consideră costumul drept un sacrilegiu şi deşi pot vorbi corect engleza, preferă să folosească accent de oameni de la munte. Majoritatea gazdelor potenţiale le-a trântit uşa în nas, după o singură privire! Ultima i-a dat afară, fără preaviz, ieri!

— Sub ce motiv? L.S.D? Marijuana? Femei? Sau doar muzică tare?

Muzica fusese.

— Ca să fiu cinstită, îi avertizase că nu acceptă repetiţii ale trupei. Cu o zi înainte, lipsise de acasă, iar ei s-au hotărât să-şi asume riscul. Au tras tare până la trei noaptea. Pe figura ei se putea citi scuza: „aşa-s băieţii”. Ieri, proprietăreasa a revenit şi a fost primită cu plângeri din partea chiriaşilor, vecinilor şi chiar poliţiei. La prânz, erau deja pe drumuri! Abia mai târziu au venit să mă anunţe că lăsaseră adresa mea pentru corespondenţă şi că urmau să locuiască în bătrâna lor maşinuţă, până să-şi găsească alt culcuş. Pe vremea asta rece şi umedă! îţi dai seama, a trebuit să intervin!

Eram convinsă, deşi nu ştiam sigur motivul. Poate fiindcă petrecerea studenţească nu-mi stimula înţelegerea şi nu aveam fraţi mai mici.

— Câţi ani au?

— Hamish şi Dougal au douăzeci şi doi; Angus numai douăzeci. Nişte copilandri.

Ambii noştri brancardieri aveu douăzeci şi trei. Mă îndoiam că i-ar fi considerat vreodată băieţaşi. Contrastul între atitudinea ei profesională, ageră, echilibrată şi absolut corectă, şi indulgenţa de acum, de soră mai mare, mă fascina.

— Aveţi mulţi fraţi?

— Cinci, toţi mai mici. Primii doi sunt căsătoriţi. Unul s-a stabilit lângă părinţi, la Glasgow, celălalt stă la Perth. Mama este născută în Anglia. Toţi au fost fericiţi când, mai întâi gemenii şi apoi Angus, au fost acceptaţi la Universitatea din Londra. Ştiau că-i voi supraveghea. Şi dacă lăsăm la o parte părul, sunt nişte flăcăi drăguţi şi cuminţi.

Speram să aibă dreptate, dar, fiind de competenţa Annei, am decis s-o informez întâi.

Ea se arătă entuziasmată; David, dimpotrivă.

— Cum vor reuşi tinerii imbecili să înveţe ceva, dacă sora lor nu-i lasă să suporte consecinţele?

— David, nu mai fi atât de demodat! N-ai fost şi tu în situaţia lor? Pe deasupra, avem nevoie de bani.

— Dacă vor avea cu ce plăti.

— Am să le cer banii în avans.

— Dacă asta vrei, n-ai decât! Dar fă bine şi ţine-i departe de biroul meu pe cei trei anarhişti lăţoşi de la munte.

Netulburată, Ann îmi turnă o ceaşcă de ceai.

— Ceea ce-l supără, cu adevărat, este capitolul opt. L-a aruncat pe erou într-un puţ de mină şi nu ştie cum să-l scoată la lumină. Aproape că m-a dat jos din pat, azi dimineaţă, când i-am sugerat că ar putea-o exila acolo şi pe eroină, să organizeze împreună o spumosă scenă sexy, în noroi.

— S-o sun pe această Maggie MacDonald la spital? Crezi că s-ar supăra?

Din cauza oboselii, devenisem confuză.

— Dacă nu-ţi sare de gât, eu sunt tanti Clara.

— Cine-i tanti Clara?

N-aveam suficientă energie pentru a rezista unei noi runde de sfaturi matrimoniale, implicându-l pe George.

— Nevasta unuia dintre pacienţi. Că-mi veni în minte, ea şi MacDonald au foarte multe în comun.

Negocierile începuseră şi se terminaseră înainte să mă trezesc şi să plec după Marcy. A doua zi, la micul dejun, David o informă pe Marcy, folosind un ton lugubru, că venise vremea ca toţi englezii cumsecade să-şi încuie soţiile şi fiicele. Privi pe fereastră.

— Apără-ne Doamne! Clanurile şi-au făcut apariţia şi au sosit cu cimpoaie cu tot! înhăţă în grabă ceaiul şi o bucată de pâine prăjită şi se închise în birou, pentru restul dimineţii.

Miniul roz, foarte vechi, parcat în faţă, era burduşit cu valize, cărţi, chitare, un set de tobe şi un cimpoi.

— E o casă foarte mare, spuse Ann în grabă, şi-i voi caza la ultimul etaj. I-am avertizat, dacă te deranjează din somn, sau îl împiedică pe David să lucreze, nu numai că-i vom da afară, dar le vom arunca instrumentele în stradă, de la fereastra de sus. Le-am lăsat impresia că David este un soi de călău. Cred că i-am speriat.

Marcy trăsese un scaun lângă fereastră, se cocoţase şi stătea ca în transă. Trioul pletos, cu pulovere stridente şi pantaloni ca nişte burlane, privi împrejur.

— Salut, cârlionţ!

— Salut! Voi sunteţi MacDonald? răspunse Marcy.

Dimineaţa aceea fu mai palpitantă pentru Marcy decât orice serial TV. Stătea, împreună cu Dusty, în uşa camerei de zi şi urmărea fiecare valiză, casetofon, vraf de cărţi şi instrument muzical, cărat pe scară spre etajul trei. Îi sfătui să-şi scoată pantofii.

— Aşa, n-o să-l mai deranjaţi pe unchiul David.

— Adevărat, unchiul tău este fioros? întrebă una dintre bărbile mari.

Erau momente în care, atât eu cât şi Ann, uitam cât de mult poate reţine un copil mic din conversaţia neatentă a adulţilor.

— Mătuşa Ann spune că, după el, John Knox i s-ar fi părut un găgăuţă lui Mary Stuart.

— Chiar aşa să fie, cârlionţ? urmă o scurtă pauză, respectuoasă. Eşti o fetiţă tare isteaţă, dacă ştii asemenea cuvinte.

— Ştiu o mulţime de cuvinte, iar mami spune că pe unele nu trebuie să le folosesc.

— Şi care sunt alea? întrebară simultan trei voci.

Mi-am făcut apariţia la intrare.

— Bună! Sunt Pippa Holtsmoor, mama Marcyei.

S-au prezentat şi am dat mâna cu fiecare. Aveau voci plăcute şi – ceea ce nu ne aşteptasem – erau foarte bine crescuţi. L-am identificat pe Angus, după barba sa mai aranjată, însă gemenii păreau identici. Marcy nu vădea nicio dificultate. Am întrebat-o cum reuşea şi m-a privit ca pe un părinte nu prea inteligent.

— Hamish arată ca Hamish, iar Dougal ca Dougal. Şi Dougal a zis că o să mă înveţe să cânt la cimpoi. Hamish spune că Dougal este mare maestru la cimpoi.

Dumnezeu să-l ajute pe unchiul David.

În după-amiaza aceea, Marcy se juca în spate cu Dusty, când cineva sună la uşă. Era Maggie MacDonald, purtând, pe deasupra uniformei, un pardesiu şi un batic. Venise să-mi mulţumească în persoană pentru intervenţie şi să vadă dacă fraţii aveau nevoie de o mână de ajutor la despachetat. Din aspectul ei, am dedus că urma să verifice totul, inclusiv lada de gunoi. I-am oferit un ceai.

— Abia l-am preparat.

— Cu mare plăcere, dacă nu-i deranj.

Am condus-o în camera de zi, apoi am deschis fereastra

ce dădea în curtea interioară.

— Gata ceaiul, draga mea. Vino şi spală-te pe mâini.

— Dusty şi-a pierdut mingea, mami. Îmi dai voie s-o caut, mai înainte?

— Numai să nu dureze prea mult. Am închis fereastra şi mi-am descoperit musafira cercetând cu atenţie fotografiile de familie şi mai ales tabloul reprezentând conacul Holtsmoor, care împodobeau unul dintre pereţi. Făcu aprecierile cuvenite, politicoase, despre Marcy şi se întoarse la tablou.

— Impresionant.

— Nu-i cine ştie ce vechi sau valoros. A fost construit de socrul meu, Claud Holtsmoor. Ah – Marcy căzuse în pietriş şi, înainte de a apuca să se vaite, Dusty se pornise să latre speriat. Scuzaţi-mă – am luat-o la fugă prin coridor, afară. Fugi de aici, Dusty! Ştiu că n-a fost vina ta – calmează-te – fă-mi loc. M-am aşezat pe nisip, cu Marcy în braţe. Sărăcuţa de tine! Ţi-ai julit palmele şi genunchii. Nu-i nimic. O să treacă repede.

Zgârieturile erau mai degrabă dâre de murdărie decât răni şi, după ce le-am curăţat, am bandajat-o mai ales pentru a-i ridica moralul. O încântau bandajele, cât mai mari.

Maggie MacDonald îmi urmărea prestaţia cu ochi de expert. Când am terminat, mă trase deoparte.

— N-aş vrea să te îngrijorez, dar n-ar trebui să ţii seama că prin pietrişul acela ar putea fi amestecat şi nişte pământ de grădină?

Nu mă îngrijorase. Îmi îngheţase măduva spinării.

— Tetanos? Dar a făcut vaccinul, când avea un an. La fermă, îşi julea mereu genunchii. Nu i-am mai repetat antitetanicul. Credeţi că ar fi trebuit?

— Cu pământul de grădină, există mereu un risc. E suficientă o zgârietură, pentru a ajunge în fluxul sanguin.

Mi se uscase gura.

— Suntem amândouă înscrise pe lista unui medic de familie. Până acum n-am fost nevoită să apelez la el – să bat în lemn – şi nu-l pot chema acasă pentru atâta tot. După-amiază, am s-o duc la cabinetul lui.

— Ce să te mai încurci cu cabinetul, când Sf. Martha este după colţ? Du-o direct acolo. Dacă ţi-e frică de reproşuri privind etica, sun eu la administraţie, pentru tine.

Nu dădeam nicio ceapă degerată pe etică. Mă gândeam la nenumăraţii copii pe care-i văzusem în timpul stagiului la pediatrie, urlând de frică. Faptul că văzusem mult mai mulţi intrând fără teamă, de parcă ar fi fost la ei acasă, nu conta. După cum, nu avea importanţă nici realitatea că, dintre miile de răniţi, tăiaţi şi juliţi, nu făcuseră tetanos decât doi. Desigur, nu-i necesar să vezi mai multe cazuri ca să nu mai poţi uita cum se manifestă boala.

— Vă mulţumesc. Dacă aţi fi amabilă? Telefonul este pe hol. După ce dădu telefon la spital, urcă la etaj. Am început s-o pregătesc pe Marcy, explicându-i situaţia cu grijă.

— Mă duci la spitalul tău ca să mă îngrijească? Mergem acum? Pot să-i povestesc doamnei Shanklin, luni? Lyn Evans i-a spus, când s-a tăiat la mână şi n-a fost decât la doctor. Nu la un spital adevărat, ca al tău!

Maggie se întoarse, urmată de Hamish care jongla cu cheile de la maşină.

— O să ne ducă până acolo cu Mini-ul. Mă prinse de braţ şi coborî vocea. Cred că ai luat o decizie înţeleaptă. Câteva injecţii nici nu se pot compara cu tetanosul.

Avea dreptate. Am ajuns în cinci minute. Hamish zise că ne va aştepta. Maggie împinse marile uşi de sticlă, iar Marcy o luă înainte, inspectând departamentul Accidente al aripii noi, cu siguranţa de sine a unei asistente şefe, în vizită. Maggie înaintă spre stagiara, din anul IV, care ne întâmpinase.

— Sigur că aţi fost anunţaţi de sosirea doamnei Holtsmoor, cu fiica!

Săraca fată! Nu reuşise să recunoască o asistentă principală, echipată cum era cu pardesiul şi baticul. Renunţă brusc la atitudinea superficială.

— Îmi pare atât de rău, asistentă MacDonald! Şefa nu mi-a spus nimic – abia am revenit de la ceai – vă rog, luaţi loc, şi dumneavoastră, doamnă Holtsmoor, şi tu, drăguţo! O chem imediat pe şefă! îmi aruncă o privire plină de regretul de a nu ne fi pregătit covorul roşu şi dispăru rapid.

Asistenta veni la fel de repede. Se prezentă sub numele de Drummond şi ne ceru scuze că ne-a făcut să aşteptăm. Avea zâmbetul fix al cadrelor bine instruite, confruntate cu adevăratul lor coşmar, V.I.P.-urile, care nu numai că aveau binecuvântarea celor de la birouri, dar mai şi erau de meserie.

— Stagiara mea îl anunţă pe doctorul Kirby că sunteţi aici.

— De ce doctorul Kirby? întrebă Maggie alarmată. De ce nu pediatrul de serviciu?

— Doctorul Pethick lipseşte vreo oră. Îi ţine locul stagiarul, dar am crezut

— Având în vedere situaţia – că fac bine să-l chem pe doctorul Kirby.

Explicaţia linişti nevoia de corectitudine a Maggiei. Spuse că eram pe mâini bune şi se eclipsă în momentul în care Joel cobora din lift.

— Îmi pare nespus de rău pentru deranj, i-am zis.

— Niciun deranj, doamnă Holtsmoor. Zâmbi politicos şi i se adresă Marcyei. Bună. Eu sunt doctorul Kirby. Pe tine cum te cheamă?

— Marcia Helen Phillippa Holtsmoor. Dar mi se spune Marcy.

— Atunci, aşa să rămână, Marcy. Şi, ce ai păţit de te-ai ales cu frumuseţea asta de bandaje?

— Dusty, începu Marcy cu răbdare, şi-a pierdut mingea…

Capitolul 9

Decoraţiunile camerei erau inspirate din Disney. Urşii, răţuştele şi iepurii pictaţi peste albastrul deschis al pereţilor, de jur împrejur, afişau atitudini sfioase, iar căluţul balansoar avea gene exagerat de lungi.

Marcy era entuziasmată.

— Îmi place spitalul tău, mami. Este drăguţ.

Asistenta Drummond deschise casa păpuşilor.

— Ia uită-te aici, Marcy.

Joel veni lângă mine.

— Având în vedere că zgârieturile sunt superficiale, nu i-aş aplica tratamentul complet. I-aş face acum numai prima injecţie a vaccinului şi nişte penicilină. Este alergică?

— Habar n-am, fiindcă n-a mai făcut antibiotice. Am bătut în lemnul măsuţei. N-a avut nevoie.

— Pare foarte sănătoasă. Este – ezită, apoi zâmbi. Felicitări!

— Mulţumesc, i-am răspuns, surprinsă şi mulţumită.

— Nu te deranjează, dacă-i facem acum două injecţii? zise el, privind-o pe Marcy.

— Nu. Dar are nevoie de penicilină?

— Probabil că nu, dar există posibilitatea şi aş prefera să evităm orice şansă de infecţie. Pe urmă, va trebui s-o aduci peste trei luni, pentru al doilea vaccin. Trebuie să-ţi dai acordul în scris.

— Sigur că da. Vrei s-o pregătesc eu?

Zâmbetul lui semăna, de astă dată, cu al asistentei Drummond.

— Mulţumesc, dar cred că ne vom descurca. Vrei să aştepţi pe hol?

— Am să plec, dacă vrei neapărat, dar aş prefera să rămân.

— Fie pe voia ta, replică el cu blândeţe, deşi probabil te va afecta mai mult decât pe ea.

Aşa a fost. Am tresărit de două ori. Marcy asculta cu atât interes lunga poveste despre băiatul rău, pe nume Basil, încât cele două injecţii trecură neobservate.

— Te rog, spune-mi! Bazil chiar a strigat şi a plâns?

— Mugea ca un taur, apoi a azvârlit cât colo toate păpuşile din căsuţă.

— Şi nu l-ai bătut?

— Nu chiar! N-am dreptul.

— De ce? întrebă Marcy, dezamăgită.

— Nu-mi dă voie sindicatul, drăguţo. Îi răvăşi părul cârlionţat. Sau n-ai aflat încă ce-i aia sindicat?

Mă uimi, negând violent.

— Hamish şi Dougal şi Angus fac parte din sindicat. Mi-au spus! Voiau s-o pârască la sindicat pe doamna care n-a vrut să-i lase să stea în casa ei, dar au renunţat, fiindcă le place la noi. Ştiai că stau la noi?

— Cinstit, replică Joel cu seriozitate, nu. Ar trebui să-i cunosc pe Hamish, Angus şi – cum îl chema pe celălalt?

— Dougal. O să mă înveţe să cânt la cimpoi.

— La cimpoi? îmi aruncă o privire. Asta-i foarte interesant.

— Sunt ai doamnei care a venit la ceai, continuă Marcy. Doamna care a zis că trebuie să vin la spital la mami.

— Sora MacDonald? Cimpoaiele sunt ale ei?

— Nuuu! Hamish, Dougal şi Angus. Sunt fraţii ei. Ştiai că sunt din Scoţia? Mi-au spus chiar ei!

— Bănuiam eu. O conduse spre mine. Întreagă-întreguţă. Ce părere are mămica?

— Sunt foarte recunoscătoare doctore, am răspuns. Mulţumesc.

— Mi-am făcut datoria, doamnă Holtsmoor. Cred că nu va avea probleme, dar, dacă mă înşel, sau dacă ţi se pare doar că am greşit, nu ezita s-o aduci înapoi. Ştii că nu putem ieşi, dar suntem aici oricând. Nu uita, al doilea vaccin.

— Când? Marcy era nerăbdătoare. Pot să vin şi mâine?

Nu-i mai văzusem ochişorii atât de însufleţiţi.

— Dacă mi-a fost dat să văd vreodată o persoană născută pentru viaţa de spital, atunci aceea eşti tu, Marcy! Nu mâine. Altă dată.

În faţa lui Hamish şi, mai târziu, a lui David şi a Annei, Marcy captă întreaga atenţie, cu experienţa ei spitalicească. Joel căpătă titlul de „doctorul meu cu păr negru”.

David era bine dispus. Rezolvase problema capitolului opt şi descoperise că Hamish studia fizica şi, în consecinţă, era capabil să dreagă o siguranţă. Altfel, ca de obicei, David le-ar fi prăjit şi pe celelalte.

— Cum îl cheamă pe cel care i-a căzut Marcyei cu tronc? întrebă el, mai târziu.

— Joel Kirby.

Ann ridică ochii de pe lucrul de mână.

— Cel care nu-ţi place? El te place? Am scuturat din cap. Dar parcă ai spus că s-a purtat frumos cu Marcy?

— Într-adevăr. Foarte. Îi plac copiii. Şi se pricepe. Acesta este motivul pentru care a ajuns la pediatrie, după absolvire.

— Îl cunoşteai dinainte? Vechea luminiţă i se reaprinsese în privire. E căsătorit?

— S-ar părea că este pe cale.

— Şi iată cum şi-a stricat Ann ziua! comentă David.

— În niciun caz! îşi ciocni andrelele triumfătoare. După mine, cea mai potrivită ocupaţie pentru un tată este cea de profesor. Vacanţe lungi, salariu lunar, nicio şansă de şomaj în viitorul previzibil şi bineînţeles drag de copii.

David argumentă că ar fi trebuit să-i cunoască şi pe sadicii de care avusese el parte.

— Cei care nu erau sadici s-au dovedit ciudaţi.

— Nici măcar unul, normal? m-am interesat eu.

— Nu, din câte-mi amintesc, deşi, trebuie să recunosc, mi-am dat toată silinţa să uit de draga mea şcoală. Unii

dintre ciudaţi erau profesori foarte buni. Nu ţi-am povestit niciodată, Ann?

Ea nu-l asculta. Îmi inventaria trusoul. L-ar fi comandat a doua zi, dacă n-ar fi fost duminică.

Încercam să curăţ curtea interioară de cioburi şi cuie ruginite, atunci când apăru în uşă, însoţită de George. Venise să se intereseze de Marcy, aflând despre căzătură de la Maggie MacDonald şi părea neobişnuit de serios în costumul cenuşiu închis, cu cămaşă albă şi cravată sobră. Era, după spusele lui, în trecere.

Ann însă, nu putea fi păcălită.

— Nu-i aşa că tocmai ne pregăteam de ceai, Pippa?

L-am invitat să ni se alăture. George a recunoscut că nu se grăbea. Spre deosebire de Ann.

— Trebuie neapărat să mă ocup de David, dragă. Înţelegi?

David se apucase de lucru, imediat după prânz, avertizând-o că nu vrea să-i vadă mutra până la cină decât în caz de incendiu şi atunci numai după ce ar fi sunat la pompieri. Dacă i-aş fi amintit, probabil că aş fi declanşat una din „groaznicele” ei migrene. Aşa că, am spus că înţelegeam.

George studie sufrageria la fel cum făcuse Maggie, cu o zi în urmă. Îşi explică ţinuta:

— I-am invitat la masă, în oraş, pe mătuşa Clara şi pe director împreună cu soţia. Tocmai veneam de la gară, după ce am condus-o la trenul de Leeds. Se va întoarce săptămâna viitoare. Am să-i simt lipsa – mai ales la bucătărie. Tu, cum te descurci cu gătitul, Pippa?

— Destul de bine, în general; rău, la mâncăruri sofisticate. Prăjiturile îmi ies numai bune de dat la păsări. Marcy se şterse la guriţa murdară de gem cu mâna, punând-o apoi pe faţa de masă.

— Nici măcar Dusty nu mănâncă prăjiturile lui mami!

George zâmbi indulgent.

— Vei învăţa, Pippa.

I-am aruncat o privire, apoi am luat gemul. Pe faţa ei mai era suficient cât să ungi încă două felii de pâine.

— Mai bune sunt juliturile? o întrebă George.

— N.e. Fu la un pas de a se îneca bând lapte.

— Ai grijă, micuţo! îi prinse paharul chiar în clipa în care stătea să cadă de pe masă.

Marcy îşi manifestă mulţumirea, privindu-l galeş şi îndesând în gură un biscuit. George privi politicos în altă direcţie, până ce mestecatul şi gâfâiturile se estompară. Eu cugetam, ca orice părinte, de când lumea, asupra modului ciudat în care copiii reuşeau să se poarte cel mai rău, exact atunci când încercai să-i prezinţi drept minuni de bună creştere. Văzând-o acum pe Marcy, nimeni n-ar fi crezut că-i acelaşi copil pe care-l dusesem ieri la spital. Iar Joel, avusese zdrobitorul handicap de a nu fi unul dintre „domni”, cu aura suplimentară de a le preda acelor creaturi celeste, cu vârsta cuprinsă între nouă şi unsprezece ani, la care ea se referea întotdeauna cu deferenţă respectuoasă, numindu-i „cei mari”. Dar nici Joel, trebuia admis, n-o tratase ca aparţinând „celor mici”. Ci, ca şi când ar fi avut de-a face cu un adult, chiar dacă ceva mai tânăr. Şi aici nu era vorba de pregătirea lui medicală. Am văzut destui doctori, vorbind unor copii mici şi înfuriindu-se din cauza propriei deficienţe de comunicare.

— Te rooog, pot să mă duc jos şi să mă uit la televizorul mătuşii Ann?

George aşteptă să se închidă uşa.

— Sper că nu e dependentă de televizor.

— Şi eu. Încă nişte ceai?

— Nu, mulţumesc. Te superi dacă fumez?

— Nu. M-am dus la cămin să-i aduc o scrumieră, dar am descoperit că mă urmase.

— Unde a fost făcută poza asta a soţului? Le Mans?

— Da, ai fost acolo?

— De câteva ori. Urmăream circuitul, pe când eram student. Studie jarul ţigării. Până să-mi spună Margaret MacDonald, azi dimineaţă, nu ştiusem că eşti văduva lui Marcus Holtsmoor. Bănuiam vreo legătură de familie, fiind un nume mai puţin obişnuit. De ce nu mi-ai spus? Mi-ai zis doar că a murit într-un accident de maşină.

— Ăsta-i adevărul. La un antrenament.

— Imposibil să fii încă îndrăgostită de el.

— Nu. Cel puţin, nu cred. Dar l-am iubit şi moartea lui mi-a provocat multă suferinţă.

— Şi, nu-ţi prea place să vorbeşti despre asta?

— Nici să mă gândesc nu-mi place.

Nu mă aşteptam ca asta să-l rănească. Dar aşa se întâmplă.

— Gândeşte-te la câte ţi-am povestit eu. Nu ţi-ar fi fost mai uşor să-mi spui şi mie? N-am răspuns. Sunt sigur, că era mai bine. În locul tău, pe mine m-ar fi ajutat.

Deoarece, în mod clar, nu sesiza lipsa de logică a argumentaţiei, nu m-am grăbit să i-o evidenţiez. Am adus vorba despre Maggie.

— Ţi-a comunicat că fraţii ei s-au mutat aici?

— Da. A fost cea mai lungă conversaţie, pe care am avut-o cu ea. Sub tot apretul şi vioiciunea căutată, este o persoană destul de inteligentă. Ca şi mine, dragă, aşa că nu mai încerca să schimbi vorba. Vreau să discutăm despre tine şi ştii foarte bine motivul. Trebuie să ne lămurim.

— Este important?

— Da. Pentru mine, cel puţin.

Cinstit, mi-am zis, dar şi relevant.

— Îţi dai seama că te minţi singură, cum că ai fi încă îndrăgostită de un mort? E o purtare ciudată.

— Nu ţi-am spus că nu sunt?

— Dacă-i aşa, ce explicaţie poţi da pentru actuala atitudine? Strivi ţigareta, până ce se rupse în bucăţi. Uită-te într-o oglindă. Nu mai eşti adolescentă. Reuşeşti să fii al

dracului de sexy, chiar şi în uniforma de asistentă.

— Dacă asta este o problemă pentru tine, amice, atunci nu prea l-ai citit pe Freud.

Păru încurcat, apoi îmi făcu o concesie.

— Dar asta nu schimbă cu nimic problema principală.

— Care este?

— Cum să pui mâna pe alt bărbat. Trebuie să doreşti aşa ceva. Orice femeie normală şi-ar dori, iar tu eşti normală. Şi, de ce ai aşteptat atât de mult? Fiindcă eşti ciudată.

Interesant, asemenea raţionamente mă lăsau rece. Mai trecusem prin aşa ceva. Fiecare tânără văduvă, în ţara asta, primeşte asemenea oferte, fie şi numai după împrumutul unei batiste. Niciodată nu reuşisem să înţeleg motivul, sau ce era mai groaznic, impertinenţa ori lipsa de sensibilitate. Pe vremuri, izbucneam în lacrimi.

Cu timpul, mă vindecasem. I-am răspuns:

— S-ar putea să ai dreptate, dar nu-ţi pare plauzibilă şi posibilitatea să nu fi întâlnit încă un bărbat pe care să vreau să pun mâna? Iar după ce m-am căsătorit odată cu un bărbat care mă iubea la fel de mult cât îl iubeam şi eu, sunt capabilă să discern între dragoste şi simplă dorinţă trupească. Diferenţa este ca între unt şi margarină. Produc senzaţii diferite pe cerul gurii.

Roşi puternic.

— Deci, consideri că-ţi ofer margarină?

— Ce-mi oferi?

Îmi răspunse la întrebare sărutându-mă. Nu-i făcu nicio plăcere.

— Eşti mai bolnăvicioasă decât îţi dai seama, Pippa.

— Îmi pare rău, George.

— Îţi pare rău! explodă. Mie-mi pare rău pentru copilul tău! continuă tot aşa şi-i vei distruge viaţa cu dragostea ta sufocantă!

Asta chiar mă deranja, dar, pentru a-i calma egoul, l-am lăsat să dea vina pe mine şi am reuşit să-mi păstrez

cumpătul. N-a apreciat gestul, permiţându-şi un avertisment înţepat, cum că deja o răsfăţasem prea tare pe Marcy. Când a plecat, eram amândoi foarte prost dispuşi.

Ann numai că nu explodă pe holul de la intrare, după ce am închis uşa.

— Ei bine?

— Ce, „ei bine”?

— Răţuşco, nu mai fi aşa, că mă înnebuneşti! Ţi-a dat altă întâlnire? David zicea mereu că cel care va dori să te cucerească va trebui să fie teribil de îndemânatic. Eu îi răspundeam uneori că nu înţeleg de ce s-ar mai agita vreun bărbat. În general, lumea colcăie de femei gata să facă orice compromis. David însă spune că dacă un bărbat iubeşte o anumită femeie, va trece şi prin foc pentru ea. După el, poţi deosebi un bărbat de un copil, urmărindu-i reacţia în faţa greutăţilor. Nu crede c-ai putea fi fericită cu un băiat, deoarece eşti suficient de puternică încât să-l conduci, dar nu destul să accepţi s-o faci întreaga viaţă. David te cunoaşte destul de bine.

— Într-adevăr. Unde-i Marcy?

— Urmăreşte vrăjită câţiva episcopi şi un moderator cu păr lung, desfiinţând educaţia morală a tineretului de azi, la „întâlniri”.

— Răspunde-mi cinstit. O răsfăţ?

— Uneori. Nu că nu i-ar prii. De ce? Nu cumva, George…

— Ba, chiar aşa.

— Probabil, a spus-o fără răutate. Pare prea drăguţ să fi dorit să te rănească.

Niciuna dintre noi nu-l observase pe David în capul scării.

— Unde preferi să-i depun cadavrul, Pippa? în bucătărie, pe jos, sau în curte?

Capitolul 10

Domnul Jones, brancardierul şef, fusese elev-brancardier pe vremea când eu eram în anul trei. Nu se ostenise vreodată să-mi spună doamna Holtsmoor şi-mi acordase privilegiul de a-l striga pe nume, Trevor. Luni, era schimbul doi.

— Soră Dexter, speram să te prind! Intră în gheretă şi se întoarse cu un buchet de flori. Tânărul n-a vrut să te deranjeze în secţie, la ora asta, dar era dornic să-ţi parvină. I-am promis că voi face eu comisionul. Înăuntru este şi o scrisoare. În timp ce-mi înmâna buchetul, privirea lui se fixă în spatele meu. Dacă-l aşteptaţi pe domnul Thomas, doctore Kirby, îl găsiţi sus, la Luke.

Joel şi şeful compartimentului Accidente ieşiseră din biroul celui din urmă.

— Mulţumesc, Trevor. Aşteaptă-mă şi pe mine doamnă Holtsmoor, zise el domol.

Florile din mâna mea nu puteau fi decât de la George. Raţional sau nu, mă simţeam vinovată şi abia aşteptam o scuză, ca să amân lectura bileţelului. Joel venea atât de agale, încât aş fi avut suficient timp să-l citesc. Doar că eram pe post de liftier. Se sprijini de peretele ascensorului, cu mâinile în buzunare, iar eu am închis uşile şi am apăsat butonul. Parcă trecuseră ani de sâmbătă după-amiază.

Căldura sporea aroma narciselor. Pentru a înlătura tăcerea stânjenitoare, am spus ceva despre primăvara care, cu tot vântul tăios, bătea la uşă. El îmi răspunse cu o scurtă aprobare din cap. Înţelesesem mesajul.

— Când a fost vaccinată Marcy ultima dată?

L-am privit, alarmată.

— A făcut o injecţie cu patru luni în urmă. De ce? A apărut vreun caz de vărsat?

— Da. Astă-seară, a venit un individ bolnav la recepţie. Lucrează la docuri, iar cei patru copii sunt elevi. Până acum,

niciunul n-a făcut boala. Poliţia şi cei de la Inspectoratul sanitar încearcă să depisteze toate posibilele contacte, dar n-au localizat încă sursa. Până la urmă o vor face, dar până atunci, dacă a apărut un caz, probabil că vor mai fi şi altele.

— Probabil. Şi, a venit pe picioare? Nu se simţea groaznic?

— Ăsta a fost unicul motiv pentru care a catadicsit să ne viziteze. Niciodată nu i-a prea avut la suflet pe „netrebnicii de doctori”. Îşi freca ochii şi am observat că era la fel de pământiu la faţă ca Jolly, cu migrenele ei. Căzuse la pat de ieri, dar credea că luase gripă. „Doar coşurile alea mă supără, doctore”. Sărmanul imbecil! în timpul scurt cât a stat la noi, înainte de a-l trimite la febrili, starea i s-a înrăutăţit vizibil. Va avea o formă gravă şi va fi al naibii de norocos dacă scapă cu viaţă. Liftul se opri la etajul nouă. Puse mâna pe uşă, fără s-o deschidă. Tu când ai fost vaccinată ultima oară?

— Nu-mi amintesc. În anul trei sau patru. Ştiu! Atunci când stagiarul acela

— Cum îl chema? George Ashby s-a căptuşit cu boala în vacanţă, într-o ţară străină şi a adus-o în spital. Laboratorul s-a dat peste cap să-i vaccineze pe toţi.

— Era în anul trei şi pe stagiar îl chema John Ashby. Privi spre buchet, subliniindu-mi astfel eroarea. Mâine, cei de la laborator vor revaccina pe cei cu mai mult de doi ani de la ultima înţepătură. Pe la nouă, va exista suficient vaccin. Să nu pleci până nu-l faci.

— Trebuie s-o duc pe Marcy la şcoală. N-aş putea reveni mai târziu?

— Cu condiţia să nu uiţi. Trăieşti şi îţi faci cumpărăturile în cartier. Vărsatul de vânt nu ţine seama de vârstă sau sex şi, pentru cazul că nu te-ai gândit, o fetiţă de cinci anişori are nevoie de mamă.

Fusesem cinstită când îi spusesem lui Brendan Cousins că-mi doream o viaţă liniştită. N-aveam chef să mă cert,

nici cu George, nici cu Joel. Voiam doar să-mi trăiesc viaţa lăsându-i şi pe ceilalţi să facă la fel. Nu speram să mă placă toată lumea. Dar, după tratamentul lui Joel, de joi, al lui George, de ieri şi noul atac, n-am mai avut puterea să întorc şi celălalt obraz.

— Crezi în mod serios, că era necesar să-mi spui una ca asta?

— Nu mai fi atât de blestemat de ţâfnoasă, fato! Dacă nu credeam, n-aş fi vorbit!

Era prea mult.

— Dacă sunt ţâfnoasă, tu cum dracu' eşti? în afară de grosolan! Dumnezeu mi-e martor, m-am obişnuit cu asta la muncă şi am acceptat situaţia pentru simplul motiv pe care-l cunoaştem amândoi, că n-aveam de ales. Acum însă, nu suntem de serviciu – cel puţin, nu încă – iar problema nu este de natură profesională. E vorba despre viaţa mea particulară! îţi închipui că, în calitate de medic şef pe aripă, ai dreptul de a o critica?

Din cauza surprizei, rămase fără replică. Strângea uşile liftului atât de tare încât i se albiseră degetele.

Nu terminasem. Eram conştientă că plătea, acum, şi pentru George, dar eram prea furioasă să-mi mai pese.

— Ce-i cu tine, Joel? am întrebat. Când te-ai transformat într-un mic Dumnezeu atotputernic, dotat cu halat alb? Unde ţi-ai pierdut simţul umorului şi chiar, să mă ierte Cel de sus, bunul-simţ? De ce le păstrezi pe amândouă într-un cotlon, sub eticheta: „pentru uzul exclusiv al pacienţilor"? Şi, de unde provine îngâmfarea înnebunitoare de a considera că tu, şi numai tu, ai întotdeauna răspunsul corect? Când nici măcar nu pui întrebarea potrivită!

Se sprijini de uşă.

— Nu? întrebă, calm.

— Nu! Liniştea lui era ca un chibrit aprins pentru vaporii de benzină. De exemplu: „De ce ar lucra de noapte o membră înstărită a familiei Holtsmoor?" De ce dracu' o

femeie, care ţine loc de ambii părinţi, şi-ar căuta încă o slujbă? Motivul este foarte simplu, dragule! Chiria, alimentele, facturile, trebuie plătite! Nu ţi-a dat prin minte? După cum nu te-ai gândit nici la alte mici inconveniente, cum ar fi cheltuielile de înmormântare, sau datoriile la impozite. N-ai mai auzit de proprietari care se înglodează în datorii? Şi, dacă tot m-am pornit, ascultă şi asta! Deşi îmi place ceea ce fac – când nu mă baţi la cap – şi nu văd motivul pentru care o femeie tânără n-ar trebui să lucreze când doreşte, conform principiului egalităţii, nu trece nici măcar o noapte fără să mă simt ruptă în două. Poate că numai un părinte ar putea înţelege. Presupun că n-ai copii? Scutură din cap. Atunci, însoară-te şi fă copii, înainte de a mă mai dăscăli pe mine asupra responsabilităţilor părinteşti!

— Până şi Homer se înşală uneori, Pip, dar în cazul de faţă, se opri să-şi tragă suflul, indispus, tu eşti cea care s-a înşelat. Dacă ai terminat să mă beşteleşti, hai să clarificăm un lucru. Este clar că m-am exprimat greşit adineauri. N-ai decât să nu mă crezi, dar mă refeream la sănătatea ta, nu la modul de viaţă. Cât despre rest. Slobozi un oftat prelung, de parcă şi-ar fi pierdut brusc interesul. Du-te la treabă şi linişteşte-te, Pip. Mereu ai fost hiperemotivă. Împinse în lături uşile liftului, de parcă ar fi fost foarte grele. Numai Dumnezeu ştie, cum ai reuşit să creşti un copil atât de echilibrat.

— Mulţumesc! Am trântit uşa exterioară şi l-am privit prin gem. Un singur lucru n-ai pierdut, Joel, dragule, talentul de a lovi sub centură.

N-a răspuns. Mă privea şi, deodată, atitudinea şi expresia i-au căpătat o rigiditate care mi s-a transmis şi mie, odată cu plecarea liftului. Mai văzusem aşa ceva şi recunoaşterea îmi alungă, instantaneu, toată mânia. Era exprimarea exterioară a unei dureri fizice acute. Felul de durere care îţi lasă numai atât suflu cât să gemi şi energie cât să ridici cu

greu un deget.

Mi-am lipit urechea de uşa liftului. L-am auzit oprindu-se, cu un etaj mai sus, dar uşile nu s-au deschis. Apoi, a răsunat o bufnitură înăbuşită.

Am pus degetul pe soneria de alarmă şi am chemat liftul înapoi. Sosi în acelaşi timp cu unul dintre lifturile mari. O fată zise:

— Bună seara, şefa. Mă numesc Hills, înlocuitoarea lui Parsons. O Doamne! Ce a păţit doctorul Kirby?

Joel se prelinsese în jos pe lângă perete, iar trunchiul îi atârna nefiresc îndoit peste picioare. I-am căutat pulsul. L-am găsit cu greutate, la tâmplă.

— A leşinat. Nu ştiu de ce. Vrei s-o chemi pe asistentă!

— N-ar fi cazul să chemăm un medic, şefa? zise ea ezitând încă.

Joel începuse să mişte.

— Fără doctor, murmură el. Durere abdominală acută. Încercă să se ridice prea repede şi căzu din nou, peste mine. L-am lăsat jos cu grijă, trăgându-i picioarele din uşa liftului. Îi desfăcusem cravata şi gulerul, când apăru Maggie. Îi verifică pulsul, în vreme ce eu îl înveleam cu păturile aduse. Figura îi era palidă, suptă şi inundată de transpiraţie. Maggie îi palpă uşurel abdomenul, apoi se întoarse spre mine.

— Apendicită, apendicită perforată sau peritonită, şopti ea. Sună-l direct pe medicul şef. Aştept aici.

Doctorul Bush, medicul şef al spitalului, avea o voce liniştitoare.

— Asistenta crede că a perforat? Ia te uită! mai bine să-l văd cu ochii mei. Mulţumesc, soră.

La câteva momente după ce a venit, mă rugă să-i dau telefon doctorului Lawrence, chirurgul şef al spitalului.

— I-a explodat apendicele, deci? comentă chirurgul, fără emoţii. Până unde sunt în stare să ajungă medicii ăştia! Bun. Vin sus.

Peste douăzeci de minute, Joel se afla în sala de operaţie. Conform obiceiului, când era operat un membru de vază al personalului, echipa era formată din doctorul Lawrence, asistat de doctorul Brown şi doctorul Bush, ca anestezist. Operaţia era în desfăşurare, când Hills mă chemă din rezerva principală Mary.

— Asistenta Brecklehurst vă cheamă la telefon.

Mă gândisem la ea.

— Aici sora Holtsmoor.

— Tocmai am primit un mesaj din sala de operaţie, spuse ea tensionată.

M-am simţit întoarsă pe dos. Asemenea mesaje, înainte de terminarea operaţiei, erau de obicei rău prevestitoare.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic neplăcut.

— Perforarea s-a dovedit a fi extensivă. Sigur că-i vor pune drenuri şi, întrucât secţia Lister e plină cu studenţi bolnavi de gripă, domnul Lawrence preferă să nu-şi expună pacientul la posibile infecţii. La V.I.P.-uri nu mai sunt locuri, aşa că domnul Lawrence doreşte ca doctorul Kirby să fie adus la voi, în rezerva mică nr. 1 de la William. Va ajunge peste circa cincisprezece minute. Te vor suna de la sală, să trimiţi stagiara după el.

Eram încântată că nu murise. Ferească Dumnezeu!

— Da. Mulţumesc.

— Să înţeleg că, până acum, te-ai pus la punct cu îngrijirea postoperatorie?

— Aşa sper.

— Nu-i nimic de făcut. După mine, domnul Lawrence a fost foarte inspirat să evite secţia Lister, dar, totuşi, internarea într-una din propriile secţii mi se pare de nedorit. Cred că nici doctorului Kirby nu-i va conveni rezolvarea asta.

— Mi-e teamă că nu.

Hills era cu un an mai mare ca Parsons, scundă şi foarte vânjoasă, cu părul castaniu deschis şi ochi albaştri. Era

frumuşică, dar ar fi părut mai drăguţă dacă n-ar fi fost atât de îmbufnată. Află vestea cu vizibilă teroare.

— Vine la noi! Şefa, nu-mi place. Am lucrat la Lister! Doctorii, ca pacienţi. Îşi încleştă mâna în jurul propriului gât şi scoase limba. De ce tocmai la noi?

— Fiindcă nu există alt loc convenabil. Vrei să pregăteşti rezerva, până termin la Mary?

— Bine. Plecă, dar se întoarse imediat. Tocmai mi-am amintit – am găsit nişte flori pe palier şi le-am pus în apă, în sala de tratamente. Pe urmă, am văzut că sunt ale dumneavoastră. Vreţi să le aşez pe birou? împreună cu buchetul am găsit şi asta. Scoase un plic din buzunarul şorţului. Scuzaţi-mă că am uitat.

— Şi eu uitasem. L-am vârât în buzunar, cu intenţia să-l deschid mai târziu. Îţi mulţumesc pentru salvarea florilor. Pune-le pe birou, când vei avea o clipă liberă; dacă nu, lasă-le unde sunt. O luminiţă începuse să clipească pe panou. Apelul venea din rezerva principală Mary. M-am grăbit să răspund. Îmi cer scuze că v-am lăsat cu termometrul ăla, doamnă Clive.

— Nu din cauza asta am sunat. N-am temperatură, nu-i aşa?

— Nu. Este normală.

— Aşa mă gândeam şi eu, răţuşcă, văzând cât de bine mă simt şi că tusea a dispărut fără urmă. S-a aplecat ca să-şi aranjeze părul lung, alb. Am sunat fiindcă vrem să te rugăm ceva.

— Are dreptate doamna Clive, interveni doamna Amato, din patul alăturat, punând deoparte bigudiul pe care tocmai voia să-l adauge celor deja fixate şi privind spre doamna Soames, din stânga ei.

Aceasta lăsă jos puloverul pe care-l tricota pentru nepot.

— Cealaltă soră este nouă, dragă. Ne-am zis că tu poţi să ne lămureşti mai bine.

Văzându-le acum, nimeni n-ar fi spus că sunt aceleaşi

persoane, la un pas de moarte, de marţi.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnelor?

Doamna Clive privi conspirativ împrejur. Toate pacientele din salon stăteau în expectativă.

— E adevărat ce se spune, dragă? Că doctorul nostru a păţit-o? Doctorul Kirby al nostru?

Habar n-aveam cum de aflaseră deja. Hills cu siguranţă nu le spusese şi mă îndoiam s-o fi făcut vreuna dintre fetele din tura de zi. Totuşi, faptul nu mă surprinse. Pacienţii aflau întotdeauna despre toate evenimentele petrecute în secţie, sau în apropiere, imediat ce acestea aveau loc şi uneori în devans. Având în vedere faptul că adevărul, chiar dacă nu în întregime, avea să le îngrijoreze mai puţin decât un răspuns evaziv, le-am povestit ce se petrecuse. Vestea le zgudui universul din temelii.

— Nu-i corect! îşi scuturã doamna Soames capul, pe deasupra andrelelor. Săracu doctor! Vreau să spun, nu te aştepţi ca şi doctorii s-o păţească! Chiar şi tinerii atât de amabili ca doctoru’ Kirby, al nostru! Ţţţţ. Îmi pare atât de rău, dragă. Tuturora ne pare. O să-i simţim lipsa.

Întreaga rezervă aprobă la unison. Doamna Clive avea o idee.

— N-ai putea să ne faci rost de o vedere cu urări de însănătoşire, draga mea? Una mare, pe care s-o semnăm toate.

Ştiam că pacienţii îl iubeau, dar, până în seara aceea, nu bănuisem cât de mult. Am fost obligată să promit că voi cumpăra ilustrate cu urări, pentru ambele rezerve principale şi pentru toţi cei din rezervele individuale.

Şi domnul Worstley repetă părerea generală.

— Deşi n-ar trebui să fie aşa, te şochează să constaţi că doctorii sunt tot oameni. Îmi pare aşa rău, fătucă, dar, dacă mă gândesc bine, mi s-a părut că arăta cam rău, azi. Am crezut că este obosit – cine n-ar fi, la câte ore lucrează. Dacă mă-ntrebi, aş zice că e vremea să-şi facă un sindicat.

Noaptea aceea nu-mi pria deloc. Pacienţii erau bine, munca normală, dar îmi venea să mă ascund sub pământ. Căzusem în greşeala uzuală a pacienţilor, dar fără a avea nicio scuză. Niciun moment nu-mi trecuse prin cap că şi Joel era om şi, deci, supus suferinţelor umane.

Oboseala permanentă dărâmă până şi cel mai echilibrat temperament. Extenuarea, ajutată de insidioasa intervenţie a unui apendice morocănos, l-ar fi putut frânge până şi pe arhanghelul Gabriel. Fusesem atât de altruist îngrijorată de migrena lui Jolly. Doar o diagnosticasem prin forţe proprii. Mare scofală – dacă fusesem în stare să merg în lift cu un om chinuit de apendicită acută, fără a reuşi să observ mai mult decât că era palid.

Telefonul zbârnâi.

— Sala de operaţie a aripii. Ne puteţi trimite o soră pentru doctorul Kirby?

— Da. Cum se simte?

— Nu şi-a revenit încă. Altfel, bine.

Am trimis-o pe Hills, apoi m-am dus în rezerva nr. 1, să verific dacă era pregătită. Era. Mă retrăgeam spre uşă, privind încă echipamentele aşezate în perfectă ordine, când doctorul Cousins apăru lângă umărul meu.

— Chiar el?

— Da. Stagiara s-a dus să-l aducă.

— Pe Dumnezeul meu! comentă, dacă un lucru este sigur în viaţa de spital, acela este că nu poţi să ştii niciodată ce se va mai întâmpla. Şi ce medic grozav sunt! De mirare că nu m-au titularizat imediat după absolvire!

I-am aruncat o privire.

— Nici dumneata n-ai observat?

— Nu numai că n-am observat! Am stat la masă împreună şi omul, şeful meu, a băut numai cafea. Ştii la ce m-am gândit? Am scuturat din cap. Că probabil e mahmur, după noaptea petrecută ieri cu Liz Brecklehurst. M-am întâlnit cu ea adineauri. Mi-a zis că n-a băut decât suc de

roşii, scuzându-se că probabil mâncase ceva ce i-a zgândărit stomacul. Săraca! A suportat greu ştirea şi la fel de supărat va fi Wally Brown. Şi pe cine crezi că va da vina? Nu-i plăcut, să vâri un dren în peritoneul celui mai bun prieten.

— Nu ştiam că sunt prieteni.

— Sunt. Ceea ce a contribuit la liniştea rezidenţilor. Există puţine lucruri mai rele decât să ai doi şefi care-şi poartă sâmbetele. Mă întreb cum va fi cu doctorul Rowlands. Ai auzit că el va prelua funcţia de medic şef al aripii?

— Mi-a comunicat intendenta. Nu-l ştiu. Dumneata îl cunoşti?

— Nu prea, dar având în vedere că este primul adjunct al lui Bob Bush, în clădirile vechi, deşi a venit la noi cu trei ani în urmă, tocmai de la antipozi, fără îndoială îşi cunoaşte meseria.

— Din Australia sau din Noua Zeelandă?

— Habar n-am. Crezi că are vreo importanţă?

— Pentru el s-ar putea să conteze.

— Într-adevăr. Mai bine aş afla, dacă vreau să-i fac o impresie bună. Îmi trimise o bezea. Eşti o fată minunată, doamnă Holtsmoor, şi-ţi rămân veşnic recunoscător!

Domnul Brown ajunse la vizită foarte târziu. Îşi sorbi ceaiul tare, foarte dulce, arătând de parcă nimic şi nimeni nu i-ar fi putut fi pe plac.

— Numai două tipuri! în toată lumea medicală există doar două feluri de oameni. Primul, nu conteneşte să-şi diagnosticheze şi să se trateze de boli pe care nu le are încă; al doilea, îşi ignoră propriile simptome până ce acestea refuză să se mai lase ignorate şi eşti obligat să aduni cioburile de pe jos. Privi spre uşa rezervei lui Joel şi zâmbi sumbru. Norocul lui că erai acolo când a perforat.

— Da. M-am uitat la narcisele mele, care tronau acum pe birou, amintindu-mi că încă nu citisem biletul lui George.

Cum credeţi că va evolua, domnule doctor?

— L-am scos pe micul nemernic, dar conform principiului, dacă ceva poate merge rău, aşa se va întâmpla! Aşa că, nu dau pronosticuri. Îşi goli ceaşca. Las asta pe seama interniştilor. Bun. Să-l mai văd o dată şi p-aci mi-e drumul. La culcare!

Peste câteva minute, Hills luă ceaşca goală, căscând să-şi rupă fălcile.

— În secţia asta, chiar nu se întâmplă nimic? Mă privi condescendentă cum băteam în lemn. Ştiu, am avut o internare, dar la Catherine ne veneau toată noaptea. Am să mor de plictiseală!

Era prima ei tură, din a doua practică de noapte. Catherine era una dintre secţiile cu accidente grave. I-am reamintit că William şi Mary era doar o unitate de tranzit.

— Nu te poţi aştepta la aceeaşi vânzoleală.

— Îmi închipui că nu vă deranjează lipsa de activitate, fiindcă pe vremea dumneavoastră activitatea era mai domoală. Nici nu se compara cu traficul de acum.

— Pe vremea cailor şi căruţelor, draga mea, eu şi domnişoara Nightingale, pe tura de noapte la Scutari! Doamne, cum mai puţeau lumânările de seu! Aproape la fel de tare ca şi cangrena. Ai simţit vreodată cangrenă? După ce o vei simţi, n-o vei mai uita. Alt lucru care nu se uită, sunt nopţile interminabile de luptă cu somnul. Aşa că, ce-ar fi să nu mai provoci soarta şi să ieşi pe terasă la aer? apoi vom bea ceai. Combinaţia ar trebui să te trezească.

Nu părea la fel de inteligentă ca Parsons, dar nici proastă nu era. O zbughi pe balcon cu viteza începătorului care-şi propune să fie ascultător. M-am surprins spunându-mi că ar fi fost foarte bine, pentru amândouă, s-o facă. Oare ce-mi sugerase acest gând? Faptul că trebuia să mă descurc fără Joel? Sau cu el? Oricum, era numai chestiune de timp, să mă raliez opiniei că „elevele-asistente de azi nu mai sunt ca pe vremuri”!

Capitolul 11

Rezerva era întunecoasă şi părea lipsită de viaţă, ca un cavou năpădit de electronică. Cele două ecrane gemene ale monitoarelor cardiace mă hipnotizau cu imaginea mea în dublu exemplar. Dacă ar fi fost doar oglinzi, le-aş fi întors cu faţa la perete.

Venise timpul pentru o nouă vizită la Joel. Am făcut un tur complet, începând cu femeile şi terminând în rezerva nr. 1 William. Toată lumea dormea.

Joel îşi revenise la scurt timp după sosirea din sala de operaţie şi, după ce-şi descleştase dinţii ca să-i înlătur tubul respirator, alunecase instantaneu într-un somn profund. Împreună cu Hills, l-am ridicat pe perne.

Acum, somnul îi era ceva mai uşor, dar mirosul puternic de anestezic stăruia în aer. Dormise puţin, dar insuficient pentru a justifica riscul unei treziri. Avea nevoie de cât mai mult somn.

Era foarte palid, însă nuanţa pământiu-verzuie dispăruse, iar textura pielii revenise la normal. Prin contrast cu albul feţei, al bluzei şi al aşternutului, părul şi sprâncenele întunecate ieşeau în evidenţă. Umbrele de sub ochi păreau aproape la fel de negre.

Iniţial i-am studiat figura deschisă cu interes profesional, apoi, constatând cât de tânăr arăta dormind, în memorie mi-au revenit anii pe care ambele mele stagiare îi consideraseră pierduţi în negurile istoriei. În ultimul timp, îmi păruseră la fel. Mă întrebam dacă fuseseră aievea. Sau poate visasem?

I-am observat cicatricea micuţă de sub pleoapa dreaptă. Acum, nu mai era vizibilă decât când stătea cu ochii închişi. Era consecinţa unei lovituri primite la rugbi – când? în anul doi? Nu. Trei. Am zâmbit involuntar amintirii; în seara aceea, venise să mă caute cu ochiul drept închis şi cu nasul tumefiat. Fiind deja în ciclul doi, aveam dreptul să primesc

băieţi în vizită, până la nouă şi jumătate seara. Am insistat să urce în cameră, să-i îngrijesc rana şi să-i pun o pungă cu gheaţă. Punga pentru gheaţă curgea la un capăt şi nu se închidea ca lumea la celălalt, iar cuburile erau prea mari. Joel ţipase ca din gură de şarpe:

— Ah, fato! Mi se scurge pe ceafă! Ai milă! Unde este toaleta? Ia-o de pe mine!

Sora de serviciu intrase ca o furtună, fără să mai bată la uşă.

— Dexter, ce se petrece aici? Ce-i faci săracului băiat? Tu i-ai umflat ochiul?

Îi spuseserăm adevărul. Niciodată n-am ştiut dacă ne crezuse.

— Bună, Pip. Joel se trezise şi mă urmărea cu privirea, gânditor. Sunt în William?

— Da. Prea erau mulţi gripaţi la Lister. Chirurgul şef ţi-a subtilizat apendicele şi o duci bine. I-am luat pulsul. Chiar foarte bine. Cum te simţi?

— Amorţit. Vorbirea îi era puţin neclară. Cât e ceasul?

— Două şi jumătate, marţi noaptea.

— Marţi? Ce s-a întâmplat cu ziua de luni?

— A trecut. Am deschis trusa. Te superi dacă-ţi iau tensiunea, cât eşti treaz?

— Nu sunt, dragă. Plutesc. Îşi ridică o mână. N-ai decât.

— Mulţumesc.

Mă privi intens prin aburul de mahmureală provocat de anestezie. Mâine s-ar putea să-şi amintească faptul că m-a văzut, dar era greu de crezut că va mai reţine şi altceva. În starea actuală, vorbele izvorau direct din subconştient.

— Cum stau cu pulsul, Pip?

— Bine. Mi-am scos stetoscopul şi l-am agăţat de centură.

— N-ai de gând să-mi spui cât?

— În niciun caz! I-am zâmbit. Eşti mult prea turtit.

— Sunt, nu-i aşa? zâmbi euforic. Poate că ar trebui s-o fac

mai des.

— Poate ar trebui să mai dormi. Mai întâi, dă-mi voie să te ridic puţin mai sus – hei, Joel, termină! Consideră c-ai fi un buştean şi lasă-mă să te manevrez. Ai să te sufoci, îţi va plesni cusătura chirurgului şef şi îmi va rupe gâtul mie! Aşa e mai bine. L-am aşezat din nou pe pernă. Ce părere ai?

— Mulţumesc frumos. Avea ochii pe jumătate închişi. Minunate fete, asistentele. Nu ştiu ce ne-am face, noi, pacienţii, fără voi.

— Îngeri din ceruri, asta suntem. Ţi-e sete?

— Uscăciunea iadului.

— Bea puţină limonadă. I-am săltat capul cu o mână, cu cealaltă potrivindu-i tubuleţul între buze. O singură înghiţitură, că altfel vei da afară şi medicul şef se va supăra.

— Şi el îţi va rupe gâtul?

— În două locuri.

— Prea moale pentru violenţă, zise, atingându-mi ceafa. Şi acum, ce urmează?

— Vreau să verific pansamentul. Era intact. Ascultă-mă, Joel. Ai un dren, aici. Vrei să încerci să nu uiţi?

— Un dren? Deschise larg ochii. De ce? A perforat? Am dat din cap. Era amuzat. Ce întorsătură! Cine m-a gazat? Bob Bush?

— Da. Ai început să simţi ceva?

— Nimic.

— Bine. I-am potrivit învelitoarea. Acum, dormi.

— Nu. Aşteaptă. M-a prins de mână. Am sentimentul că trebuia să-ţi spun ceva. Nu mă pot concentra. Ştii cam ce-ar putea să fie?

— Nu. Toate sunt în regulă. Poţi să te culci din nou.

— Bun, murmură el. Mulţumesc.

Adormi sub privirile mele şi nu se trezi când mi-am eliberat mâna. Stagiara se întorsese şi mă căuta. Din nou ne sunase Liz. După convorbire, Hills zise:

— Se dă de ceasul morţii. Sunt logodiţi?

— Nu ştiu.

— Şefa, toată lumea ştie despre ei! De ani de zile! Duminica trecută, au avut întâlnire.

— Dacă-i o poveste aşa de veche, ar fi chiar ciudat să nu se întâlnească. M-am aşezat la birou. Acum, bem ceaiul?

— Mi-am adus aminte că n-am spălat pe jos.

— Spală, atunci. Am să încep raportul.

Scriam de câteva minute, când parfumul narciselor îmi aminti de biletul lui George. Fără niciun chef, am deschis plicul cu foarfeca şi mi-am stăpânit cu greu trei urale. Scrisoarea şi florile proveneau de la Henry Kirby. Constituiau un model de scuze şi mi-am imaginat-o pe Parsons, arţăgoasă, suflându-i în ceafă.

Tocmai reciteam scrisoarea, când autorul în persoană deschise uşa secţiei, spăşit.

— M-am întâlnit cu doctorul Bush şi mi-a spus că pot urca să văd ce mai face fratele meu, explică el dintr-o suflare, pe cuvânt! Cei de la birouri n-au fost prea drăguţi, dar doctorul a fost chemat la o intervenţie, ne-am întâlnit şi a fost foarte amabil. Îmi pare rău că este atât de târziu, dar am fost la o petrecere şi am găsit bileţelul lăsat de proprietăreasă abia când mă pregăteam de culcare. Doctorul Bush a zis că veţi înţelege.

— Domnule Kirby, ce-mi poţi spune despre părinţii dumitale? Eventual adresa, pentru registrul de internări? I-au contactat, cumva, cei de la administraţie?

— N-aveau cum, fiindcă părinţii sunt, în momentul ăsta, îmbarcaţi pe un vapor, pe undeva între Singapore şi insulele Darwin. Au închiriat casa şi au plecat într-o excursie. Toată viaţa au visat aşa ceva, dar n-au reuşit până ce Dick s-a însurat şi s-a mutat. Fratele mijlociu. Le-am dat fosilelor de la administrativ adresa, însă i-am avertizat să nu-l sune până dimineaţă fiindcă Sandra este pe cale să nască. Nevasta lui Dick.

— Mai bine mi-ai da mie adresele, a lor şi a dumitale.

Se conformă.

— Cuibuşorul meu e foarte aproape.

— Este acceptabil?

— Nu-i rău deloc, dacă nu te deranjează părul de câine în mâncare. Privi spre flori. De la mine?

— Da. I-am mulţumit.

Zâmbi prosteşte.

— Linda Parsons mi-a dictat. Nu că n-aş fi fost de aceeaşi părere!

— Am ghicit. Să nu te superi că-ţi repet. Nu mai spune nimănui, domnule Kirby.

— N-ai putea să-mi spui Henry? Ca să-mi demonstrezi că am fost iertat.

În ciuda corpului mătăhălos, figura nu părea mai în vârstă decât a Marcyei.

— Cu plăcere Henry. Vrei să-l vezi pe fratele dumitale?

— Se poate? Bush zicea că, fiind atât de târziu, s-ar putea să nu vrei să-l deranjezi. Să ştii că n-am să-l trezesc.

— Sunt convinsă.

— Să-ţi mai spun ceva! zise el roşind. Deşi Bush mi-a dat voie să vin, îmi era teamă că, după noaptea trecută, o să mă dai afară.

— Băiete, acum circumstanţele diferă.

— Dacă i-ai fi văzut adineauri pe cei de la birouri! Când am apărut s-au purtat de parcă venisem să le violez pe toate asistentele din tura de noapte.

— Poate nu ştiau că eşti fratele doctorului Kirby. Sunt obligaţi să se poarte dur cu toţi posibilii intruşi nocturni.

— Dar dumneata m-ai recunoscut imediat!

— Altă gâscă... am spus eu fără să stau pe gânduri. Îl cunosc pe fratele tău de când avea vârsta dumitale de acum. Eşti mai masiv ca el, dar altfel semănaţi bine.

— Lindy nu mi-a spus niciodată! Ea ştie?

— Probabil că nu. Am înţeles că vorbisem prea mult. Vino

să-l vezi.

Joel se trezi pentru o clipă.

— Doamne, ăsta-i micuţul Henry! Ce cauţi aici?

— Vezi-ţi de treabă, Joel. Cum te mai simţi?

— Bine, mulţumesc. Cât e ceasul?

— Ah, cam târziu. Tocmai m-am întors de la o petrecere, altfel veneam mai iute. Sigur, te simţi bine?

— „Stare satisfăcătoare şi evoluţie bună în condiţiile date", maimuţări el formula uzuală. Mă văzu la uşă. Pip, trimite-l acasă pe flăcăiaş. Copiii în creştere au nevoie de mult somn.

— Aşa voi face. M-am apropiat. Rana a început să înţepe?

— Nu. Însă o simt ca de plumb. Cred că mi-au cusut înăuntru, din greşeală, o contragreutate.

— Am să sun la sala de operaţii, să le spun să nu se alarmeze dacă lipseşte vreuna. I-am luat pulsul. Încă nu simţea durere. Culcă-te la loc.

— Aşa voi face. Mulţumesc, Pip. Noapte bună Henry.

— Noapte bună, Joel. Ne privea cu atenţie. Pe mâine. Porni spre ieşire, dar pe la jumătatea coridorului se întoarse spre mine.

— Spuneai că se simte bine. Vocea îi suna acuzator. Mie mi s-a părut cam ameţit.

— Aşa arată, de obicei, pacienţii imediat după operaţie. După ce trece mahmureala cauzată de anestezie îşi revin.

— Fie precum zici. Părerea lui era vizibil alta, ca şi atitudinea devenită deodată ostilă. Liz a sunat, să se intereseze?

— De câteva ori. L-am privit mai atentă.

— Şi lui, i-ai spus?

— Nu încă. Probabil că ar fi uitat.

Se înroşi.

— Mie, mi s-a părut destul de prezent.

— Nu, l-am contrazis, nu este. Când îşi va reveni cu adevărat, va începe să simtă durerea.

— Uitasem, murmură el. Dar nu uita să-i spui despre Liz. Îi va face plăcere.

— Aşa voi face.

— Aşa să faci. Era foarte târziu. Aspectul lui Joel îl tulburase profund şi se simţea furios şi îngrijorat. Era mult prea tânăr ca să poată suporta respectivul cocteil. Domnul Jones te-a numit sora Dexter. Acum mi-am adus aminte. Eşti Pip Dexter.

— Sunt.

— Da. Avea douăzeci de ani. Era bărbat şi hotărât să demonstreze asta, în ciuda roşeţii din obraji. Dick mi-a povestit despre tine şi Joel, dar nu ştia numele individului pe care l-ai agăţat, până la urmă. Însă, mi-a zis că ai fost iubita lui Joel. Ai fost, nu-i aşa?

Adevărul, în starea actuală, ar fi fost interpretat ca o defăimare la adresa bărbăţiei fratelui, ca o minciună, sau ambele.

— De ce nu-l întrebi pe Joel, după ce-şi va fi revenit? Ar trebui să cunoască răspunsul.

— Hm! Probabil, te crezi şmecheră! Ei bine, dacă vrei să ştii ce cred…

— Nu, Henry, am replicat cu fermitate. Nu vreau. Şi cred că nici tu nu vrei să-mi spui. Du-te acasă şi culcă-te. I-am ţinut uşa, să poată ieşi. Ai avut o zi obositoare şi o seară agitată. Noapte bună.

Părea gata să ducă meciul în prelungiri, dar se auzea liftul. O zbughi în jos pe scară, de parcă ar fi vrut să scape de spital cât mai repede. M-am întrebat dacă n-ar fi fost mai potrivit să-i dau înapoi florile, dar am ajuns la concluzia că nu conta. I-ar fi amintit de fapta mea bună, lucru mai greu de digerat.

Indirect, îmi făcuse un bine, eliberându-mă parţial de povara vinovăţiei. Oare cei trei fraţi Kirby celebrau împreună o zi a „duşmăniei faţă de Pip”? Sau preferau să înfigă ace într-o păpuşă de ceară cu imaginea mea?

Întrebările mai aveau de aşteptat. Doctorul Rowlands sosise în primul tur de inspecţie.

— Îmi pare rău că am întârziat, soră, dar am dorit să termin tot ce aveam de făcut în noaptea asta, ca mâine să pot începe fără griji.

— Nu-i o bagatelă să preiei o funcţie peste noapte, domnule doctor.

Era un bărbat slab, tuns scurt, cu figură prelungă, mohorâtă.

— Putea să fie şi mai rău. Însemnările lui Kirby sunt la zi. Nu-mi rămâne decât să le citesc şi să fac examinările. Cum îi merge? L-am informat.

— Aţi vrea să-l vedeţi?

— Doar din curtoazie. Nu-mi este pacient.

După ce a citit şi a văzut tot ce credea de cuviinţă, i-am oferit ceai. A spus că, dacă era posibil, ar fi preferat cafea. Conform etichetei, ar fi trebuit să pregătesc şi cafea, iar apoi să-l las să aleagă. Era politicos, conştiincios şi respecta etica. Avea o vorbire potolită, concisă, extrem de englezească. Pe când pleca, l-am întrebat:

— Nu sunteţi neozeelandez, doctore? întrebarea nu-l deranjă.

— Aţi aflat că pe lângă coastele Australiei există mai multe insule?

— Socrul meu provine din Queensland.

— Aşa se explică. Stă în Londra?

— El şi soacră-mea sunt în Majorca. Vremea asta nu le prieşte.

— Nu-i pot învinovăţi. Şi pe mine mă afectează şi nu numai. Cu epidemia asta de gripă, am internat pacienţi toată noaptea şi, din însemnările lui Kirby, înţeleg că aşa a fost tot weekendul. Din cauza asta n-a putut pleca deşi, oficial, îşi terminase schimbul sâmbătă la amiază. Abia dacă a aţipit câteva ceasuri, duminică noaptea.

În memorie mi-a revenit după-amiaza de sâmbătă.

— Uitasem c-ar fi trebuit să fie liber. Nu ştiam că medicii sunt atât de prinşi.

— Vor fi şi mai aglomeraţi îndată ce virusul ăsta va contamina mai mult decât mediile studenţeşti. Şi o va face. Sub perspectiva sumbră, figura părea să i se destindă. Apoi, plecă.

Hills aduse şi ceaiul nostru.

— Se dă mare, nu-i aşa, şefa?

— Doctorul Rowlands? M-aş mulţumi să afirm că este un adevărat meseriaş.

— Trebuie să admiteţi că vrea ca toată lumea să ştie cine-i şeful!

— Da. Mi-am adus aminte de prima impresie pe care o avusesem la întâlnirea cu Joel. Dar, întrucât chiar este şef, e normal s-o afirme sus şi tare, încă de la început, să nu apară confuzii.

— N-am privit lucrurile aşa niciodată.

— Şi mie mi-a luat destul timp.

Luă lista cu sarcinile de dimineaţă, pe care o întocmisem ceva mai devreme.

— Ah, Doamne! Este necesar să vă ajut la doctorul Kirby?

— Pot să-i curăţ mâinile şi faţa, pot să-l îmbrac singură, dar voi avea nevoie de ajutor la schimbatul aşternutului. Linişteşte-te Hills. N-o să te muşte. Măcar fiindcă se va simţi mult prea rău.

Cele trei luni de practică de zi, la Lister, o marcaseră.

— Numai dacă mă gândesc la îngrijirea unui doctor, îmi vine să dau afară. Nemernicii, sunt atât de plini de ifose şi convinşi că le ştiu pe toate. Şi nu poţi să te încrezi în ei. Pacienţii obişnuiţi le susţin întotdeauna pe surori. Doctorii nici nu se uită la ele! Ne pârau asistentei în fiecare zi a săptămânii, iar duminica de două ori!

— Domnul Brown i-a prescris câteva calmante. Primul, am să i-l dau înainte de a ne ocupa de el. Îi va fi de folos.

Aveam dreptate. Hills era de faţă şi, spre dezamăgirea ei,

Joel nu se plânse deloc de îndemânarea mea în mânuirea seringii hipodermice. L-am întrebat:

— Sper că nu v-a durut, doctore Kirby.

— Deloc. Îţi mulţumesc, soră.

La lumina zilei părea mai lipsit de culoare, iar pielea feţei era mai întinsă peste oasele obrazului. Pulsul îi crescuse vizibil. Medicamentul injectat avea să-l ajute.

— Mă întorc peste câteva clipe, doctore.

— Mulţumesc, fetelor. Închise ochii.

Hills şi cu mine semnarăm în registrul cu evidenţa medicamentelor periculoase. Am verificat temperaturile pacienţilor din rezervele mici, apoi m-am întors la Joel. Ochii erau închişi încă, dar crisparea de pe figură începuse să se estompeze. A deschis ochii de îndată ce m-a simţit. Pulsul îi revenise la normal.

— E mai bine?

— Binişor. Îmi zâmbi slab. Mulţumesc Domnului pentru existenţa calmantelor. Ce am de făcut, acum?

— Nimic – în afară de a te lăsa în seama mea. Mi-am ridicat masca. Am să văd dacă nu cumva pansamentul trebuie refăcut. Nu. Nu-i nevoie. Aşa că nu mai am decât să-ţi spăl faţa şi mâinile, să schimb bluza transpirată cu una curată şi să-ţi aranjez patul. Pe urmă, te las în pace. Am tras un scaun aproape şi i-am scos cearşaful de deasupra, lăsând pătura.

— N-aş putea să mă spăl singur?

— În dimineaţa asta, nu. Dacă începi să te mişti, ai să te simţi groaznic de buimac. Asta-i cauza tratamentului la pat, a doua zi după operaţie. Poţi închide ochii? Ştergarul ăsta este îmbibat cu săpun.

Se supuse, zâmbitor.

— Nu-mi amintesc de când nu m-a mai spălat altcineva pe faţă. Este foarte plăcut.

— Bine. I-am şters figura. Ai mai fost vreodată în postură de pacient?

— Nu.

Ochii rămăseseră închişi şi nu l-am mai plictisit cu pălăvrăgeala, cât timp i-am spălat şi şters mâinile. Apoi i-am scos bluza veche şi l-am ajutat să îmbrace una nouă. Ştia ce aveam de făcut şi a săltat bărbia, ca să-mi permită să-i leg şiretul de la gât.

— Mulţumesc. A deschis ochii. Cândva, va trebui să rog pe cineva să-mi aducă o pijama.

— La ultima vizită, şefa turei de noapte a adus trei pijamale, un pieptene şi aparatul de ras. Le-am pus pe toate în dulăpior, dar deocamdată ar fi preferabil să nu renunţi la bluza cu şireturi, căci este mai uşor de folosit, cu toate pansamentele alea din zona taliei.

— Drăguţ din partea şefei de tură. Le-a luat din camera mea?

— Liz le avea aici pentru uz personal. A sunat de mai multe ori, să întrebe de starea ta. I-ai provocat o sperietură, aseară.

— Săraca Liz. Zâmbetul era afectuos. Îmi pare rău, după cum regret că am dat de furcă atâtor oameni, inclusiv ţie.

— Cum spuneai sâmbătă, face parte din obligaţiile de serviciu. I-am pieptănat părul. Sper că am nimerit bine cărarea. Partea din faţă nu prea vrea să stea. I-am netezit vârtejul cu palma. Aşa-i mai bine!

Mă privea cu ochii mijiţi, amuzându-se.

— Te porţi de parcă aş avea opt ani.

— Cam precoce pentru opt ani, cu bărbia asta ţepoasă. Îşi pipăi cu degetele barba crescută peste noapte.

— Îmi dă aspect de bandit?

— Am văzut şi mai rele. Dacă te deranjează, am să chem un brancardier, sau pot încerca să te bărbieresc eu.

— Doar nu sugerezi să mă încred în tine, cu un brici în mână?

— Mă descurc mult mai bine cu briciul, decât cu un aparat de ras. Cu lama am retezat o groază de ciozvârte.

Am râs de sperietura lui. Aş putea folosi maşina electrică.

— De parcă aş fi peluza din faţa casei! Mersi, nu. Deşi noaptea trecută este aproape complet ştearsă, am vaga senzaţie că ne-am confruntat. Aşa s-a întâmplat?

— Da. Mai bine zis, eu ţi-am făcut scandal. Tu doar ai recepţionat. Iartă-mă!

— Facem pace? sugeră el visător, pe când Hills intra să mă ajute să-i potrivesc aşternutul.

Capitolul 12

Conflictul plutea în aer. Când m-am întors de la şcoală în după-amiaza aceea, Maggie MacDonald era la intrare. Adusese nişte cămăşi pe care fraţii le uitaseră la ea. Întrebarea mea, „Ce mai e nou prin secţie?” stârni furtuna.

— Omul ăla este imposibil!

— Joel Kirby?

— A, nu! Rowlands! A venit azi dimineaţă, mi-a cerut listele cu pacienţi, apoi a zis „afară, afară, afară”. N-au rămas decât doi!

— Are nevoie de paturi pentru gripă?

— Probabil. Dar aproape că n-am mai avut timp să iau legătura cu rudele, să vină să-i ia pe externaţi. Doctorul Kirby ţinea seama întotdeauna de problemele pacienţilor. Şi va trebui să-l suport pe doctorul Rowlands cel puţin şase săptămâni!

— Intraţi, domnişoară asistentă, am spus, să bem o ceaşcă de ceai fierbinte.

— Cu mare plăcere, dar renunţă la apelativul „domnişoară asistentă”, te rog. Mă face să mă simt bătrână.

Zece minute mai târziu, George suna la intrare. Arăta pus pe harţă.

— De ce nu m-ai aşteptat, azi dimineaţă? Ţi-am făcut semn să mă aştepţi.

— Îmi pare rău. Am crezut că-mi faci semne pur şi simplu şi mă grăbeam să ajung înapoi la vaccinare.

— Vaccinare? De ce?

Părea îngrijorat. I-am spus adevărul, că trecuse prea multă vreme de la ultimul vaccin şi conducerea hotărâse să-l repet.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

Avea nevoie de două mantii, pentru o piesă pe care o monta la şcoală. I-am oferit-o pe a mea.

— Maggie MacDonald este aici. Vino şi întreab-o dacă ţi-o poate împrumuta pe a ei.

— Stai puţin. Ar mai fi ceva. Mâine, termin mai devreme. Ce-ar fi să vii să mănânci cu mine înainte de tură?

— Mulţumesc, George, dar nu se poate într-o zi de lucru! Şi, mai este şi Marcy.

— N-o să-i pricinuiască cine ştie ce neajuns, dacă o culcă verişoara ta, o noapte. Sunt convins că ţi-ar face serviciul ăsta.

— Aşa este, am aprobat eu, dar când eşti nevoită să soliciţi asemenea favoruri atât de des, trebuie să înveţi să renunţi la cereri inutile.

Nu dorisem să fiu lipsită de tact. El însă, aşa crezu.

— Dacă atâta simţi faţă de propunerea mea, nu mai am nimic de spus. Intră în camera de zi şi-i ceru Maggiei mantia. Fiind amândoi nervoşi, din motive diferite, se înţeleseră mult mai bine decât o făcuseră vreodată. Plecară împreună, George dorind să-l viziteze pe domnul Worstley înainte de a se duce la o şedinţă. Ann îi văzu plecând de la fereastra ei. Apoi veni să-şi manifeste dezacordul.

— Este o atitudine copilăroasă, Pippa, să te laşi greu.

— N-am timp de joacă, draga mea. Ziua mea era complet ocupată. De obicei, dimineaţa pregăteam bonetele curate, dar, pierzând o groază de vreme cu vaccinarea şi fiind prea obosită, n-am mai fost în stare. Am adormit imediat, dar n-am avut la dispoziţie decât patru ceasuri. Descoperisem că mă puteam descurca bine cu patru până la şase ore de somn pe zi, cu condiţia să recuperez în weekend şi să mă ţin cu stricteţe de program. George nu m-a lăsat să-i explic, dar, oricum, mă îndoiam că ar fi înţeles. Munca de noapte este un subiect pe care nu-l pot aprecia decât cei în cauză.

Ann aprofundă subiectul.

— L-am auzit încercând să-ţi dea întâlnire. Dacă vei continua să-l ţii la distanţă, ai să-l pierzi.

— Dacă adorm la spital, o să-mi pierd slujba.

— Mărită-te din nou şi nu vei mai avea nevoie, zise ea.

Mi-am luat ochii de pe lucru.

— Mă sfătuieşti, cu adevărat, să mă recăsătoresc pentru avantaje materiale?

— Ştii bine că nu!

— Mie, aşa mi-a sunat. Şi cu toate că-l plac pe George, dacă m-aş mărita cu el acum – presupunând că vrea – exact asta ar însemna.

— Dacă nu vrea să se însoare cu tine, atunci de ce-i mereu la uşa noastră?

— Annie, maturizează-te! Există o alternativă.

— Aiurea! Dacă am văzut vreodată un ins care-şi caută nevastă, acela este George Duggan! Are privirea pierdută a bărbaţilor care se trezesc, deodată, că toţi prietenii sunt căsătoriţi şi că o ieşire „cu băieţii” este încă posibilă numai dacă-s cu zece ani mai tineri. M-aş fi aşteptat să-ţi zgândărească instinctul matern. În mod vizibil, are nevoie de o mămică.

— În privinţa asta, am spus, nu pot decât să fiu de acord. Iartă-mă, dar acum trebuie să mă îmbrac.

La muncă, Maggie părea mult mai bine dispusă. Toate paturile libere se ocupaseră, încă nu-şi terminase raportul şi avea mânecile suflecate.

— Cea mai plină seară, de când am preluat secţia. Sora principală de la Luke este internată la Nightingale, cu gripă şi întrucât şefa ei este în concediu, toate internările de la Luke au fost redirecţionate spre noi.

— Din cauza asta ne-a golit secţia doctorul Rowlands, de dimineaţă? Dădu din cap. Dar parcă nu pomenise de sora de la Luke?

— Mi-a spus că observase că părea bolnavă, dar a aşteptat, conform procedurii, raportul turei.

— Cred că nu i se poate reproşa că respectă strict regulamentul.

— Numai dacă se întâmplă să te fi bucurat de încrederea

fostului şef! Dar asta nu mă ajută să-mi termin raportul! Iar tu, ai o noapte agitată înainte.

Într-adevăr. În noaptea aceea n-am prea avut ocazia să-l văd pe Joel. A dormit profund. A doua noapte după operaţie este, de obicei, cea mai neplăcută pentru pacient. Spre dimineaţă, i-am spus domnului Brown:

— Mă bucur, dar sunt nedumerită.

— Eu nu. După luni de zile cu somnul întrerupt în fiecare noapte, fără a apuca vreodată mai mult de cinci ore, oricine ar putea dormi şi o săptămână. Dacă am norocul să mă molipsesc de gripa asta, aşa am de gând să fac! Apropo, Ross a luat-o. Treizeci şi nouă de grade. Tocmai l-am sunat pe medicul şef, să-i dau vestea cea bună. Nu ne rămâne decât să ne rugăm să n-o fi transmis la mai mult de douăzeci dintre pacienţii pe care i-a operat. A intrat în camera lui Kirby, când şi-a făcut rondul?

— Nu. I-am spus că dormea. I-a studiat doar fişa.

— Asta-i un noroc neaşteptat. Dar tu, cum te simţi?

— Foarte bine. Dumneavoastră?

— Prea blestemat de bine!

— Mă bucur, Domnule Brown.

A zâmbit.

— Mulţumesc, doamnă Holtsmoor, deşi aş prefera unul din paturile goale, pe care nu le mai aveţi. Mă omoară varicele!

Miercuri, aceeaşi aglomeraţie. Doctorul Cousins a sosit la vizită cu întârziere, purtând pe figură bucuria celui gata să împărtăşească tuturor veşti proaste.

— În aripă au rămas numai trei secţii cu personal complet, printre care şi asta. Până mâine, brancardierii vor ajunge să roiască în jurul târgilor, strigând „aduceţi-ne morţii” şi vor exista doar cadavre în uniformă sau cu halate albe. Patruzeci şi şase de asistente, cu trei mai puţine surori, şaptezeci de studenţi, băieţi şi fete, şapte stagiari din clădirile celelalte şi patru de aici, doi rezidenţi şi – dacă-

ţi vine să crezi – ambii electricieni!

— Unde i-au pus pe toţi? Lister şi Nightingale n-au asemenea capacitate.

— Au ajuns în Matthew şi Florence, apoi vor urma Luke şi Victoria, ţine minte ce-ţi spun! Sărmanul Bush, n-a mai avut de lucru atât de mult de ani de zile! îmbătrâneşte văzând cu ochii. Ce ai pentru mine?

— Mă tem că-i o groază de treabă de făcut.

Scormoni prin maldărul de formulare.

— Şi, înainte să mă înglodez în muncă, dumnealui cum o mai duce?

— Astă seară a scăpat de dren. Îi merge bine. Doarme.

Ridică privirea, amuzat.

— Pacient cuminte?

— Model. Fără glumă.

— Pe Dumnezeul meu, doamnă Holtsmoor, n-ar trebui să-mi spui aşa ceva, după atâta timp de când lucrăm împreună. Având în vedere lipsa de interes faţă de el, orice apreciere din partea dumitale este nepreţuită.

— Era aşa de evident?

— Nu! Un orb, într-o noapte ceţoasă, ar fi putut să n-o observe. Puncţie lombară? îmi vârî sub ochi o fişă. Doamna Bridger, rezerva nr. 2, Mary? Când i-a fost făcută?

— Acum o oră, de către doctorul Rowlands.

— N-a cerut să fiu anunţat?

— Credea că sunteţi ocupat şi, având timp, a făcut-o chiar el, deşi este pacienta dumneavoastră. Tehnic, avea dreptul.

— El este şeful. Ridică din umeri. Nu-i treaba mea să-l critic – şi poate că are dreptate să fie neîncrezător, până să se convingă că nu-i cazul.

Mi-a revenit în minte prima lună de la angajare.

— Da. Dar sunteţi foarte înţelept să priviţi astfel lucrurile.

— Aşa sunt eu, doamnă Holtsmoor! Ţineţi-mi puţin aura, să termin cu formularele astea.

Joel s-a trezit la patru fără un sfert. I-am dat o ceaşcă de ceai.

— Cum te simţi, fără dren?

— Doar câte un spasm, din când în când. Aprinse lumina ca să se uite la ceas. Eraţi la ceai? Nu-l lăsa să se răcească. Mă simt bine.

Arăta destul de bine. Vocea însă era preocupată. M-am aşezat pe scăunelul de lângă pat.

— Îl prefer rece.

— Într-adevăr. Se întoarse spre mine. Epidemia se răspândeşte?

— Aşa s-ar părea. Statisticile l-ar fi îngrijorat, aşa că le-am păstrat pentru mine.

— Liz mi-a spus că sora de la Luke a fost internată. Acum, sunt înconjurat de bolnavii transferaţi, nu-i aşa?

Am blestemat neglijenţa lui Liz.

— Câţiva. Mai este şi domnul Worstley, care o duce foarte bine.

— Mi-a spus George Duggan. A venit aseară la o bârfă. Frumos din partea lui.

— Foarte, am fost eu de acord.

Tăcu. Apoi, dintr-odată, zise:

— Ar trebui să-mi fac vânt în Tamisa, că lipsesc tocmai acum.

— Nu-i vina ta că apendicele ţi-a explodat. Chiar dacă l-ai fi îngrijit mai din vreme, acum tot ai fi în concediu medical, măcar încă vreo două săptămâni.

— Ştiind ce se întâmplă, mă simt ca dracu' de vinovat că zac aici şi le dau altora mai mult de lucru.

— Sigur! Grozavă povară! O ceaşcă de ceai în şapte ore de tură!

— Pip, fă-mi o favoare! Părea foarte plictisit. Scuteşte-mă de tactica asta bine intenţionată, tip placebo. Abdomenul mi-a fost afectat, nu creierul.

Am roşit, însă era prea întuneric să observe.

— Iartă-mă, a fost fără intenţie.

— Bine. Nu-i nimic. E o deformaţie profesională specifică meseriei noastre. Încerc s-o evit, dar mă surprind adesea apelând la asemenea clişee. Cu Marcy însă vorbeşti normal. Apropo, cum se simte?

— Încă se laudă cu aventura ei spitalicească. Marea ei concurentă n-a trebuit decât să se ducă la un doctor să-i coasă o tăietură. Marcy a întrecut-o de departe.

— Cine-i această concurentă? Era suficientă lumină, ca să observ că zâmbea.

— O oarecare Lyn Evans. Tatăl ei este instalator. Să ne ferească Dumnezeu să îngheţe vreo conductă – dacă Hamish nu-i în stare să se descurce!

— Hamish? Cel pe care l-ai ajutat să-şi găsească locuinţă. Unul dintre fraţii lui Maggie, despre care mi-a povestit Marcy şi Henry. Vorbea despre ei, astăzi. S-au întâlnit la diverse petreceri. Zicea că-s băieţi buni.

— Formează un trio simpatic. Marcy este cucerită, iar ei o tratează afectuos.

— E un copil drăgălaş.

— Mulţumesc.

— Nu era nevoie. N-am spus-o din politeţe.

— Ai să-mi arunci cu ceaşca aia în cap, dacă insist, mulţumindu-ţi şi mai mult?

— Dac-o fac, îmi adaugi în raport o observaţie de genul: Doctorul Kirby a avut încă o ieşire. Ceaşcă grav avariată. Asistenta de noapte, de asemenea, revenindu-şi după ce chirurgul şef i-a pus câteva copci, la cererea medicului şef.

— Eşti la fel de nebun ca întotdeauna, Joel! Telefonul începu să sune. Tocmai mă ridicam când am auzit-o pe Hills răspunzând. Trebuie să văd despre ce este vorba. Mai vrei ceai?

— Nu, mulţumesc. Mă culc din nou.

— Ar fi trebuit să-ţi aşez pernele. Stai bine?

— Perfect. Mersi pentru ceai şi pentru încurajări, deşi ţi

le-am vârât înapoi pe gât.

Din uşă, i-am făcut un semn cu mâna, iar el mi-a răspuns.

Marţi seara, când am ajuns în secţie, Trevor lucra peste program la transferul pacienţilor. Asistenta Grey era de serviciu şi, după ce a predat şi a plecat, Trevor m-a sunat să mă pună la curent cu evenimentele ce avuseseră loc mai devreme, privind locul de curând eliberat, din rezerva nr. 2, William.

Grey îmi spusese:

— S-ar părea că a avut loc o ciocnire. Domnul doctor Brown avea o grefă osoasă, iar doctorul Rowlands o bronşită acută. Norocul nostru că toate s-au aranjat când a apărut cel cu hemoragia, care ţine de amândoi. Grefa şi bronşita sunt acum transferaţi temporar în clădirea veche.

Versiunea lui Trevor suna astfel:

— Cei doi domni au fost foarte mânioşi… şi foloseau un vocabular! Ar fi curs mult sânge, soră Dexter! Va fi necesară multă diplomaţie pentru a calma apele, în noaptea asta. Sunt oameni deştepţi şi muncitori, dar cât de lipsiţi de tact şi ambii hotărâţi să pună mâna pe patul acela!

Tânjeam după Parsons, cu care să bârfim noutatea. Hills se oprise cu un picior în aer, aşteptând să termin convorbirea, însă îmi era încă prea necunoscută, iar vestea ar fi putut deveni explozivă, dacă ajungea unde nu trebuia.

— Sper că n-a fost sala de operaţie, să mă duc după cel cu hemoragie? Mulţumesc cerului! Pot să-mi termin întâi ceaiul. Nu era nici atât de rapidă nici atât de eficientă ca Parsons, dar se dovedea mult mai bună colaboratoare decât m-aş fi aşteptat după prima noapte, îmbufnarea ei fiind cauzată, mai ales, de convingerea că fusese scoasă pe linie moartă.

Sosi un patolog cu câte două pungi de sânge integral sub fiecare braţ. Aşeză încărcătura într-un şir ordonat, pe birou.

— Sunt pentru Paul Streeter. A mai primit patru în sala de operaţie şi deocamdată asta este tot ce avem, în întreaga

Londră.

— Atât de rar? Am citit ce scria pe etichete. Pentru mine este o noutate. Mai trebuie să vină de undeva? Domnul Brown doreşte cel puţin douăsprezece.

— În câteva ore va avea chiar mai mult. Am contactat cele două organizaţii de donatori din zona Londrei. Ambele vor sosi în noaptea asta. Şi Manchesterul, să-i binecuvânteze Dumnezeu, ne-a trimis încă opt. Sunt pe drum, cu o patrulă de poliţie. Se apropie de fereastră. N-avem decât să ne rugăm să nu fie ambuteiaje pe M1.

— Adevărat. Se foia, nehotărât. Pot să vă ajut cu ceva?

— Doctorul Kirby este treaz?

— Adineauri, era. Am deschis uşa rezervei. Joel citea, îmbrăcat într-o pijama cenuşie, tivită cu roz. Părea mult mai odihnit, dar era încă prea palid. Un vizitator, doctore Kirby. Doctorul Shaw.

— Bună, Tom! zise Joel, lăsând cartea. Ce vânt te aduce? Sângele pentru Paul Streeter?

— Normal. Ai auzit că s-a întors, sărmanul?

— Sângerând ca un porc înjunghiat, după Brendan Cousins. Cât sânge i-ai putut face rost? îmi aduc aminte că ultima dată a avut nevoie de unsprezece flacoane.

— Patru imediat şi zece pe drum.

Am închis uşa şi m-am dus la domnul Worstley. Pentru moment, el era cel care îmi dădea putere şi mă alina, fiindu-mi în acelaşi timp cel mai vechi prieten, dintre pacienţi. L-am întrebat dacă şi comercianţii de lână obişnuiau să vorbească numai despre afacerile lor.

— Da, fătucă. Uneori, cei tineri mai vorbesc şi despre mândre sau despre fotbal.

I-am aranjat patul şi pernele.

— Dar cei mai în vârstă?

— Cam la fel. Trei perne îmi ajung. Se sprijini. De ce mă întrebi?

— Fiindcă doctorii nu vorbesc decât despre cazurile lor.

Fie bolnavi, fie sănătoşi! chicoti, iar obrajii i se clătinară ritmic. Băiatul ăla, Kirby, abia aşteaptă să se întoarcă la halat?

— În curând, va sta în pat cu halatul alb peste pijama. Acum discută cu un patolog. Adineauri i-am lăsat. Muncă, muncă şi iar muncă!

— Până ai ieşit, fătucă. Abia atunci, încep băieţii să discute despre fete. Nu ţi-a explicat bărbăţelul?

— Ba da, am zis, ezitând. Uitasem. Groaznic, din partea mea!

— Nuuu. Stai puţin.

Eram la uşă. M-am întors lângă pat.

— Ce-i, domnule Worstley?

— Nu-i nimic în neregulă cu amintirile. Pentru viaţă, ele sunt precum crusta de pe turta dulce. Dar, dacă nu înveţi să şi uiţi, traiul devine un chin.

— Mulţumesc. M-am gândit la cele spuse şi i-am atins braţul.

— Pentru puţin, dragă!

Telefonul sună din nou. Erau cei de la sala de operaţie, chemând-o pe Hills.

— Vom trimite un brancardier s-o ajute. Abia o găsisem pe Hills, când sosi Liz. Era liberă şi purta o rochie neagră de lână, cu mâneci trei sferturi şi guler chinezesc. Uitasem ce picioare frumoase avea. Arăta foarte bine. Spuse că ştia că este cam târziu, dar abia acum sosise şi promisese că va trece să-i spună noapte bună şi, dacă nu mă deranja…

— Sigur că nu. Doctorul Shaw este la el, acum…

— N-aş vrea să-i întrerup! Zâmbetul ei, spunând „aşa-s băieţii”, era demn de Maggie sau de mătuşa Clara. Dacă n-aş fi fost atât de ocupată, m-ar fi îndemnat să-mi refac machiajul. Pe vremuri, fusesem destul de fericită ca să le permit băieţilor să fie băieţi. Acum, vizibil lipsită de realism, mă aşteptam ca bărbaţii să se poarte ca nişte adulţi.

— Sunt convinsă că le-ar face plăcere compania ta, am

încurajat-o.

Părea să se codească.

— Poate, deşi n-aş vrea să deranjez. N-aş putea să introduc doar capul pe uşă şi să-i spun „bine aţi venit” domnului Smith. L-am îngrijit în Arthur şi lucrează la fosta firmă tatălui meu, aşa că n-ar trebui să pară deplasat faptul că nu sunt în uniformă, nu-i aşa?

— Smith? Fosta secţie Arthur? Transplantul osos? îmi pare rău – şi i-am explicat că în locul lui era domnul Paul Streeter.

Îi căzu faţa.

— Vai, dragă! Săracul Joel va fi atât de dezamăgit! S-a străduit atât cu omul ăla.

— Lasă că-l înveseleşti tu! Nu mai aveam vreme de pierdut cu bârfa şi am deschis uşa rezervei lui Joel. Domnişoara Brecklehurst, domnule doctor.

— Liz, hai înăuntru! Cei doi vorbiseră în acelaşi timp. Joel adăugă: minunat! iar doctorul Shaw fluieră admirativ.

Liz îşi făcu intrarea zâmbind netulburată, cineva spuse: „mulţumesc soră”, iar eu am închis uşa în spatele veselului trio, simţindu-mă, pentru un foarte scurt moment, ca o lămâie stoarsă.

Tom Shaw nu păruse să mă recunoască, însă eu îmi aminteam clar mutra. Fusese fie coleg cu Joel fie cu un an mai mare şi, deşi nu făcuse parte din gaşca noastră, fusese în anturaj. Probabil că intrase în grup după plecarea mea. Nu regretasem niciodată pasul şi nici acum nu mă deranja. Mă consolasem de mult cu ideea că, o dată ieşit dintr-un cerc, nu mai poţi reveni cu adevărat. Uneori, de când mă reangajasem, situaţia mă iritase, dar niciodată până în acel moment nu mă duruse.

De ce acum? m-am întrebat, iar apoi gândul mi-a trecut la Paul Streeter şi iminenta lui sosire. M-am concentrat din nou asupra voluminoasei fişe, care m-a absorbit cu totul.

Capitolul 13

Paul Streeter avea douăzeci şi opt de ani şi lucra la o bancă londoneză. Împărţea acelaşi apartament cu alţi doi locatari, iar aceştia se interesaseră deja de starea lui. Părinţii emigraseră în Canada cu cinci ani în urmă şi cea mai apropiată rudă era o soră, care locuia în Durham şi fusese anunţată prin telefon de serviciul administrativ. Urma să vină la Londra, de îndată ce soacră-sa putea să-i preia pe cei doi copii.

Mai sunase o fată, pe nume Audrey East.

— Nu suntem rude, nu suntem logodiţi, dar îl iubesc. Trebuie să aflu – cum se simte?

I-am comunicam cât puteam, fără să încalc protocolul.

— Este încă în operaţie? Voi fi lăsată să-l văd? Am să aştept toată noaptea!

— Îmi pare rău, domnişoară East, dar nu va fi capabil să primească vizite în seara asta. Din cauza anesteziculuiDurează mult până-i trece efectul şi trebuie să i se asigure cât mai multă linişte.

— Nu ştiam. Cu operaţia asta – ezită câteva clipe – se va vindeca? Sau nu-i corect să pun asemenea întrebare?

— Ba, este o întrebare foarte legitimă, numai că nu ştiu cine s-ar încumeta să răspundă, acum.

— Pot să vă mai sun, în noaptea asta?

— Sigur că da. De câte ori vreţi.

— Vă mulţumesc foarte mult, soră! Vocea îi tremura. Ce ciudat. Când l-am cunoscut, acum optsprezece luni, era perfect sănătos. Apoi, a început să aibă acele indigestii, a fost trimis la Sf. Martha şi, de atunci, când e internat, când externat. Aş fi preferat să-l opereze mai de mult. Tatăl meu a avut ulcer gastric, ani de zile şi, după ce i-au scos jumătate din stomac, s-a simţit minunat. De ce au aşteptat atât de mult în cazul lui Paul?

Nu-i era soţie, nici rudă apropiată.

— Mi-e teamă că nici la întrebarea asta nu vă pot răspunde.

O puse pe seama ignoranţei.

— Nu sunteţi doctor. Ei trebuie să ştie. Poate că-mi vor explica. Îi veţi spune c-am sunat şi că-l iubesc? Din toată inima.

Mă simţeam ca Iuda Iscarioteanul. Ulcerul era cea mai puţin gravă dintre problemele lui Paul Streeter. Cele patruzeci de pagini de fişă se refereau în special la boala lui de sânge şi toate, afară de ultima, erau semnate de Joel. Aşa că am verificat ca uşa lui să fie închisă, la sosirea tărgii.

Rezidentul anestezist a venit cu bolnavul. Ţinea ridicat flaconul de sânge care picura în venele mâinii stângi. De cealaltă parte, Hils ţinea un flacon de ser fiziologic legat la piciorul drept. Avea păr bogat, bălai şi o structură frumoasă a osaturii feţei. Semăna cu portretele medievale de sfinţi de pe vitralii, iar pata roz a tubului nazal nu făcea decât să amplifice impresia. Era unul dintre puţinii pacienţi văzuţi de mine care, fiind în viaţă, avea deja culoarea unui mort.

După câteva minute, apăru şi domnul Brown, purtând încă echipamentul din sala de operaţie.

— Ei bine, Bert?

Rezidentul îşi scoase stetoscopul.

— E încă printre noi. Altceva nu se poate spune.

— Şi asta este ceva. Domnul Brown puse mâna pe fruntea lui Paul Streeter, îi cercetă pulsul, se încruntă la cele două monitoare, apoi îmi făcu semn şi ieşi. L-am urmat.

— Iată ce am făcut şi cum vreau să continuăm…

Încă mai vorbea, când rezidentul ni se alătură. Se opri.

— Ce părere ai, Bert?

— Că va fi un adevărat miracol, dacă rezistă până dimineaţă. Nu prea mai are vene întregi şi, dacă sângele se opreşte, numai Dumnezeu ştie cum o să-l mai pornim. Fără perfuzii n-are nicio şansă.

— Asta-mi place mie la anestezişti, comentă domnul Brown. Sunt mereu al dracului de optimişti. Îşi scoase şapca verde, trecându-şi mâna prin părul umed. Sper să supravieţuiască. Nu mi-a făcut nicio plăcere să-l tai. Am fost nevoit să cad de acord cu Rowlands, ori îl deschideam, ori murea fără întârziere, în urma hemoragiei interne. Urâtă treabă!

— I-am citit fişa, am intervenit, dar nu înţeleg ce are. Nu-i hemofilie…

— Nu. Asta este o problemă mai nouă, care solicită la maximum priceperea erudiţilor noştri profesori. Ca simplu tehnician cu bisturiu, tot ce pot spune este că sărmanul nefericit are un timp de coagulare susceptibil să mă bage în mormânt. Starea lui medicală va trebui s-o clarifici cu doctorul Rowlands. Mă privi de sus. Cooperăm – ştiai?

— Da, domnule Brown. Doriţi să-i transmit ceva?

— Am notat totul în fişă. Îmi închipui că ştie să citească.

— Da, domnule Brown.

— Atunci, mai bine m-aş schimba. Ah, Kirby e treaz?

— Stă de vorbă cu domnişoara Brecklehurst şi cu doctorul Shaw.

— Voiam să-i văd şi pe ei, aşa că-mi scap picioarele dureroase de alte drumuri. Nu te deranja, soră. Mă descurc singur.

M-am uitat după el. Poate că Joel ar fi dorit să afle noutăţile. Totuşi, eram convinsă că-i putea face rău. Desigur, doar eu fusesem acolo, cu patru nopţi în urmă, când îl culesesem de pe jos.

Patul lui Paul Streeter fusese fixat la un asemenea unghi încât părea să stea în cap. Nici asta, nici flacoanele de sânge deja administrate, nu avuseseră până acum vreun efect asupra palorii lui cadaverice. Pulsul îi era teribil de grăbit şi foarte greu de găsit. Trebuia să-i verific din sfert în sfert de oră parametrii hemodinamici şi să-i supraveghez continuu transfuzia.

Şefa turei de noapte sună la telefon.

— N-am nicio soră disponibilă pentru supraveghere specială, sau măcar să te schimbe pe timpul mesei. Am să-ţi trimit sus tava. Te descurci?

Nu putea exista decât un răspuns.

— Da, asistentă, vă mulţumesc. I-am comunicat şi lui Hills şi am adăugat:

— Va trebui să ai tu grijă de doctorul Kirby.

— Of, şefa! Am văzut că e mult mai drăguţ decât mă aşteptam, dar chiar trebuie?

— Obligatoriu, dragă. Eram în rezerva lui Paul. Acesta este cel mai grav caz, dar mai avem şi alţi pacienţi, iar eu n-am voie să port patine cu rotile. Aşteaptă-mă aici, să-ţi aduc sedativul pentru doctorul Kirby. I-a fost prescris, dar s-ar putea să nu-l accepte! Traficul în camera asta va fi suficient să-l ţină treaz. Am alergat la dulăpiorul cu medicamente. Am luat registrul, flaconul cu capsule, fişa de pe birou, o linguriţă, o farfurioară şi i le-am dat pe toate lui Hills.

— Verifică-i reţeta. Bine? Două. Bun. Şi rămâi acolo până le înghite.

— Şi dacă refuză, şefa?

— N-o va face, dacă-i spui că eu te-am trimis să i le dai. S-ar putea pune cu o soră principală, dar cu o stagiară, niciodată. Nu-i stă în fire.

— Sper să aveţi dreptate.

Se reîntoarse peste câteva minute ca să semnăm registrul şi să-mi comunice că avusesem dreptate.

— Zicea că n-are nevoie de ele, dar c-o să le ia ca să nu vă supăraţi pe noi. A fost foarte drăguţ.

— Bine. Aşteaptă-mă să pun astea la loc. Am observat o lumină de apel, pâlpâind pe panou. Hills, vezi ce vor cei din rezerva principală, William! Dacă au nevoie de mine, întoarce-te să-mi ţii locul.

Împreună, reuşeam să-l supraveghem constant pe Paul,

fără a-i neglija pe ceilalţi. În mod normal, efortul era dublu, însă până la unsprezece, toţi adormiseră. Rezerva nr. 2 din William era liniştită, cu excepţia bărbaţilor în halate albe, lungi sau scurte, care soseau şi plecau cu regularitatea picăturilor de sânge, picurând din flacon. Atât fiindcă Paul Streeter era un pacient vechi, cât şi pentru că era de vârstă apropiată şi probabil pe moarte, toţi îi spuneam pe numele de botez. Asta n-avea cum să-l ajute, dar ne folosea nouă. Întotdeauna, este greu să vezi un tânăr în pragul morţii, mai ales atunci când este singur printre străini. Printr-un acord nerostit şi universal, îl adoptaserăm.

Doctorul Shaw era de gardă la laboratorul aripii şi apărea din oră în oră să-i măsoare lui Paul timpul de coagulare. Rezidentul de la chirurgie veni de trei ori. Domnul Brown, de patru. Doctorul Rowlands, escortat de Brendan Cousins, tot de patru. La una dintre vizite, întrebă:

— Paul este dreptaci sau stângaci, Cousins?

— Stângaci. Au ajuns la actuala configuraţie a perfuziilor în sala de operaţii, după ce venele de la picior i s-au înfundat. Au avut mult de furcă!

Doctorul Rowlands părea de bronz.

— Ar fi extrem de nepotrivit, din partea mea, să-mi critic colegii chirurgi.

Brendan, care stătea în spatele şefului, mimă că ridică un topor şi aplică o lovitură cuiva.

M-am uitat împrejur.

— Iată-l şi pe domnul doctor Brown.

Brendan mă privi complice. Şefii se salutară unul pe celălalt cu câte o înclinare din cap şi trecură fiecare pe câte o latură a patului din mica rezervă, privind în jos, într-o tăcere apăsătoare. Niciunul dintre ei nu era mult mai bătrân ca Paul Streeter. Personalul de conducere din spitale capătă adesea imunitate la infecţii şi, uneori, la emoţii, dar nu şi la sentimentul de milă creştinească.

— Sărmanul nefericit, murmură domnul Brown.

— Da, fu de acord doctorul Rowlands.

Înainte de a pleca, amândoi ziseră:

— Ai grijă să nu se oprească perfuzia, soră, iar dacă se opreşte, sună-mă imediat.

Audrey East a sunat din nou, exact înainte de venirea intendentei, pentru primul ei tur de inspecţie, mult întârziat.

— Încă nu şi-a revenit? Este chiar aşa de grav?

— A suferit o operaţie foarte grea, domnişoară East. Va rămâne inconştient mult timp. Îmi pare rău. Mă durea sufletul.

Şefa de tură mă aştepta. Era o femeie între două vârste, subţirică, cu figura caracteristică a celor care lucrează noaptea. Avea ochi albaştri, foarte calmi, capabili încă de tristeţe, dar nu şi de surpriză.

— Iar prietena? Săraca fată! îşi aruncă ochii peste ultimul timp de coagulare. Încă n-a primit suficient sânge. La al câtelea flacon a ajuns?

— Al şaptelea. Nu ştiţi dacă a sosit sângele de la Manchester?

— Da.

Tăvile cu mâncare ajunseseră şi ne aşteptau în oficiu. Abia după ora două se terminară inspecţiile, iar Hills avu vreme să-şi ia tava în camera de gardă. M-am aşezat pe un scaun, la uşa lui Paul şi am început să întocmesc raportul de ora două, supraveghind simultan şi panoul de alarmă. Înainte, îl considerasem o invenţie folositoare. Acum devenise mană cerească.

Secţiile aripii erau izolate sonor. Cu Hills retrasă, liniştea orelor mici părea să mă fi izolat într-o lume de vis, în care eram singura trează. Singura? M-am surprins ascultând cu atenţie.

Cunoşteam o mulţime de asistente eficiente, departe de a-şi închipui lucruri, care ar fi jurat că puteau mirosi moartea. Nu izul greu al unei tumori canceroase de piele, sau al cangrenei, sau al oricărei alte boli asociate cu

decesul, ci moartea însăşi. Altele susţineau că o văzuseră, nu pe feţele muribunzilor, ci aievea, plutind prin mijlocul unei rezerve, sau la marginea vreunui pat.

Prin anul trei de stagiu, începusem să-mi dau seama că nu era vorba de o altă „poveste”, ci de o realitate inexplicabilă a vieţii de spital. Desigur, faptul că aveam un auz deosebit de bun, n-avea nicio legătură cu asta. În stagiu, într-o după-amiază, pe timpul siestei pacienţilor din secţia Victoria, stăteam la birou împreună cu sora principală, scriind, când am ridicat brusc capul şi am întrebat: „Vine cineva?”

Nu apăruse nimeni. Toţi pacienţii continuau să doarmă. Mi-am cerut scuze, spunând că mi se năzărise probabil şi mi-am văzut de treabă. Peste zece minute, o femeie s-a ridicat în capul oaselor, strigând: „soră!” şi a murit, din cauza unei tromboze pulmonare, înainte ca noi să ajungem la ea.

Asistenta principală era o fată de la ţară, nepăsătoare. Mai târziu, mi-a spus:

— Ai auzit cum trecea moartea, Dexter.

Atunci, nu crezusem. Dar apoi, când lucrurile s-au repetat de câteva ori, m-am resemnat să accept situaţia, fără s-o înţeleg. Ar fi fost mai dificil dacă nu lucram în spital. Acceptarea, cu ochii închişi, vine cu mai mare uşurinţă după ce ai fost martorul însănătoşirii miraculoase a unor pacienţi, „condamnaţi” de învăţaţi, ca fiind incurabili. Este mult mai greu când sub ochii tăi moare un copil afectat de o boală malignă, dar, în orice caz, înţelegerea deplină este imposibilă. Care medic ilustru poate răspunde inteligent la întrebarea: „De ce a murit acest copil, doctore?” Toate aceste „de ce?”-uri sunt condamnate să rămână, uneori, fără răspuns.

M-am uitat spre panou. Lipsa cunoştinţelor de electronică mă împiedica să-i înţeleg funcţionarea. Ştiam doar cum poate fi folosit. Iar acum, mă pricep să-mi folosesc auzul.

Sau poate doar instinctul? Sau imaginaţia debordantă? Domnişoara Nightingale ar fi considerat-o aiureală femeiască exaltată. Ce ar fi spus despre panou? Sau ce părere ar fi avut elisabetanii despre radio, dacă cineva s-ar fi străduit să li-l descrie?

Am ridicat privirea spre picurător. Pic, pic, pic. Stropi roşiatici de catifea, reliefaţi de albul tubuleţelor. M-am întrebat dacă donatorii îşi dădeau seama ce însemna jumătatea aceea de litru de sânge, a cărei lipsă nu-i afecta deloc. Stagiară fiind, lucrasem câteva săptămâni la unitatea de donare. Spuneau: „Ei bine, pe mine nu mă doare şi s-ar putea să-i fie de folos cuiva”.

Urechile mele funcţionau autonom. Acel sunet provenea de la domnul Cox, din rezerva principală William, care-şi sugea dinţii. Mormăitul neregulat era al doamnei Sleeman, din rezerva principală, Mary. Suspinul, însoţit de scârţâitul arcurilor, de la doamna Bridger, care se foia în rezerva nr. 2. Era o femeie masivă. Dacă s-ar fi trezit să bea apă sau să se uite la ceas, scârţâitul s-ar fi repetat. Arcurile, însă, rămaseră nemişcate. Domnul Worstley sparse liniştea cu un sforăit sonor. Apoi, foarte aproape, răsună dublul declic al unui întrerupător, aprinzând şi stingând lumina.

Singura uşă închisă era a rezervei lui Joel. Restul erau întredeschise, cu nişte şaluri înfăşurate pe clanţe, pentru a amortiza zgomotul. Numai la domnul Worstley şi la Joel era întuneric. În celelalte rezerve, luminile de veghe erau aprinse.

Hills veni din camera de gardă.

— Mâncaţi acum, şefa?

— Întâi să-mi termin raportul. În spatele uşii, Joel se întorcea cu prea multă grijă pentru a fi adormit. Am arătat spre uşa lui. E treaz.

— Să întreb dacă are nevoie de ceva? Va răspunde: nu, mulţumesc. Aşa face mereu. Se pricepea de minune să ia atitudine de exploatată. O făcu şi acum. Dar, dacă trebuie,

trebuie.

— Mă duc eu. Mi-am lăsat raportul. Rămâi aici. Dacă panoul o ia razna, bagă capul pe uşă. Dacă ţi se pare că sângele nu mai picură la fel de repede, măreşte frecvenţa, cum ţi-am arătat şi apasă pe butonul de alarmă.

Alarma, un sunet scurt, unul lung şi încă unul scurt, era atât de rar folosită încât avea asupra oricărei surori efectul unei descărcări electrice.

Joel era treaz de-a binelea. Arăta la fel de rău ca în prima noapte, lipsindu-i însă euforia anesteziei. Arătă cu degetul spre rezerva alăturată.

— Cum îi merge?

— Rezistă. A sosit tot sângele.

— Asta-i bine. Păru gata să se ridice, dar se întinse la loc. Abia m-am trezit. Am să adorm imediat. N-am nevoie de nimic.

O fi fost Wally Brown cel mai bun prieten, dar greşise. Totuşi, dacă nu l-aş fi cunoscut pe Joel decât ca pacient al domnului Brown, asemenea gând nu mi-ar fi trecut prin minte. Lucram de suficientă vreme cu Wally Brown ca să am încredere în el şi să-i respect opiniile. Dacă avusese dreptate, însemna că eu mă înşelam. Aspectul de acum al lui Joel era îngrijorător. A-i accepta declaraţia ar fi fost poate scuzabil pentru o junioară; orice soră de noapte, începând din anul trei, care ar fi făcut-o, n-avea ce căuta în meserie.

M-am sprijinit cu ambele mâini de tăblia patului.

— Poate că n-ai, dar, dacă tot eşti treaz, aş avea eu nevoie de ceva.

— Ce? Deveni atent.

— Aş vrea să mă ajuţi. Neoficial.

Zâmbi slab.

— S-auzim.

— Îl cunoşti pe Paul Streeter mai bine decât oricine. Aşa că, dacă face stop, există vreun procedeu care să-i fie mai

de folos lui decât altora? Ţi-am citit însemnările din fişă, până le-am învăţat pe de rost. N-am găsit niciun indiciu. L-am întrebat pe Brendan Cousins. Mi-a spus că nu crede să meargă ceva. Am încercat să aflu cum ai reuşit să-l menţii data trecută. A zis că şi-ar dori să aibă acelaşi talent la şmecherii medicale, fiindcă astfel ar putea spera să-ţi ia cândva locul.

— Mulţumesc, şopti Joel roşind.

— Nu-ţi fac conversaţie măgulitoare. Vreau o mână de ajutor. Ce-mi poţi sugera?

— Dă-mi puţin timp, fato. Dacă vrei răspunsuri prompte, nu mă mai îndopa cu barbiturice. Lasă-mă să mă gândesc. Pentru început… dar tu, la ce te-ai gândit?

I-am înşiruit tot ce ştiam.

— Am uitat ceva?

— Rugăciunile.

— Chiar aşa?

— Da. Îşi prinse mâinile la ceafă. Cu Paul, şi toţi cei asemenea, singura metodă de a-i menţine în viaţă este să-i urmăreşti atent, tot timpul şi să reacţionezi fulgerător de fiecare dată când ritmul slăbeşte, cât de puţin. Asta, faci.

— Da. Eu sau Hills. Şi dacă ştiai, de ce n-ai adormit?

— Şi ce-i cu asta? Pot dormi mâine, toată ziua.

— Cum ai privi situaţia, dacă ai găsi-o consemnată într-un raport de noapte, asupra unuia dintre pacienţii tăi?

— Mi-am săpat groapa cu mâna mea?

— Îţi aminteam doar că sunt soră de noapte şi prima mea datorie este să asigur odihna pacienţilor. Mă privea ciudat, dar părea mai puţin nefericit. Îmi dau seama că noaptea asta a fost drăcească pentru tine, Joel. Aş fi vrut să pot face ceva, dar n-am ce. Ştim asta amândoi, aşa că n-am să te mai irit pretinzând contrariul. Am să plec, spunându-ţi că şi mie-mi pare rău că nu eşti pe propriile picioare. Şi nu mă refer în niciun fel la doctorul Rowlands, sau la domnul Brown. Amândurora le-aş încredinţa propria viaţă. Poate că

se duşmănesc, dar nimeni nu s-ar fi purtat mai bine cu băiatul de alături. Numai că niciunul dintre ei nu-l cunoaşte atât de bine ca tine – iar eu nu-l cunosc pe doctorul Rowlands cum te ştiu pe tine.

— L-ai cunoscut pe Scaraoţchi?

— Într-adevăr. L-am privit direct. Mai ales când am văzut cu ochii mei că respectivul drac, cu toate păcatele lui, îşi cunoaşte meseria pe de rost. Stinse lumina de veghe. Încerci să adormi, acum?

— Pe Dumnezeul meu, doamnă Holtsmoor, vrei să spui că nu visez deja? Uitasem cât de bine se pricepea la imitaţii. Sunase exact ca Brendan Cousins. N-aţi binevoi să ieşiţi şi să lăsaţi un om cumsecade să doarmă liniştit?

— Somn uşor. Am plecat şi am închis uşa în urmă.

Hills s-a ridicat de pe scaun.

— Nicio schimbare. L-aţi liniştit pe doctorul Kirby?

— Da. M-am aşezat şi mi-am continuat raportul. Sângele picura, iar luminiţele panoului rămâneau stinse. Paul semăna cu o statuie. Pe la trei şi jumătate, buzele părură să-i fie mai puţin albe, iar paloarea de ceară începu să dispară. Doctorul Shaw sună puţin după examenul de la ora patru.

— S-a stabilizat!

— Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule doctor!

La cinci, mă supraveghea, pe când îi schimbam flacoanele. Momentul era dificil. Îşi oprise respiraţia.

— Bravo. Ăsta este al nouălea?

— Da. Se vede, după tensiune şi puls.

Merse să-şi sprijine fruntea de fereastră.

— În curând va răsări soarele. Dumnezeu să-i răsplătească pe toţi acei donatori anonimi cu somn liniştit, fiecare în patul lui – şi ce n-aş da să fiu şi eu în al meu. Se întoarse să privească graficul. Avea o tendinţă slab crescătoare constantă. Am zâmbit amândoi şi ne-am scuturat mâinile. Apoi plecă la laborator, zâmbind încă. Eu

am rămas pe scăunel, cu gura până la urechi, ca un motan de Cheshire.

Hills urmărea panoul de avertizare. După circa douăzeci de minute, am auzit-o răspunzând la telefon.

— Sora Hills, secţia William şi Mary. Da. O chem.

Stăteam încă pe scăunel, cu registrul de rapoarte pe genunchi. Când a venit l-am lăsat pe pat.

— Şefa de tură vrea să vă vorbească.

— Ce-oi fi uitat să menţionez în raportul de ora două? Rămâi aici, până aflu.

Nu omisesem nimic. Şefa mă ruga să fac două ture suplimentare, să fiu liberă duminică şi luni şi să recuperez ultima noapte la sfârşitul săptămânii următoare.

— Ai putea să-ţi schimbi programul, numai de data asta?

Am ezitat un singur moment. Ann m-ar fi sprijinit, iar Marcy probabil că s-ar fi bucurat de schimbare.

— Da, doamnă asistentă.

— Îmi eşti de mare ajutor, draga mea. Îţi mulţumesc. Şi cum se simte domnul Streeter?

Noutăţile mele o încântară şi mai mult. Închise. Deodată, temutul semnal

— Scurt, lung, scurt – îmi îngheţă sângele în vene. Am alergat scurta distanţă ce mă separa de rezerva nr. 2 şi, la fel de albă la faţă ca şi Hills, dar mai calmă, i-am spus:

— Nu s-a oprit, iubito!

— Mi s-a… năzărit. Vocea îi tremura. Am intrat în panică. Mă uitam fix şi mi s-a părut că s-a oprit.

— Nu-ţi face probleme. Este o greşeală fără urmări. Am refăcut toate verificările, să fiu sigură. Se mai întâmplă noaptea, uneori… – m-am întrerupt, auzind uşa lui Joel.

— Ce mă fac, şefa? Probabil că a auzit! Era mai speriată ca niciodată. Ce-o să zică?

— Stai pe loc. Mă descurc. M-am repezit în coridor, l-am prins pe Joel de umăr şi l-am ajutat să intre înapoi în cameră, închizând uşa după mine.

— Alarmă falsă.

Deja avea voie să se plimbe prin cameră dimineaţa şi după-amiaza. Asta însă nu includea şi trezirea în miezul nopţii, înşfăcarea halatului pe întuneric şi îmbrăcarea lui pe dos. Se rezemă de perete.

— Zău?

— Altfel, aş mai fi aici?

— Nu. Era la fel de alb ca Hills. Iartă-mă. De fapt, dormeam. A fost o acţiune reflexă.

— Nu mă surprinde. Aproape că am făcut atac de cord. M-am lipit de perete lângă el. Dă-mi mâna, Joel. Mi-am petrecut-o peste umeri, înainte ca el să priceapă ce aveam de gând. Sprijină-te pe mine şi hai să ne întoarcem la pat, fiindcă n-aş vrea să-mi leşini iar. L-am prins de talie cu mâna dreaptă. Sunt gata oricând doreşti.

— Stai puţin, Pip, podeaua a început să valseze.

M-am deplasat rapid şi, cu faţa la el, l-am susţinut cu ambele mâini împrejurul mijlocului.

— Pune-ţi braţele pe umerii mei şi lasă-ţi capul. Aşa e bine. N-am mai adăugat că speram să fim suficient de departe de orice scaun şi că, dacă-l scăpam acum, ar fi căzut fără îndoială, iar copcile s-ar fi desfăcut. Ştiind însă toate astea, îmi urmă instrucţiunile fără să crâcnească. Simţeam că muşchii nu-l mai ascultau şi devenise extrem de greu, dar mulţumită peretelui, am reuşit să-l ţin. Întregul efort era susţinut de muşchii spatelui, cei mai puternici din corp.

Trecu aproape un minut până să-şi poată ridica fruntea de pe umărul meu.

— Mulţumesc. Mişcarea de revoluţie a încetat. Acum, pot merge.

Culoarea îi revenise puţin, dar obrazul rămăsese încă prea albăstrui, ochii prea înceţoşaţi, iar buza superioară lucioasă de transpiraţie.

— Poate că tu eşti gata să-ţi asumi riscul, eu însă nu

sunt. Am avut noroc în privinţa lui Paul şi n-aş mai miza pe baftă. Aşa că, ai să faci bine să te sprijini pe mine în continuare, să te duc la pat.

Voia să-şi retragă mâinile, dar renunţă.

— Paul şi-a revenit?

— Pe la patru. Merge spre bine. Hai, răţuşcă. La pat.

Zâmbetul de uşurare îi transfigură întregul chip. Dacă mai ai grijă de mine mult, Pip, ai să te alegi cu o hernie de disc. Aşa îţi tratezi toţi pacienţii, sau doar pe cei dificili?

— Numai pe cei care trebuie aşezaţi în pat.

Accesul de râs fu cât pe ce să-l trimită pe jos.

— Doar o soră poate reuşi un asemenea tur de forţă.

— Nu-i adevărat. I-am spus că şi Trevor era în stare. Nu i-am recomandat să ţină întreaga întâmplare pentru sine, fiindcă ştiam că-i inutil. Prinsese pătura cu ambele mâini şi continua să zâmbească, atunci când i-am stins lumina.

Alături, Hills era în pragul unei căderi nervoase.

— Cum puteţi fi sigură că n-o să mă pârască?

— Sunt convinsă. Îl cunosc de multă vreme.

— Nu mi-aţi spus, până acum!

— Scuze. Am uitat. Se mai întâmplă.

Cerul avea o nuanţă de cenuşiu pal, atunci când Paul Streeter deschise ochii şi-i fixă asupra flaconului de sânge care se reliefa în peisajul imaculat, ca o plantă exotică. Apoi mă văzu şi pe mine, aşezată pe scăunel. Îmi zâmbi slab şi ridică în sus degetul mare, victorios. Îmi doream ca donatorii să-l fi putut vedea.

Capitolul 14

După ce o dusesem pe Marcy la şcoală, la întoarcere m-am prăbuşit pe canapeaua din camera de zi, încercând să adun resursele fizice necesare dezechipării şi trecerii în dormitor. Mi-am scos o mănuşă. Când Ann mă zgâlţâi, la douăsprezece şi jumătate, o purtam încă pe cealaltă. Cu greu am reuşit să străpung vălurile somnului.

— Este deja trei?

George aştepta la telefon.

— Zicea să nu te trezesc, dar ar fi vrut să-ţi vorbească într-o chestiune importantă.

— Importantă! Am sărit în picioare şi am alergat spre hol. George? Aici, Pippa! S-a întâmplat ceva cu Marcy?

— Cristoase! Eşti de-a dreptul nevrozată! Ai un coeficient de inteligenţă suficient de mare, Pippa! Ce-ar fi să-l utilizezi din când în când! Dacă ar fi fost vorba despre Marcy, ştii foarte bine că te-ar fi sunat directorul.

Am luat telefonul de pe masă şi m-am aşezat pe jos, sprijinită de perete. Dusty îşi făcu apariţia, decise că încercam să fac ce făcuse Joel în lift şi că era indicat să-şi facă datoria, ca un Saint-Bernard. George continua să fie preocupat de trauma psihică pe care presupunea că i-o provoc Marcyei.

— Pippa, mai eşti acolo?

— Da. Am fost obligată să-mi ţin ochii deschişi, căci de fiecare dată când îi închideam, Dusty începea să mă lingă pe faţă. Ai terminat?

— A., da.

— Atunci, spune-mi ce doreşti?

— Dacă ai asemenea dispoziţie, nu mai vreau nimic.

Am deschis gura să-l beştelesc, apoi m-am gândit că nu merita efortul şi că, în general, o scuză era cea mai rapidă ieşire.

— Iartă-mă, George. Nu m-am trezit ca lumea.

— Asta nu-i vina mea! I-am spus verişoarei tale să nu te deranjeze.

Acum, eram în acel stadiu de oboseală care-ţi clarifică toate gândurile. Ca studenţii care, înainte de examen, au învăţat până noaptea târziu. Deodată, după ce ţi-ai bătut capul îndelung, lucrurile se ordonează singure sub ochii tăi, dintr-odată. Tot astfel, înţelegeam acum relaţia mea cu George. Scoteam aceleaşi sunete pe care le-ar fi făcut mătuşa Clara croşetând, în timp ce el spunea ceva despre două bilete la un concert de Bach şi despre ingredientele unei cine pe care era sigur că-mi va face plăcere să-l ajut s-o prepare, mai târziu, la el acasă.

— Cred că va fi o seară plăcută.

Dacă nu, având în vedere că nu el dirija concertele brandenburgice şi nici nu interpreta la clavecin concertul nr. 4 în sol minor şi, ţinând cont că eram deja abonată la bucătărie, nu putea fi vina lui.

— Sună grozav, George, şi îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar este imposibil fiindcă.

— Ai de gând să-mi arunci în faţă vechea poveste cu lăsatul copilului? Sunt sigur că verişoara ta nu s-ar supăra să-ţi ţină locul încă o seară. Probabil că i-ar face plăcere, său. Este praf în ochi?

— Acum cine-i nevrotic, George?

— Nu te supăra pentru nişte vorbe fără ocoliş.

— Nu-s supărată pe tine. Era adevărat. N-avea nicio vină că semăna, în unele privinţe, cu Marcus. Eu însă ar fi trebuit să-mi aduc aminte că acele calităţi similare nu compensau mult mai multele defecte.

I-am explicat motivul real.

N-a făcut niciun efort să priceapă şi nu era vina lui. Deşi obişnuit cu activităţi suplimentare la şcoală, nefiind nici director şi nici adjunct, persista să considere zilele libere şi sărbătorile ca pe un drept inviolabil. Repeta într-una:

— N-ar trebui să li se permită să-şi bată astfel joc de tine.

Reacţia lui era foarte obişnuită, constituind unul din motivele frecvenţei mari a căsătoriilor dintre asistente şi medici. Altul era că, de obicei, te căsătoreşti cu cei pe care-i ai mereu în preajmă.

Din când în când, vreun Marcus, sau echivalentul lui feminin, era suficient de îndrăgostit încât să se împace cu acele contramandări în ultimul moment, acceptând pierderea primului act al unei piese, sau aşteptarea partenerului într-un restaurant, vreme de două ore, fără ranchiună. Cei care se simţeau jigniţi constituiau totuşi majoritatea şi confruntarea devenea la fel de inevitabilă ca şi despărţirea.

— Între meseria de asistentă şi însărcinările de mamă, nu-ţi mai rămâne niciun pic de timp. Reuşeşti, măcar uneori, să-ţi aminteşti că eşti totuşi femeie? „Nu”. Şi nu prea mă deranja. Dar mă supăra teribil, să mi se aducă aminte. I-am mulţumit pentru gândurile amabile.

— Ce folos! suspină el. Va trebui să scap cumva de blestematele astea de bilete. N-am chef să mă duc singur.

— De ce nu inviţi pe altcineva?

— Pe cine?

— Habar n-am. Stai puţin, ştiu! Pe Maggie MacDonald. E liberă deseară. Nu ştiu dacă-i place Bach, dar poţi suna la secţie s-o întrebi. Va fi acolo până la cinci şi jumătate.

— De ce mi-aş dori să petrec o seară în compania ei? Sau ea cu mine?

— În privinţa ta, nu ştiu. Ei, însă, cred că i-ar face plăcere.

— Ce motive ai, pentru o asemenea convingere, Pippa?

Unul dintre gemenii MacDonald intră pe uşă. Purta kilt, cămaşă albă, deschisă la gât, un săculeţ de material sintetic, ca al lăptarilor, atârnat pe umăr şi o şapcă de baseball. Şi-o scoase politicos când păşi peste picioarele mele şi o puse la loc în vreme ce urca la etaj. N-am fost sigură dacă era făptură aievea, sau o plăsmuire a

subconştientului. Totuşi, de ce aş fi visat un tânăr scoţian cu şapcă de baseball?

— Pippa! S-a întrerupt?

— Scuze. De ce cred că i-ar plăcea? Fiindcă-i o fată normală. Fetelor le plac băieţii, iar ea mi-a spus că te găseşte drăguţ. Un flăcău simpatic, aşa s-a exprimat.

— Zău?

— Astea au fost vorbele ei. Mai departe, e treaba ta.

— S-ar putea s-o invit.

Ann ascultase. Mă urmă în camera de zi, privindu-mă cum mă înfăşuram într-o pătură.

— N-a fost o prostie?

— Nu. M-am prăbuşit înapoi pe canapea şi m-am întins. Nu mai pierd vremea să mă dezbrac. Am să fac o baie când mă voi trezi. Scoală-mă la trei.

În seara aceea, sora Grey era de serviciu. Când am apărut împreună cu Carter, ridică privirea, surprinsă. Carter, colegă de promoţie cu Hills, era foarte înaltă, excesiv de slabă, iar cocul în care-şi prinsese părul lung, roşcat, era deja deranjat. Încă nu găsise o soluţie la acneea facială şi părea că nu ştie cum să-şi utilizeze mâinile şi picioarele. Aceste probleme o dată rezolvate, ar fi devenit răpitoare. Avea ochi azurii şi trăsături minunate.

— S-a îmbolnăvit Watkins? întrebă Grey. De când?

— De ieri. A intrat în libere. Şefa de tură mi-a spus că certificatul ei medical este pe drum.

— Asistenta ştie?

— I-am comunicat azi dimineaţă.

Grey privi spre Carter şi renunţă la subiect, până când am fi rămas singure, după raport.

— Când a plecat acasă, Maggie avea una dintre rarele ei crize de surescitare. Cred că din cauza asta a uitat. N-a spus ce o enervase, ca de obicei. Probabil că unul dintre fraţi a dat de necaz.

— Cu un ceas în urmă, nu păţiseră nimic.

— Atunci, ce-o fi apucat-o, de data asta?

— Cinstit vorbind, nu pot să-ţi spun.

Avusese o zi grea. Nu-i eram pacientă, aşa că se mulţumi cu înţelesul aparent al răspunsului.

— Eşti şi mâine noapte? Am aprobat din cap. Săraca de tine! Doar atât?

— Sper, am răspuns zâmbind.

— Dar mâine, cum vei reuşi să dormi? Nu-i zi de şcoală. Ce ai să faci cu copilul?

Mă surprinsese. Era o persoană simpatică, dar locuind în confortul absolut al căminului asistentelor, nu-i trecuse prin minte că unele din problemele mele domestice ar putea intra în conflict cu munca de noapte. I-am explicat că David voia o zi de vacanţă la mare şi împrumutase Mini-ul fraţilor MacDonald, pentru a le duce pe Ann şi Marcy la Brighton.

— Aşa că voi avea toată ziua la dispoziţie.

— Ai nevoie de aşa ceva. În medie, cât reuşeşti să dormi?

— Cinci ore.

— Asta a fost şi estimarea făcută de Joel Kirby, pe când îi scoteam copcile. Mă privea cu alţi ochi. Până acum, nu ştiusem că vă cunoaşteţi de atâta vreme.

— Ştii cum se întâmplă, am ridicat din umeri. Ochii care nu se văd...

— Ce chestie! Zâmbea. Exact la fel a spus şi el. Minţile voastre funcţionează asemănător.

— Uneori. Cât timp mai rămâne internat?

— Încă nu s-a hotărât, însă având nevoie de paturi, nu cred că mai mult de o zi sau două. După ce a păţit, îmi închipuiam că va fi ţinut sub observaţie de chirurgul şef măcar două săptămâni. Ar fi putut rămâne în camera lui de la pavilionul administrativ. Dar ştiu unde îşi va petrece concediul medical. Ochii îi luciră. Ghiceşti, din trei încercări?

— Nu mă pricep la ghicit. Unde?

— A fost invitat să-şi petreacă convalescenţa la familia Brecklehurst! Drăgălaşa de Lizzie, nu ratează nicio ocazie!

Cum să scape, săracul om?

— După cât îl cunosc, dacă ar vrea, ar găsi o modalitate.

— Sănătos, da. Dar pe un suferind e uşor să-l îmbrobodeşti.

Susţinea o idee pe care, până săptămâna trecută, aş fi considerat-o lege.

— Aşa să fie? am dat glas unui gând. Oare suferinţa te înmoaie cu adevărat, sau numai aparent, după cum bătrâneţea simulează tinereţea? Nu-i face pe cei blânzi, mai blânzi; pe cei bravi, mai curajoşi; pe ticăloşi, mai răi?

Grey rămase pe gânduri.

— Poate că există un sâmbure de adevăr în ce spui. Totuşi, de ce nu s-a însurat cu ea până acum?

— Aşteptând, au ocazia să se cunoască mai bine. Cu toate că şi rezidenţii se căsătoresc, viaţa lor în spital este mai degrabă una de mănăstire. După, se schimbă situaţia. Va fi profesor, undeva, iar profesorii, chiar la început, câştigă bine şi au o viaţă mai liniştită.

— Parcă ai fi I.N.-ul meu!

— I.N? îmi pare rău, dar nu cunosc prescurtarea.

— Iubitul nehotărât. Ortopedul meu. Doamne! Ce de probleme îmi mai face bunul lui simţ! Alte fete sunt obligate să ridice bariere. Eu, abia reuşesc să-l aduc mai aproape! Are principii. Nu crezi că n-am parte de suficientă activitate sexuală? Probabil din cauză că n-am un fund mare. De fapt, n-am deloc. Făcu o piruetă, ca să pot verifica. I.N.-ul spune că nu-l deranjează, dar sunt sigură că nu-i aşa. Bărbaţii se dau în vânt după „tendere” bine dezvoltate! îmi dădu ocol. N-aş spune că al tău e mare, deşi stai mai bine ca mine. Pe soţul tău îl deranjează?

— Dacă da, nu mi-a spus. Nu cred.

Deodată, se înroşi ca racul.

— Îmi pare teribil de rău. Uitasem că eşti văduvă. N-am vrut să fiu lipsită de tact.

— Cândva, m-ar fi deranjat, i-am declarat foarte cinstit.

Acum, nu. M-am schimbat. Prefer să fiu tratată ca o fiinţă umană oarecare, fără mănuşi, fără etichetă.

Roşeaţa din obraji începu să se şteargă.

— Ţi-a luat mult timp?

— Da. Marcy este imaginea lui vie şi de câte ori o vedeam parcă-l aveam pe el în faţă. Acum mi-a trecut.

— Îi simte lipsa?

— Cred că resimte lipsa unui tată, fiindcă deşi nu şi-l aminteşte, observă că ceilalţi copii au. Nici unui copil nu-i place să fie diferit. Locuind aproape permanent cu verii mei, David Clinton constituie un surogat perfect.

— Aşa spunea şi Joel Kirby. Am discutat mult despre tine.

— Văd.

— Copcile i se îngropaseră în carne. Mi-era frică să nu-l doară şi am încercat să-i abat gândurile, bârfindu-te. Ultimii vizitatori începuseră să plece. Trebuie s-o şterg şi eu.

Să ai parte de o noapte calmă.

— Mulţumesc. Noroc cu I.N.-ul.

— Am nevoie de ceva mai mult. Poate nişte injecţii cu hormoni!

Carter apăru şi se propti lângă panoul de avertizare.

— Şefa, doamna Bridger tocmai s-a certat cu soţul. El a şters-o, iar ea este în lacrimi. M-am gândit că trebuie să vă spun.

— Da, mulţumesc. Am să văd ce pot face.

— Vă convine să vă comunic ce observ?

— Te rog, chiar.

Era o fată conştiincioasă. Următoarele două nopţi, dacă un pacient strănuta, lua o înghiţitură de apă, sau, ca în cazul doamnei Bridger, vărsa câteva lacrimi, Carter apărea lângă cotul meu şi îşi împletea mâinile şi picioarele în noduri complicate, punându-mă la curent.

Inevitabil, află şi despre planurile de concediu ale lui Joel.

— V-aţi prins, şefa!

Deocamdată, aflasem despre respectivele planuri, strict

confidenţial, din cinci surse diferite.

— M-am prins, i-am răspuns fără intonaţie.

Patul lui Paul revenise la poziţia normală, transfuziile îi fuseseră întrerupte şi, după o consultare scurtă între Maggie, doctorul Rowlands şi, separat, domnul Brown, i se permisese domnişoarei Audrey East să petreacă zece minute lângă el, ţinându-l de mână. Fotografia ei, proaspăt înrămată, îi împodobea noptiera. Avea un păr lung, castaniu, ochi exprimând bunătate, guriţă dulce şi bărbie voluntară.

Sâmbătă seara, tocmai pleca, atunci când Carter şi cu mine intram în tură. Am recunoscut-o după poză, dar mi s-a adresat prima.

— Sunteţi sora Holtsmoor, despre care Paul mi-a povestit atâtea şi cu care am tot vorbit la telefon.

— Chiar ea, domnişoară East. Mă întâlnisem pe drum cu Grey, aşa că am putut adăuga fără teamă de greşeală: înţeleg că s-a simţit bine, azi.

— Minunat, doamnă – începu să plângă de uşurare, ca un copil. Nu încerca să-şi şteargă lacrimile, lăsându-le să i se rostogolească pe obraji. Tocmai am vorbit cu doctorul acela micuţ, irlandez. Zicea că mâine, Paul poate să stea puţin pe scaun. Încă nu-mi vine să cred. Marţi noaptea, credeam că va muri. M-am rugat fără încetare. Şi era o înşelătorie, fiindcă nu mă rog niciodată. Credeţi că Dumnezeu s-a supărat?

Carter îşi manifesta stânjeneala, contorsionându-se agonizant. Am răspuns:

— Nu cred. I-am dat un şerveţel şi apoi am observat adevăratul motiv al comportamentului stagiarei. Joel stătea de vorbă cu Liz, în camera de gardă, la câţiva paşi distanţă. Purta, peste pijama, un halat nou de mătase, albastru închis. Liz era în uniformă. Maggie, la birou, avea o atitudine alternativ aprobatoare şi în total dezacord. După o vreme, Joel întrerupse discuţia întorcându-se în rezervă.

— Mulţumesc că mi-ai permis să folosesc telefonul.

— Pentru puţin, doctore Kirby, replică asistenta pe un ton îngheţat. Îmi pare rău că celularul a rămas sus, la Luke.

Avusese loc o nouă mişcare de pacienţi. Vechea grefă de os a domnului Brown, revenise la noi şi era cazat în rezerva nr. 4, William. Numele complet era Rosser Martin Smith, avea treizeci şi nouă de ani, era căsătorit, dar deoarece şi soţia era pentru moment internată, în alt spital, îşi desemnase tatăl drept ruda cea mai apropiată. Suferise fracturi grave la ambele picioare, precum şi traume interne, ca urmare a unui accident rutier şi era programat la operaţie ziua următoare, pentru altă etapă a grefei de şold.

Fiind treaba mea să ştiu, am întrebat:

— La ce spital este soţia? Şi ce a păţit?

Maggie pufni, a nemulţumire.

— N-am fost informată. Am întrebat, desigur. Mi s-a spus însă că domnul Smith preferă să nu discute despre asta – lucru perfect regulamentar, având vârsta necesară şi furnizându-ne numele unei rude apropiate. Nu pot decât să bănuiesc existenţa unor conflicte în familie. N-am ce face – pufni din nou

— Dar pot să-ţi spun că mă deranjează teribil felul în care se poartă asistenta Brecklehurst! Brusc, îşi lepădă atitudinea scrobită. Fata aia n-are maniere nici cât un taximetrist din Glasgow! Adineauri, şi-a făcut apariţia pretinzând să-l vadă pe doctorul Kirby. I-am spus că era în biroul meu, vorbind la telefon şi fără jenă a intrat după el! îl tratează de parcă ar fi proprietatea ei – şi secţia, la fel!

În noaptea aceea, domnul Smith avea încă voie să se deplaseze. Utiliza două cârje, dar se mişca uimitor de bine, ţinând cont de recentul accident. Era un bărbat masiv, cu figură veselă, al cărui păr începuse să încărunţească. Avea o voce plăcută. Aproape la fel de gravă ca a lui Joel, iar vocile baritonale constituiseră întotdeauna slăbiciunea mea. Îmi plăcea şi atitudinea lui destinsă privitor la operaţia pe

care urma s-o suporte.

— Teribilă plictiseală, soră, dar n-are niciun rost să te plângi după ce ai condus prea repede, pe drum ud, mai ales dacă ai reuşit să scapi cu viaţă. Dacă n-ar fi fost doctorul Brown şi toate asistentele de la Sf. Martha, ultimele câteva luni le petreceam, cu siguranţă, la doi metri sub pământ. Să mă întorc la pat? Bine! Atunci, capăt un somnifer să văd dacă mă aşteaptă o noapte bună?

— Văd că ştiţi procedura, domnule Smith.

— Dragă soră, puţini pacienţi au stat la Sf. Martha mai mult ca mine. Fac parte din peisaj şi am şi cicatricele care să dovedească! Vreţi o poveste amănunţită a tuturor? Mănânc în oraş pe seama lor de multă vreme! Oare din cauza asta nu mă mai invită nimeni la masă?

— Alungaţi gândul festinelor! Dădea semne că va deveni supraponderal. Deja avea un chicot de grăsan.

— Spuneţi-mi, nu sunteţi din aceeaşi serie cu domnişoara Brecklehurst?

— Ba da. I-am pus deoparte cârjele, după ce s-a urcat în pat. Mi-a spus că aţi lucrat la firma tatălui ei. Ce coincidenţă, să ajungeţi tocmai sub supravegherea ei, la Arthur.

— Mai mult de atât, replică el pe ton grav, căci ei îi datorez viaţa. Toţi s-au purtat magnific, dar ea m-a salvat, refuzând pur şi simplu să mă lase să mor.

Gândul mi-a zburat la tenacitatea de pe figura ei şi am înţeles de ce dorise să-l vadă marţi. Nicio legătură nu-i mai strânsă decât cea dintre asistentă şi un pacient cu risc de deces. N-am fost deloc surprinsă când Liz a continuat să se intereseze de el, de parcă ar fi fost încă la reanimare. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi ridicat şi eu receptorul, să întreb despre starea lui Paul Streeter, a domnului Worstley şi chiar a lui Joel. Nu uitasem nimic din evenimentele premergătoare operaţiei, dar ultimele nopţi îmi alteraseră complet percepţia. Deşi acum îl vedeam mult mai rar,

observasem că şi atitudinea lui faţă de mine se schimbase radical. Poate mai târziu aveam să reîncepem să ne certăm, însă eram aproape sigură că nu aşa vor evolua lucrurile. Eram bucuroasă. Mă maturizasem şi depăşisem vechile conflicte.

Duminică dimineaţa mă simţeam mai obosită decât fusesem vreodată. La sfârşitul ultimului rond, mi-am vârât capul pe uşa rezervei lui Joel, ca să-i spun că intram în libere până marţi. Purta, acum, pijamaua roşu-închis care o înveselise cândva pe Parsons. I se potrivea. Părea mult mai tânăr, deşi păstra recentul aspectul îngrijit. Scria o scrisoare, la măsuţa de lângă pat.

— Numai două zile libere? După cum arăţi, ai avea nevoie de cel puţin o săptămână.

— Ce încurajator! Să nu-i mai spui unei femei că pare obosită! E ca şi când i-ai declara că-şi arată vârsta.

— Of, Doamne! Parcă ne împăcaserăm?

— Cu siguranţă, nu. Adică, cel puţin până nu-mi spui cum te simţi, pentru raport.

— Oficial, bine. Între noi, sătul până în gât de viaţa asta de lene, trândăvie şi lux.

— Înveseleşte-te. Curând, au să te dea afară de aici.

— Cu cât mai iute, cu atât mai bine. Pe urmă, mă paşte o lună de concediu. Tu când intri în vacanţă?

— Am uitat data exactă, dar începe la cinci zile după întreruperea şcolii. Marcy termină joi, iar eu sunt liberă de vineri dimineaţă, dacă voi cupla liberele cu zilele de concediu. Am zâmbit somnoroasă. Şaptesprezece nopţi minunate de dormit în pat. Cine şi-ar putea dori mai mult?

— Cunosc senzaţia. Pleci pe undeva?

— A doua săptămână o vom petrece probabil la conacul Holtsmoor. Până atunci, soacră-mea şi soţul ei se vor fi întors de la Majorca. Ne-au invitat.

Păru gata să comenteze, dar nu făcu altceva decât să ne ureze vreme frumoasă.

— La fel! Să te bucuri de concediul medical!

— N-am plecat încă, dar dacă mă gonesc înainte de întoarcerea ta, îţi mulţumesc acum pentru îngrijirea atât de atentă.

— Pentru nimic. Ai grijă de tăietura aia. Ne vedem marţi seara, sau când m-oi întoarce.

— Hei, stai niţel!

Eram pe cale să închid uşa. M-am întors.

— Da?

— Mai ai timp şi putere să mai stai o clipă? Dacă asta-i scena marii despărţiri, aş vrea să-ţi mai spun ceva, dar fără martori.

Am intrat, am închis uşa şi m-am sprijinit de tăblia patului. Fără motiv aparent, m-am simţit dintr-odată slăbită. L-am urmărit cum îşi aprindea o ţigară şi i-am spus:

— Credeam că te-ai lăsat.

— Acceptă-mi măcar viciul ăsta, Pip, dacă tot îmi sunt temporar interzise activităţile sexuale şi alcoolul. Inhală fumul. Va trebui să fiu foarte iscusit, deoarece chestiunea nu mă priveşte, iar Liz mi-a spus să-ţi cer discreţie. Ştiu că nu era necesar, dar – ei bine – vei înţelege după ce vei afla despre ce este vorba. Rămâne între noi?

— Da, am zis obosită. Liz şi Joel fuseseră prea departe de lume dacă-şi închipuiau că tărăşenia nu era cunoscută de toată lumea. Continuă.

— Săraca de tine, eşti moartă de oboseală! Voi încerca să fiu cât se poate de scurt. În primul rând, Liz spunea că s-ar simţi mult mai bine să fii la curent... îl opri intrarea lui Carter.

— Şefa, îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă spun că domnul Lane a vărsat din nou.

— Mulţumesc. Scuză-mă, dar trebuie să plec, Joel. Dacă am vreme, vin mai târziu.

— Aşa să faci, dacă poţi.

N-am mai apucat. Asistentele din tura de zi erau deja la

lucru şi când am reuşit să liniştesc stomacul domnului Lane, Maggie aştepta raportul. La Sf. Martha, era o gravă încălcare a etichetei să te întorci la un pacient după ce ai predat tura.

Pe de o parte, îmi părea rău. Pe de alta, situaţia era destul de stânjenitoare încât să sper că Joel nu va mai fi acolo, marţi. Îmi plăcuse să-l am ca pacient, dar, cum se spune, „ce-i prea mult, strică”.

Capitolul 15

Cutia uriaşă de bomboane de ciocolată sosi în timp ce eram plecată la şcoală, după Marcy, marţi după-amiază. Era însoţită de un bileţel: „Dragă Pip, îţi mulţumesc foarte mult! Joel”.

David îi aruncă o privire Annei, înainte de a se servi.

— Regele a murit; trăiască regele!

— Îmi pare rău, Ann, am intervenit, dar ăsta-i deja arvunit.

Marcy supraveghea cutia deschisă cu un amestec de lăcomie copilărească şi mândrie feminină.

— Doctorul meu ne-a trimis ciocolată, fiindcă ştia că ne place. Îndesă într-un obraz o bomboană cu umplutură de caramel şi ceru încă una. Aşa, o să semăn cu un balon.

I-am spus că deja aducea cu pomenitul obiect.

— Mănânc-o întâi pe aceea. Nu dragă, nu vreau să văd cum arăţi!

— Relaxează-te, Pippa! Lasă copilul să trăiască periculos! zise David, înhăţând încă o bomboană. Nu cumva să te îneci, Marcy, că mă omoară mamă-ta!

— Bine, am acceptat, şi Dumnezeu să-i salveze sufletul.

Marcy îşi găsi de lucru cu Dusty. David spuse că el nu credea că sufletul ei ar avea nevoie de protecţie divină. Le-am povestit despre conversaţia cu George.

— Sfârşitul unei frumoase prietenii, comentă Ann. Mie una, îmi pare rău!

— Mie nu. David culese altă bomboană şi aruncă staniolul în coşul de gunoi. Marcy nu-l plăcea, iar el o detesta. Niciun fel de viitor.

— Ţi-a spus că nu-l place? am întrebat. Mie nu mi-a zis nimic.

— Nu. Dar era clar, dacă „citeai printre rânduri". Mestecă, pe gânduri. Păcat că doctorul nu-i disponibil. Pe el îl adoră.

— Iar Pippa îl urăşte! interveni Ann, îmbufnată.

N-am comentat.

Disputa feudală dintre Rowlands şi Brown se stinsese în noaptea aceea. Apăruse altă problemă, stârnită de doctorul Bush şi rezidenţii se uniseră într-o indignare comună.

— Fără îndoială, omul avea tot dreptul să solicite ca pe durata actualei crize, niciun pacient să nu fie internat fără aprobarea lui. Regulamentul conţine o asemenea prevedere, deşi niciun medic şef pe spital n-a apelat la ea, din timpul războiului. Dar, pe atunci, nu exista aripa nouă. Poţi să-ţi dai seama, spuse Brendan Cousins, cum a fost primită vestea.

— Foarte clar.

— Şi a turnat gaz pe foc, puricând situaţia prezentă a ocupării paturilor, în aripă. Şocul de aici a fost resimţit în toate secţiile.

Joel dispăruse în camera sa din cămin; doamna Bridger fusese transferată la o secţie de afecţiuni cronice ale coloanei, din alt spital; domnii Lane şi Worstley trimişi acasă, în convalescenţă; domnul Smith, în aripa privată. Toate paturile libere fuseseră ocupate, mai ales cu pneumonii.

Când apăru doctorul Brown, l-am întrebat de soarta domnului Smith.

— Părea un tânăr drăguţ. Îmi pare foarte rău că a plecat de la noi.

— Mie îmi pare de două ori mai rău! Voiam să fie sub

ochii dumitale, primele câteva nopţi. Ieşise destul de bine din operaţie, însă pericolul nu trecuse. Dar, deşi îmi era pacient, mi s-a luat puterea de decizie! Medicii ăştia! scuipă cuvintele cu dispreţ. Cu unii poţi discuta, dar pe cei mai mulţi nu-i poţi convinge că pacienţii de chirurgie au nevoie de cele mai bune asistente, măcar la fel de mult cât şi cei de medicină internă! Cea mai grozavă operaţie chirurgicală poate fi compromisă în câteva ceasuri, sau chiar minute, de o îngrijire neadecvată! Nu pretind că asistentele particulare n-ar fi eficiente! Ridică un deget, pentru a-şi întări vorbele. După mine, ar putea fi nişte domnişoare Nightingale! Obiecţiunea mea este că nu le cunosc! în aripă, nu avem paturi private şi ca stagiar în clădirile vechi, eram mult prea frumuşel ca să fiu lăsat în preajma elitei de la locurile cu plată! Pe tine însă, cum am mai spus, te cunosc. Ca un prost, am deschis gura şi i-am spus lui Bush de ce doream ca Smith să vină înapoi. Ha! N-ar trebui să poţi deveni medic şef la Sf. Martha fără să ai un intelect superior mediei! Rezultatul: a făcut rost de un pat, pentru Smith, la secţia de urgenţă privată şi aici a înţesat locul cu toate cazurile lui terminale de plămâni! Cum o mai duc?

— Nu prea rău. Toţi răspund la antibiotice.

— Grozav, comentă el mohorât. Secţia asta dispune acum de cel mai competent personal de noapte din întreaga aripă.

— Vă mulţumesc, doctore Brown, am zis roşind.

În noaptea aceea, Liz ar fi trebuit să ţină locul şefei de tură, dar, din cauza epidemiei, intendenta rămăsese la lucru. Îmi spusese că Liz se ocupa de secţiile Arthur şi Albert, ajutată de două stagiare de anul doi şi o a treia din primul.

— Săptămâna asta, Arthur preia toate accidentele grave. Sper să nu tragă prea tare de săraca Liz, dar mă tem că aşa va fi.

— Cred că aveţi dreptate. Secţiile alea sunt dificile şi fără

să fie de serviciu la internări.

— Draga mea, replică ea calm, în momentul acesta întregul spital este aglomerat şi, pe deasupra, are şi personalul restrâns. Vom depăşi furtuna cumva. Întotdeauna ne descurcăm. Nu ştiu cum, dar o facem.

Joel trimisese bomboane tuturor fetelor din secţie. Hills era în cură de slăbire, din care cauză ale ei rezistară cincisprezece nopţi. De fiecare când scotea cutia, îmi spunea:

— Sunt sigură că el este excepţia care îmi confirmă teoria. N-o să credeţi, dar îi simt lipsa.

Eram suficient de conştientă de lipsa respectivă. La fel simţeam şi în privinţa domnului Worstley. Îmi scrisese unul dintre cele mai drăguţe răvaşe pe care le primisem vreodată de la un pacient, însoţindu-l cu flori pentru mine şi un buldozer de jucărie, pentru Marcy.

Maggie se arătase şocată.

— N-ar fi fost mai potrivită o păpuşă?

— Nu, pentru nebunatica mea fetiţă, iar el şi-a dat seama, probabil din poveştile mele.

Pe George îl mai zăream numai ocazional, pe terenul de joacă. Uneori, îmi făcea cu mâna. Mi-ar fi plăcut să aflu ce se petrecuse la concertul de Bach, dar cum Maggie nu atingea subiectul, mi-am înfrânt curiozitatea. Continuam să purtăm conversaţii lungi, după raport, dar întrucât nu-şi mai vizita fraţii când eram trează, scurtele bârfe, la un ceai, încetaseră.

Domnul Worstley îşi petrecea convalescenţa undeva în Hull. Joi seara, Grey îmi dădu să citesc o ilustrată primită de la el. Se simţea mai bine, îi plăcea mâncarea, peisajul marin şi se bucura de vizitele flăcăului, George. Avea numai două plângeri: ceaiul, insuficient de tare şi asistentele, mai puţin drăguţe.

În weekendul următor, Maggie era liberă. Grey mă întrebă precaută:

— Ţi-a spus că pleacă?

— Nu. Eram foarte curioasă. Dar ţie?

— Nu ea! însă unul dintre fraţii ei căsătoriţi a venit cu treburi la Londra, azi dimineaţă. A sunat, chiar după ce ea plecase acasă. Aşa că m-a rugat să-i transmit un mesaj.

— Şi, şi…?

— Sora neveste-si stă în Hull şi „n-ar vrea, draga de Margaret, să treacă pe la ea, în week-end”. Ce părere ai?

— Nimic nu te întremează mai bine decât privitul valurilor, am răspuns şi amândouă am zâmbit cam răutăcios.

Mi-am amintit, brusc, de Parsons şi de Clubul inimilor însingurate. Oare eram pe cale să devin membră? Dar, de unde timp? Plecarea lui Joel lăsase un gol, dar între îngrijirea bolnavilor, somn, corvezi domestice şi însărcinările de mamă, nu găsisem timpul necesar unei investigări mai amănunţite şi nici nu-i vedeam utilitatea, respectiva breşă urmând să se închidă în timp. Singurul lucru pe care-l descoperisem era că probabil fiecare avea nevoie şi de o vreme în care să se simtă singuratic.

Nu aveam niciun pacient la reanimare. Am făcut un tur rapid prin secţie, cât vizitatorii erau încă acolo şi m-am întors la birou, să fiu la dispoziţia oricărui oaspete dornic de vorbă. Văzând că nu apare nimeni, m-am aşezat şi am purces la sortarea maldărului de fişe şi de formulare.

— Pari teribil de ocupată, îmi răsună în ureche vocea lui Joel. Am ridicat privirea.

— Bună! Ce cauţi aici? Mi-am mutat privirea pe vestă. Oho! De efect! Mortală, doctore! îmi place!

Îşi deschise haina şi făcu o piruetă.

— Puţin cam bătătoare la ochi, dar fiind un cadou de ziua mea de la Henry şi fiindcă ne întâlnim să bem ceva, am îmbrăcat-o.

— Ziua de naştere? Ai aşa ceva? Când?

— Sâmbătă. Mă privea de parcă nu ne-am fi văzut de

mulţi ani şi voia să se asigure că eram, într-adevăr, eu. Treizeci de ani! Te cam pune pe gânduri!

— Ah, nu! M-am sprijinit de spătar, zâmbind. Acum ştiu că îmbătrânesc. Aveai douăzeci şi unu când ne-am cunoscut.

Zâmbea. Arăta grozav. Se bronzase, se tunsese şi-i stătea bine.

— Ăsta e motivul real al venirii mele. A trebuit să trec pe aici, iar Liz, fiind liberă, m-a adus şi mai târziu mă va duce înapoi. Am hotărât că este timpul să ne permitem puţină nostalgie. Aşa că, ţi-ar face plăcere să ni te alături, Lizei, lui Tom Shaw şi mie, sâmbătă seara? Sper că da, întrucât e o ocazie unică. Tu şi Liz veţi fi libere, Tom se va afla în săptămâna în care nu lucrează la laborator, iar eu, în medical. S-ar putea să treacă multe luni până să mai apară o asemenea conjunctură.

Sâmbăta aceea era chiar mai unică decât îşi închipuia. Familia Clinton nu lipsise de acasă niciodată, de la mutarea la Londra, dar în seara respectivă unica fiică a fratelui, la fel de singular, al lui David, se căsătorea la Manchester. David şi Ann urmau să plece, de dimineaţă, cu trenul şi să rămână acolo peste noapte, ca să participe la petrecere. Pe Ann o mâniase teribil neincluderea mea şi a Marcyei în invitaţie. David şi cu mine nu fuseserăm de aceeaşi părere.

— Groaznică adunătură, familia asta a mea. Frate-meu este de treabă, altfel nici nu m-aş duce, dar restul îmi provoacă greaţă. Am de gând să mă fac pulbere, pe socoteala lor.

I-am explicat lui Joel.

— Îmi pare rău, am adăugat, fiindcă mi-ar fi plăcut să particip. Încă n-am avut curaj să angajez pe cineva străin să stea cu Marcy şi, cu toate că aş putea suna la o agenţie, nu-mi surâde ideea.

— Doamne, nu, nu se poate. Păcat, fiindcă ne-ar fi plăcut compania ta. Nu-i nimic, găsim noi altă ocazie.

— Abia aştept. Gândindu-mă mai bine, nu eram sigură de adevărul celor spuse, însă la politeţe se răspunde cu politeţe. Mulţumesc pentru înţelegere.

Sprâncenele i se arcuiră şi îmi aruncă una din privirile lui de medic şef pe aripă.

— Pentru ce?

Hills se foia la oarecare distanţă. M-am uitat la ceas şi i-am făcut semn să anunţe terminarea vizitei.

— Cunosc o groază de oameni care au considerat scuza asta drept motiv de supărare. Primul, în minte, era George, dar era doar unul din lungul şir de nume şi figuri intrate temporar în viaţa mea, în ultimii cinci ani. Şi nu toţi fuseseră bărbaţi.

— Chiar aşa? Zâmbi. Dacă mă adaugi pe lista aia, vei vedea ce înseamnă supărare adevărată. Se vor duce pe apa sâmbetei toate eforturile anterioare. Suna telefonul. Îmi pare rău pentru petrecere, dar vom găsi noi o rezolvare.

— Bine. La mulţi ani şi petrecere frumoasă!

— Sper. Mi-a făcut plăcere să te revăd. Noapte bună.

L-am urmărit, plecând. Mersul i se ameliorase şi nu se mai încovoia. Chirurgul şef, care avea reputaţia de cel mai bun din Sf. Martha, incluzându-i şi pe profesori, făcuse o treabă minunată – şi acelaşi lucru îl realizase, adineauri, Joel asupra mea. În mod ciudat, îmi doream să n-o fi făcut. Ce simplu ar fi stat lucrurile dacă ar fi continuat să se poarte urât.

Vizitatorii ieşeau. Îi acompaniam cu un flux continuu de:

— Da, mult mai bine… cât mă bucur… vă mulţumesc…

De ce să fie drăguţ? Ca să-mi arate că, de acum înainte, eram din nou buni amici. De ce altceva? Dumnezeu ştia că suntem, ambii, suficient de maturi pentru a ne purta civilizat. Însă, cum să devii prieten la cataramă cu un bărbat care era deja al altei femei?

Brendan Cousins ajunse târziu la vizită şi foarte grăbit. Nu l-am prea ajutat. De trei ori i-am întins formulare pe

care le semnase deja. Răbdă totul cu îngrijorare părintească.

— Dacă are cineva nevoie de concediu, apoi tu eşti aceea! De n-ar fi ultima ta noapte, nu ţi-ar mai trebui mult ca să fii numai bună de internare, la Nightingale!

— Doamne! am rămas surprinsă. Ai dreptate. Luni, nu mai trebuie să revin! Şaptesprezece nopţi de dormit ca lumea şi să mă las copleşită! Am înnebunit!

— Eşti doar obosită. O să-ţi ducem lipsa, dar profită de concediu.

— Doctore, promit să-ţi urmez sfatul. De mâine, imediat ce Marcy va adormi, voi fi şi eu în pat.

Plăcut gând, la fel de inutil ca multe altele. Noaptea următoare, pentru prima oară în viaţa ei, Marcy adormi după unsprezece. Ann îşi făcu apariţia, îmbrăcată în rochie de seară.

— De ce nu eşti în pat?

I-am explicat.

— Vino şi spune-mi dacă nu ţi se pare că Marcy doarme prea profund.

— Şi ce-ar fi ciudat în asta?

— Dar de ce a adormit aşa târziu?

— Pippa, termină cu prostiile! Ieri a intrat în vacanţă şi e foarte emoţionată.

— Doar atât? Am intrat în camera ei şi i-am atins fruntea. E cam caldă. Să nu-i iau temperatura, sub braţ, fără s-o trezesc?

Ann mă goni înapoi în camera mea.

— Voi, surorile! N-am mai auzit asemenea aiureală! Să-i iei temperatura doar fiindcă a adormit mai târziu şi este călduţă! N-a mâncat bine, la cină? Ba da! Am văzut-o! Şi nu mi-ai spus mereu că somnul este cel mai bun medicament? Pe cuvântul meu, rătuşco, renunţă să mai cauţi nod în papură şi culcă-te! Mâine dimineaţă, va fi proaspătă ca roua!

După plecarea ei, m-am dus din nou la Marcy, am stins luminile şi apoi m-am vârât în aşternut, lăsând uşa deschisă între noi. Ea dormea buştean. Eu, nu. Îi ascultam, pe întuneric, respiraţia agitată şi rarele mormăieli şi am descoperit că asta era mult mai înspăimântător decât supravegherea unei întregi secţii în reanimare. La spital ştiam ce să fac; aici, mă simţeam complet neajutorată.

Eram încă trează când Ann şi David au plecat la gară. Nu i-am chemat, fiindcă nu voiam s-o trezesc pe Marcy şi nu mă simţeam aptă pentru o nouă săpuneală.

Marcy se trezi bolnăvioară.

— Mi-e rău, mami. Ce avem de mâncare? Mi-e foame!

— Mai întâi, să-ţi luăm temperatura, iubito! Ridică braţul. Temperatura era cu puţin peste cea normală. Bine. Ce-ai vrea să mănânci?

— Un biscuit cu ghimber şi o banană, te rog.

Abia atunci, cu întârziere, mi-am amintit de meseria mea, atât de hulită de Ann.

— Te doare burtica, Marcy?

N-o durea nimic, nu avea umflături, erupţii, sau pete. Amigdalele îi erau slab inflamate, dar am ezitat să-i diagnostichez suferinţa drept amigdalită. După biscuit, banană şi o cană de lapte, se culcă din nou. Dormi neîntoarsă până la ora unu. Avea deja treizeci şi opt de grade, gâtul arăta la fel şi, după un pahar de lapte, adormi la loc.

Băieţii MacDonald îl scoseseră pe Dusty la plimbare. Puţin înainte de două, intrară zgomotoşi.

— Doamnă Holtsmoor!

Am coborât.

— Bună, băieţi! Plecaţi la rugbi?

— Acum. Ce mai face Marcy?

— Doarme ca un prunc.

— Ce credeţi că are?

— Nu ştiu. Poate fi o boală infecţioasă, cu excepţia

pojarului. S-ar putea să fie vorba doar despre emoţia terminării trimestrului. Sau o formă foarte uşoară de gripă, deşi, într-un asemenea caz, s-ar fi văitat de dureri.

— N-are dureri?

— Niciun pic.

— O să chemaţi un doctor?

Eram în holul de la intrare.

— Oare tatăl vostru nu-i medic generalist?

— Ba da.

— Şi ce ar zice, dacă o străină l-ar deranja sâmbătă, spunându-i că fetiţa ei, de obicei sănătoasă, are treizeci şi opt de grade, amigdalele înroşite, dar nu inflamate, fără niciun fel de alt simptom şi doarme ca un puişor sănătos.

— Cuvântul acela de nerostit.

— Aşa credeam şi eu. Şi, chiar dacă ar veni, mi-ar spune s-o ţin la căldură, liniştită şi să-l mai informez asupra evoluţiei. Poate că i-ar prescrie un antibiotic, deşi mă cam îndoiesc, ca să nu mascheze eventuala boală. Mai mult, antibioticele îşi pierd eficienţa dacă sunt utilizate fără discernământ.

— Uite ce-i, interveni Angus. Ştiţi prea multe!

— Şi, în acelaşi timp, prea puţin.

— Într-adevăr.

Hamish, sau poate Dougal, spuse că era cu siguranţă vorba de emoţiile vacanţei.

— Angus, aci de faţă, pe când era elev, era o pacoste. De câte ori trebuia să apară în faţa clasei, ajungea la closet dând la boboci. Şi făcea temperatură şi toată lumea se ruga pentru el, iar a doua zi era perfect normal. Cred că asta s-a petrecut şi cu Marcy. O să vedeţi!

— Mersi. Am pornit spre scară. Distracţie plăcută!

— Aşa va fi şi am făcut rost şi de trei puicuţe mortale, pentru petrecerea de după. Ne întoarcem târziu, dar vom avea grijă să nu deranjăm. Strigaţi-ne, dacă aveţi nevoie de ceva.

— Să vă binecuvânteze Dumnezeu! Aşa voi face.

Casa părea excesiv de tăcută. M-am dus s-o văd din nou pe Marcy şi l-am găsit pe Dusty, întins pe covor, lângă pat. I-am spus din inerţie:

— Ştii că n-ai voie în dormitor, Dusty. Bătrânul dalmaţian mi-a răspuns cu o privire lungă, jalnică şi nu s-a mişcat. Înţelesese că vorbisem numai ca să-mi aud glasul.

Fu o după-amiază lungă. Marcy se trezea din când în când, mai bea nişte lapte şi adormea iar. Prin minte mi s-au perindat toate diagnosticele posibile.

La trei şi jumătate, temperatura a atins treizeci şi nouă de grade. Pentru vârsta ei, nu era catastrofal. M-am gândit apoi să-l sun pe medicul de familie, în loc să-l chem acasă.

Răspunsul fu literalmente mecanic, „Aceasta este o înregistrare. Doctorul Robinson lipseşte pe timpul weekendului. În cazuri de urgenţă, pacienţii sunt rugaţi să sune la numărul…” Pentru cazuri mai puţin urgente vă rugăm să veniţi luni dimineaţă, la ora nouă, la cabinet, sau să lăsaţi un mesaj, incluzând numele, adresa, numărul…

— La dracu’!

Crezând că era vorba despre el, Dusty veni greoi în hol. N-aveam cu cine schimba o vorbă, aşa că fu nevoit să asculte mai departe.

— Nu vreau altceva decât să pot vorbi cu un medic. Spitalul plin de doctori este la o aruncătură de băţ! Dar cum să-l deranjez pe scorţosul acela de Rowlands? Sau chiar pe Brendan Cousins? Mai ales că ştiu câte au pe cap! Şi dacă sun la numărul de pe înregistrare, cum aş putea fi sigură că este o urgenţă? Dacă acum mă agit, ce se va întâmpla când voi avea cu adevărat nevoie de ajutorul unui medic? Va zice: „Pe Dumnezeul meu, surorile astea intră în panică din te miri ce!” N-are niciun rost să mă priveşti aşa, Dusty! Ştiu cum sunt doctorii! Una peste alta, indivizi corecţi, muncitori, însă totuşi, umani! Dacă îi deranjezi cât de puţin, reacţionează ca orice alt om nemulţumit!

Dusty recunoscu că aveam dreptate, lingându-mi genunchiul.

— Mulţumesc, drăguţule, i-am zis, mângâindu-l pe cap. Sigur că l-aş prefera pe Joel. De ce dracu' trebuia să plece? Sau crezi că, poate, s-or fi întors? Mi-a venit o idee. Trevor!

Am sunat la intrare. A răspuns colegul lui Trevor.

— Doctorul Shaw mai este acolo?

— Cartela de pontaj arată că a plecat, domnişoară.

— Nu cumva aveţi numărul de acasă al asistentei Brecklehurst?

Mi-a dat numărul. Am sunat. Niciun răspuns.

M-am întors iar lângă Marcy şi mi-a stat inima. În ultimele câteva minute se îmbujorase toată. Dormea încă, iar inimioara îi galopa. Am luat termometrul şi era să-l sparg, în graba de a-l scutura. Apoi sună telefonul şi i-am dat drumul. Se rupse în două. M-am grăbit să răspund. Aveam de gând să întrerup, oricine ar fi fost şi să sun la birouri.

— Tu eşti, Pip? Aici, Joel.

— Nu se poate!

— De ce spui una ca asta?

— Fiindcă tocmai răsturnasem lumea să dau de tine!

Urmă o scurtă pauză.

— De ce? I-am povestit despre Marcy. Aha, şi ce temperatură are acum?

— Habar n-am. Tocmai am spart termometrul.

— Nu-i nimic. Am să aduc eu altul.

— Vii încoace? în cât timp?

— N-am maşină, dar nu cred să-mi ia mai mult de cinci minute.

— Eşti la spital?

— Da. În camera lui Waly Brown. Nu ţi-au spus?

— Nu-i vina lor. N-am întrebat. Nu credeam că ar fi atât de simplu. Ştii unde stau?

— Da. Vin imediat. Dacă se trezeşte, nu-i da decât apă. Închise.

A ajuns înainte de scurgerea celor cinci minute. Iar eu aproape am smuls uşa din ţâţâni.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Joel! Intră!

Purta unul dintre costumele sale bune şi vesta abracadabrantă. Eram vag conştientă că uitasem ceva, dar prea răvăşită să-mi mai amintesc de ziua lui de naştere. L-am condus în camera de zi şi l-am urmărit cum scotea din servietă un stetoscop, un termometru şi încă vreo câteva aparate, de parcă n-aş mai fi văzut niciodată asemenea scule.

— Doarme încă? Adică, nu ştie că am venit?

— S-o trezesc şi să-i spun?

— Da. Poate fi foarte descurajator să te trezeşti cu un doctor străin lângă tine, chiar şi pentru cineva matur.

— Desigur, uitasem, am zâmbit aiurită. Dar pe tine nu te va considera străin. Cele două injecţii, pe care i le-ai făcut, te-au transformat în „doctorul meu”.

Mă privea cu ochi de specialist şi vădită blândeţe. Nu spuse decât:

— Du-te şi trezeşte-o, Pip!

Însă Marcy făcuse deja ochi.

— Cu cine vorbeşti, mami? Ah, mami, mi-a înţepenit ceafa! Mă simt atât de ciudat! Mi-am simţit inima poticnindu-se. Poliomielită? Meningită? Cu voce ezitantă, i-am spus despre Joel.

Fu încântată, dar deloc surprinsă.

— Trebuia să vină, dacă sunt bolnavă, nu-i aşa, mami?

— Joel, l-am chemat, te rog intră!

Intră fără grabă şi se aşeză pe pat.

— Bună Marcy.

— Bună! răspunse ea prompt.

— Hei, da ştiu că eşti fierbinte, drăgălaşo.

— Foarte fierbinte!

— Te cred, Marcy. Îi luă pulsul fără ca ea să-şi dea seama. Îl privea mulţumită. El începu să-i arate cum

funcţionau aparatele medicale. Acum, zise, vreau să te ascult cu aparatul de ascultat. Respiră adânc – ai grijă să nu explodezi! Perfect. Acum, să-ţi vedem gâtul.

— Aaaa, aşa cum am făcut şi pentru mami?

— Exact la fel. Foarte bine. Ţi-am zărit şi degetele de la picioruşe. Ia să le vedem şi pe afară. Hei, nu te mai zvârcoli!

— Atunci, nu mă mai gâdila! chicoti Marcy.

— Corect. Cercetă capătul patului. Şi cât de tare zici că te doare ceafa?

— Nu prea tare, dacă sar. Uite aşa! îi răvăşi părul, privind spre mine.

— Păi, nu mai sări o zi sau două. După aceea, n-ai decât să te zbengui cât vrei, Marcy. Îmi întâlni privirea şi zâmbi. Nu-i nimic, Pip. Doar pojar.

— Pojar? am orăcăit.

— O formă uşoară, totuşi, ca la carte. Împunse cu degetul obrazul Marcyei. Curând, vei scăpa de fierbinţeală, dragă şi până mâine te vei simţi mult mai bine.

— Vii să mă vezi, mâine dimineaţă?

— Am să vin. Pot să te aştept în camera de zi, Pip?

— Rămân recunoscătoare.

Capitolul 16

Stătea lângă cămin, privind fotografia lui Marcus.

— A adormit la loc?

— Cât ai clipi. Aşa face de obicei şi, o dată adormită, nu se mai trezeşte până dimineaţa. David zice că nici bomba H n-ar face-o să se agite. Simţeam nevoia să mă aşez şi canapeaua era la îndemână. Nici nu-ţi pot exprima în cuvinte recunoştinţa, Joel.

— Spune-mi dragă doctore şi s-a rezolvat.

— Aş putea să-i ofer dragului doctor nişte ceai?

— Da, te rog. Veni după mine. De fapt, din cauza asta te sunasem.

Eram prea epuizată, pentru a pătrunde dincolo de semnificaţia aparentă.

— De ce voiai să te invit la ceai?

— Ca să am ocazia de a obţine o eventuală invitaţie la cină.

— Astă seară? Dar e ziua ta!

— Şi de ce să n-o petrecem aici?

M-am întrebat dacă nu scăpasem ceva din cele spuse joi.

— Dar nu aveai deja planuri pentru seara asta?

Se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

— Nu, în afară de încercarea de a-ţi forţa mâna.

— Petrecerea de care vorbeai s-a contramandat? De ce? Liz a fost obligată să intre în tură? Sau a apărut vreo altă urgenţă?

Scutură din cap, privindu-mă gânditor.

— În seara asta, Tom Shaw i-a oferit o cină şi ceva de băut.

— Tom Shaw! Şi de ce ar face el una ca asta?

— Draga mea, răspunse Joel, îmi dau seama că eşti după o criză de panică, dar asta nu-ţi dă dreptul să te porţi infantil. Ce aşteptă oricare bărbat care cheltuieşte bani buni cu o femeie atrăgătoare? Deşi mă tem că bătrânul Tom va

cheltui o groază, fiindcă Liz nu l-a încurajat niciodată şi nu cred că o va face acum. Dar trăieşte cu speranţa. Fiecare cu metoda lui. Eu nu mă prea dau în vânt după postura de „a cincea roată la căruţă”. Aşa că am renunţat.

— Ai renunţat? am repetat, nevenindu-mi să cred. După ce ţi-ai oferit iubită pentru a fi scoasă în oraş de altul? O fi epoca libertină, dar, cu siguranţă.

— Pip, nu mai bate câmpii şi concentrează-te! În ciuda atâtor ani de despărţire, m-ai cunoscut foarte bine. Dacă mi-ar fi fost iubită, chiar mă vedeai în stare de aşa ceva?

Atunci când eşti în permanenţă gata să primeşti lovituri din partea vieţii, eşti total nepregătit pentru mângâieri.

— Asta mă nedumerea. Te ştiam incapabil de aşa ceva, dar din clipa întoarcerii mele, tot personalul spitalului m-a pus la curent cu legătura dintre tine şi Liz. Nu-ţi dai seama că cei de la spital v-au căsătorit deja?

— Draga mea fată, ne-au cuplat de ani de zile! M-au cuplat cu atâtea altele, încât e de mirare că mai aveam energia să vizitez măcar o singură secţie.

Mi-au revenit în memorie, fugitiv, vorbele lui Henry Kirby.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc reputaţia pe care o aveai cândva. Colegele mele erau convinse că erai dinamită şi nu mă credeau când le spuneam că eşti capabil să te stăpâneşti. Ţie nu ţi-am spus această părere niciodată, fiindcă nu credeam că ai fi luat-o drept compliment.

— Mă îndoiesc că aş fi înţeles-o, pe atunci. Deşi, probabil că începusem să întrevăd teribilul adevăr că femeile şi medicina nu merg împreună. Urcând în ierarhia spitalicească, am început să mă împac cu ideea. Regulamentele nu interzic bârfa pe seama rezidenţilor şi, dacă personalul n-are pricini, atunci va inventa. Să-l ferească Dumnezeu pe nefericitul rezident care mai şi furnizează motive reale. Sf. Martha îmi plăteşte leafa, iar eu îi respect regulile. Nu mă încântă, dar cine se poate lăuda că-i convin toate? îşi aprinse o ţigară. Ei bine, trebuie să-ţi

forţez mâna? Sau pot rămâne la cină? Şi dacă da, să nu-ţi faci griji cu masa, fiindcă dau o fugă la magazinul cu delicatese, de lângă barul lui Sep, să iau câte ceva şi o sticlă de vin.

— Adică, îmi oferi o masă şi ceva de băut?

— Asta era ideea. Ce zici?

Uitasem senzaţia care mă invada. Am zâmbit vag, mai mult propriilor gânduri.

— Da. Mulţumesc.

— Eu trebuie să mulţumesc. Se ridică să caute o scrumieră şi rămase în picioare. Cât despre marea scenă a despărţirii, poate că ar fi bine s-o lămuresc acum.

— Cum crezi.

— Nu te interesează, zise încruntându-se.

— Acum tu eşti cel care se poartă prosteşte, Joel. Fireşte că sunt foarte curioasă, dar întrucât e vorba de o problemă foarte intimă, privind-o pe Liz şi pe altcineva, n-am să pun întrebări. Am fost de prea multe ori în situaţia asta.

— Se vede, fu de acord, cu tristeţe. Scuze. Rămase tăcut câteva clipe. Rosser Smith.

— Cine? Ah! Cel cu grefa osoasă? Nu? Apoi, mi-am amintit. Da! Felul în care vorbea despre Liz – dar, nu are o soţie în alt spital? Joel aprobă din cap. Ce situaţie neplăcută, pentru toţi trei! Ce are nevastă-sa?

— Îţi mai aduci aminte de secţia Cooper?

— Ar fi cam greu de uitat. Şi ea este într-un asemenea stadiu? Doamne, ce grozăvie! De când?

— De doi ani. Altă maşină rapidă, însă conducea ea. Este în Midlands. Rosser tocmai se întorcea de la una din vizitele săptămânale, când a ajuns la Albert. Nu-mi închipui că a existat premeditare, nici la el, nici din partea lui Liz. Deşi lucrează la fosta firmă a tatălui ei, nu se cunoscuseră mai înainte. Ea i-a fost repartizată pentru îngrijire specială şi asta a fost. Se opri din nou. Apoi, continuă încetişor. M-am simţit ca un sadic, când te-am condus prin Cooper.

— Sunt soră. Trebuia să văd.

— Cred că da. Se întoarse la poveste. Trebuia să discute cu cineva. Mă cunoştea de mult şi ştia că nu mă va afecta, cum s-ar fi întâmplat cu Tom, fiindcă eu nu m-am dat niciodată la ea.

— Îmi închipui. Şi acum, ce urmează?

— Probabil, nimic, ridică el din umeri. E un om bun. Chiar dacă sună ciudat, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. După spusele ei, deocamdată nevasta lui n-ar avea niciun motiv de divorţ, iar eu o cred. Liz are porniri de scorpie, dar nu-i mincinoasă. Zice că va aştepta să-i vină vremea. Totuşi, cred că ar trebui să iasă mai mult şi ăsta este motivul pentru care am pus la cale întâlnirea din seara asta, cu Tom. În dimineaţa aceea, continuă el, mă rugase să-ţi spun, căci îşi dăduse seama că poate avea încredere în tine şi credea că s-ar fi putut să aibă nevoie de un aliat. Îi era teribil de teamă să nu afle Maggie MacDonald şi s-o pârască la asistenta şefă.

— O junioară s-ar putea trezi mutată, cu avertisment. O asistentă, însă, încurcată cu un pacient, căsătorit sau nu – direct afară! apoi m-am prins. Nu cumva, la început, credea că şi eu aş fi pârât-o? Expresia de pe figura lui îmi furnizează răspunsul. Doamne! Aţi crezut că m-am transformat într-o nemernică!

— Nimeni n-a spus aşa ceva. Dar ştii bine că ai devenit cea mai tânără, de departe cea mai drăguţă şi nu cea mai lipsită de importanţă angajată a spitalului. Poţi s-o condamni că a fost speriată de reapariţia ta? Mi-a spus că te arătaseşi dispusă la o mică pălăvrăgeală, de dragul vremurilor apuse, în care ar fi putut scăpa, cu uşurinţă, vreo indiscreţie şi că nu putea fi sigură că n-ar fi ajuns la urechile asistentei şefe. Nu neapărat intenţionat, dar uneori îţi poate scăpa ceva.

M-am înroşit.

— Poate că sunt o Holtsmoor, dar nu-s prietena intimă a

asistentei şefe!

— Nu, draga mea, tărăgănă el vorbele, doar animalul ei de companie. Şi al decanului. Şi atât de deasupra legii, încât ai trecut înaintea oricărei alte surori principale, ceea ce, având în vedere ignoranţa mea privind situaţia, mi s-a părut al dracului de nedrept, la început.

— Nu m-ai lăsat să-mi fac vreo iluzie în privinţa asta.

— Cu bună ştiinţă. Acum îmi pare rău, dar n-are niciun rost să neg.

— Mi-ai mai arătat, am adăugat încet, că mă considerai plictisită de îndatoririle de mamă şi că, după tine, priveam revenirea în meserie doar ca pe o evadare de acasă.

— Într-adevăr.

— Şi că eram doritoare de aventuri.

Adoptă o grimasă de parcă l-aş fi plesnit.

— Îţi aduci aminte şi asta!

— Poţi să mă condamni?

— Pe Dumnezeul meu, pot! Se retrase brusc. Da, a fost o remarcă murdară şi îmi doresc să n-o fi folosit, dar ai meritat-o! Aveai în grijă o secţie… Se întrerupse o clipă. Pip, continuă aproape imediat, cum ai fost capabilă de asemenea prostie? Cum ai putut să-i dai undă verde mizerabilului de George, în timpul serviciului?

— Ce i-am dat?

— Dacă nu, n-ar fi îndrăznit să te atingă! întotdeauna, insistă el, în tinereţe, iar acum şi mai clar, parcă purtai o inscripţie: Amice, o singură mişcare, înainte de a-ţi permite şi am terminat-o cu tine! Se aşează iar lângă mine. Din cauza asta am abordat căi ocolite şi ţi-am lăsat impresia că pot să mă stăpânesc în preajma ta. Din acelaşi motiv, ţi-am tot dat târcoale plin de speranţă. Este o stratagemă pe care ar trebui s-o deprindă multe gâsculiţe ce pică la pat după prima întâlnire şi apoi se întreabă de ce nu mai ajung la a doua. La tine nu-i vorba de asta. Îşi propti coatele pe genunchi şi mă privi dintr-o parte, sprijinindu-şi capul în

palme. Nu-l pot învinovăţi pe George. Niciun bărbat nu trebuie învinovăţit că a încercat, când o fată aşa de drăguţă îl încurajează.

Am inspirat profund.

— Ai terminat?

— Da. Subiect epuizat.

— Acum, am spus, te anunţ că te înşeli.

Dintr-odată, păru mai bătrân.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Da. Este niţel mai complicat, aşa că, în primul rând, promite-mi că rămâne între noi.

— Ştii bine că nu-i necesar. Ce atâta mister?

— Dacă nu-l credeam necesar, nu-ţi ceream discreţie. Ai promis. Bine! Şi i-am povestit întregul adevăr.

Se făcu stacojiu, dar îi dispăru aspectul bătrânicios.

— Henry? Tremurând de frică printre atele, pe raftul de sus al debaralei? Sper că a transpirat sânge! Nemernicul! Privi împrejur, disperat. N-ai vreo piatră, sub care să mă ascund?

— Aşa m-am simţit şi eu în seara când m-am răstit la tine, înainte de operaţie.

— Asta-i o nebunie! N-ai făcut nimic de care să-ţi fie ruşine. N-ai spus decât adevăruri şi mi-ai dat curaj!

— Cum am reuşit aşa ceva?

— Voiam să te măriţi cu mine. Mi-o spusese de parcă mi-ar fi cerut pâinea cu unt. Sunt însă mult prea egoist şi încrezut, încât să mă căsătoresc cu o femeie, chiar dacă e vorba de tine, mai bogată. Până să explodezi, eram şi eu convins, ca toţi ceilalţi, că Holtsmoorii se consideră sărăciţi când au ajuns la ultima sută de mii.

— Chiar aşa?

— Da. Nu ţi-a trecut prin minte?

— Cinstit vorbind, nu. Asta explică de ce te-ai oferit să cumperi mâncare şi băutură, adineauri.

— Şi asta. Îşi deschise haina, expunând vesta. N-am

purtat-o decât joi ca să nu-i rănesc sentimentele lui Henry şi trebuie să mărturisesc, voi doi aveţi gusturi execrabile, dar ai zis că-ţi place aşa că Poţi concepe sacrificiu mai mare din dragoste?

Râzând, m-am răsturnat pe speteaza canapelei.

— Sărmanul Joel! Drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc.

S-a sprijinit şi el de spătar, fără să mă atingă.

— Aş mai vrea să-ţi dau ceva, Pip, adică un sfat. Mai suporţi încă unul, după cât ţi-am împuiat capul?

— Mă simt destul de tare. Dă-i drumul.

— Iată şi binecunoscutul „să nu faci ce am făcut eu, doar ceea ce spun eu”. Şi trebuie să-ţi vorbesc. Arăţi prea obosită şi ai pierdut mult prea multe kilograme. Trebuie să renunţi la tura de noapte, dacă nu vrei să ajungi într-un pat de spital. Presiunea la care ai fost supusă în ultimul timp, va continua să crească. După-amiază am auzit că, la întoarcerea din concediu, asistenta şefă îţi va propune din nou tura de noapte, dar în secţia Luke – la cererea expresă a lui Bob Bush şi Rowlands şi spre dezamăgirea lui Wally, care te-ar vrea în Arthur sau în Albert. Toţi sunt de acord că eşti o soră mult prea bună ca să rămâi la subacuţi, iar Bob a întrebat-o pe şefă de ce dracu’ nu te-a trimis de la început în Luke. Este cea mai dificilă secţie de interne din întregul spital. Te va distruge fizic. Serios, Pip. Şi să nu pretinzi că poţi refuza oferta, fiindcă amândoi ştim, conştiinţa ta profesională nu-ţi va permite. Aşa că te vei muta un etaj mai sus şi vei claca. Iar asta nu le-ar fi de folos nici pacienţilor, nici lui Marcy şi nici ţie.

Avea dreptate. Simţisem că ritmul începea să mă depăşească, dar, cum se întâmplase cu atâtea altele, fusesem prea ocupată să mă gândesc la asta.

— Nu pot trece la tura de zi. Programul ar intra în conflict cu orele de şcoală ale lui Marcy şi n-am de gând să-i atârn o cheie de gât, la doar cinci ani. O jumătate de normă cade. Nu mi-ar ajunge banii. Şi ca menajeră se câştigă mai bine.

— Şi marele public se tot întreabă de ce spitalele din Anglia duc lipsă de personal. Se închid localuri din lipsă de surori! Ce lume ciudată! Privi spre imaginea conacului Holtsmoor. Nu te supăra că întreb, care-i situaţia acolo?

I-am povestit. A durat ceva vreme, dar m-a ascultat cu atenţie.

— De când ne-am mutat aici, Marcy a înflorit din nou. Îi place.

— Aşa se pare. Copiii expuşi problemelor nu radiază fericire. Îşi aprinse altă ţigară. Să înţeleg că nu doreşti să intervin? Ştii că vreau să te căsătoreşti cu mine. N-aveam de gând să aduc subiectul pe tapet acum, dar dacă tot am făcut-o – ce părere ai?

— Propui să mă mărit cu tine ca să scap de chirie şi alte cheltuieli?

— N-am intenţia să te cumpăr, dar dacă te-aş lua de soţie, bineînţeles că astea s-ar rezolva. Dacă propunerea nu te încântă, uită de ea. Eu n-am să uit şi o voi repeta. Deci, mă respingi din nou? Părea să râdă de sine însuşi. S-ar părea că am mai multe în comun cu Tom decât credeam. Mi-a zis cândva că n-a reuşit niciodată să-i spună ce trebuie, la momentul oportun, lui Liz. Acelaşi lucru s-a petrecut în cazul nostru.

— Nu-i adevărat. Joi, ai spus tot ce trebuia spus, cât despre perioada cât ai fost internat.

— Comportându-mă ca un pacient-păpuşă, într-o cămaşă de forţă invizibilă. M-am simţit ca-n iad şi e un miracol al medicinii moderne că n-am fost scos cu picioarele înainte. Îşi presă obrazul drept pe materialul spătarului, ca să mă privească în faţă. Zăceam acolo, iubindu-te, iar tu te purtai cu atâta dulceaţă, bunătate şi blândeţe. Înainte de a-mi mai atribui vreo laudă, trebuie să-ţi mărturisesc pericolul, în care te-ai aflat de câteva ori, de a fi trasă în pat lângă mine. Nu mi-e foarte clar din ce cauză ai scăpat. Datorită calităţilor tale de asistentă sau regulamentului cu care mi-a

fost spălat creierul. Privirile ni s-au întâlnit.

— Tu nu ai niciun merit?

— Nu. Ştiu bine la ce mă gândeam.

Eu, însă, aveam nevoie să-mi clarific gândurile, aşa că i-am evitat ochii. Joel continuă:

— Mi-am dat seama că te iubesc în preajma internării domnului Worstley. Înainte de plecarea ta, crezusem doar. După ce ai părăsit spitalul, m-am simţit ca dracu' o vreme, apoi mi-a trecut. Te-am uitat. Amintirile au revenit odată cu reîntoarcerea ta, lucru ce m-a iritat la fel de mult ca respectiva revenire. Erai mai frumoasă şi mult mai serioasă. Cu toate că te credeam bogată şi plictisită, nu te-am considerat niciodată o „văduvă veselă". Ai resimţit din greu moartea lui Marcus Holtsmoor. Mă simţeam al dracului de vinovat pentru cuvintele pe care ţi le spusesem înainte de a te mărita. Rareori vinovăţia scoate la iveală ce-i mai bun în om şi cu siguranţă, nu în cazul meu. Aflasem de existenţa unui curent anti-Holtsmoor, relativ puternic printre asistente şi aşteptam doar să faci o greşeală. Îmi aduc aminte de sfatul pe care ţi l-am dat cu dispreţ, dar pe care l-ai urmat.

— Şi-ţi sunt recunoscătoare. Altfel, mi-ar fi fost foarte uşor să greşesc. Înainte de a începe să-mi fac temele de acasă, nu aveam idee cât de multe schimbări uluitoare se petrecuseră în cei şase ani. Dacă voi fi nevoită să renunţ la tura de noapte, mă bucur că voi fi în măsură s-o fac fără să-mi fi pătat reputaţia. Da, am ajuns în situaţia asta din cauză că m-am măritat cu Marcus, dar simt că datorez numelui său şi nu mi-ar plăcea să arunc vreo umbră asupra lui, mai ales în Sf. Martha.

— Înţeleg. Nu-ţi place să-l pomeneşti? Am observat că nu l-ai menţionat niciodată în faţa mea, până acum.

— Într-adevăr, am zis, privindu-l din nou. Nu. Nu-mi mai provoacă suferinţă. La început, a fost altfel. Acum, perioada aceea din viaţă este ca un soi de vis plăcut, dar tot mai

greu de crezut. Chiar dacă Marcy îi seamănă atât de mult.

— Seamănă şi cu tine.

— Crezi? Eşti singurul.

— Are trăsăturile lui, dar ochii şi felul tău de a fi. În după-amiaza aceea, la spital... Pip, a fost tulburător! Când şi-a ridicat ochişorii ca să-şi recite numele întreg, m-a privit ca tine şi şi-a împins înainte bărbia exact cum faci tu când eşti bătăioasă. Doamne, zise liniştit, cât mi-aş fi dorit să-i fiu tată.

Dacă ai impresia că încerc să-ţi forţez mâna sau să te înduplec, n-ai decât, dar să ştii că e purul adevăr – mi-ar plăcea să te ajut s-o creşti. Este atât de clar parte din tine, încât simţămintele mele s-au revărsat şi asupra ei. Mi-ar plăcea să am copii. Aş fi fericit să-i fac cu tine, iar dacă te conving să te măriţi cu mine, n-am să uit că Marcy mi-a deschis ochii asupra propriilor dorinţe. Îşi împreună mâinile. Fă-mi plăcerea şi gândeşte-te la ce ţi-am spus. Ar fi o soluţie perfectă.

— Chiar asta fac. Da, am spus nehotărâtă, da. Ar putea să meargă – până la prima ocazie când îmi vei arunca în obraz întreţinerea, iar eu cine ştie cum îţi voi răspunde, vorbe care te vor răni la fel de mult, cât şi faptul că m-am măritat cu tine din interes.

— Ai să faci aşa ceva?

— Joel, acum tu eşti cel care se poartă ca un copil! Poate că şi eu. Vrei să mă căsătoresc de dragul unei situaţii materiale mai bune, dar asta n-a fost niciodată printre preocupările mele, ceea ce, fără îndoială, explică parţial problemele mele actuale. Fără dragoste, nu poate fi vorba de căsătorie. Am suspinat. Nu ştiu ce să fac.

— Pot să-ţi spun eu! replică el grăbit. Pentru început, renunţă la o altă stare de anxietate, căci acum ai şi mai puţine motive. Nu mă iubeşti, aşa că nu te poţi mărita cu mine. Eu însă, fiind un nemernic insistent, am să te cer iar.

— Dragă Joel, pune frână! Expertiza ta medicală n-are

cusur, dar nici relevanţă, deoarece cunosc foarte bine motivul frământărilor mele. După şocurile pe care mi le-ai aplicat pe parcursul ultimei ore, ar fi fost ciudat să reacţionez altfel. Îl priveam fără să-l văd. Nu-mi mai amintesc numele celui care ne-a ţinut cursul de psihiatrie, dar ştiu încă aproape tot ce ne-a spus. Zicea că după fiecare experienţă traumatică, amintirile sunt complete şi – am pocnit din degete, în căutarea cuvintelor – urmează înţelegerea deplină, clarificare, acceptare. Cu memoria, avea dreptate. Acum, nu-mi dă pace a doua parte. Mi-am sprijinit capul pe umărul lui. N-ai cum să mă ajuţi, nefiind psihiatru şi, oricum, eşti prea implicat emoţional ca să judeci echilibrat. Spunea că nu trebuie să primeşti sfaturi subiective... Aşa că va trebui să decid de una singură dacă să mă mărit cu tine, fiindcă mă iubeşti şi te vei purta bine cu Marcy şi pentru că, atunci când nu eram în conflict, mi-ai plăcut mereu. Sau din cauză că acum nu numai că te iubesc, dar îmi dau seama că o fac de ceva vreme, chiar dacă n-am conştientizat starea de fapt decât în ultimul ceas. Expresia feţei lui îmi înmuia inima, dar am continuat. Dacă greşesc – dacă doar îmi închipui că aşa stau lucrurile, îndemnată de constrângerile materiale pe care le-aş putea depăşi astfel – în cele din urmă nimic nu se va rezolva. Toţi trei vom suferi puternic.

Deodată, mi-am simţit picioarele pierzând contactul cu solul. Mă ridicase în braţe, iar feţele noastre erau foarte apropiate.

— Îmi pare rău că nu crezi în ajutorul meu, iubito, murmură el. Nu te mai frământa! Lasă-mă să te sărut, altfel o să am şi eu nevoie de psihiatru.

Zâmbeam când mă sărută aşa cum uitasem că e posibil. Apoi, progresiv, mi-am dat seama că nu uitasem nimic. Şi buzele mele i-au răspuns.

Mai târziu, ţinându-mă încă în braţe, îşi lăsă capul pe spătarul canapelei.

— Nu! Mă strânse mai tare. Să nu cumva să încerci să te mişti. N-am să te las.

— Voiam doar să te văd mai bine. Mulţumesc. Mi-am eliberat o mână şi i-am mângâiat obrazul. Te simţi bine? Eşti aproape la fel de verde ca în noaptea când ai leşinat.

A clipit zâmbitor.

— Dacă nu m-aş resimţi după ultimele evoluţii, aş constitui o adevărată curiozitate medicală. Lasă-mă să-mi trag sufletul. Aşa. Îşi lipi obrazul de al meu. Pip, pe vremuri, când te sărutam, nu era nici pe departe ca acum.

— Ştiu.

— Ce s-a petrecut cu oasele tale? îmi sărută iar fruntea, gâtul, ochii închişi şi, din nou, gura. Nu mai ai. Aveai, dar îndată ce te-am luat în braţe s-au topit. După experienţa asta, e de mirare că n-a trebuit să mă culegi iar de pe jos. Încă te temi că s-ar putea să te înşeli?

— Nu – şi totuşi – n-ar fi posibil?

— Probabil că trebuie să aprofundăm cercetarea. Mă sărută din nou. Ei? întrebă gâfâit.

I-am răspuns la fel:

— Aşa se pare. Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului lui. Joel, dragul meu Joel, nu mă înţelege greşit, acum sunt convinsă că te iubesc, dar lucrurile au evoluat aşa de repede. Am zâmbit cu gura până la urechi. Trebuie să spun

— A fost atât de neaşteptat!

— Ăsta-s eu! Kirby cel rapid! Nu mi-au trebuit decât nouă ani ca să-mi cuceresc doamna inimii! Deveni serios. Dragă, dragă, dragă, dacă ai nevoie de mai mult timp să-ţi clarifici lucrurile, sau ca s-o obişnuieşti pe Marcy cu prezenţa mea, nu ezita să-mi spui. Dacă vrei să te lămureşti cu verişorii, sau asupra mea – ca de exemplu: cât câştig, cât mai am de stat la Sf. Martha, ce voi face după aceea, dacă după căsătorie n-ar fi bine să mă mut aici, pentru cele câteva nopţi din lună pe care le vom putea petrece împreună, ca să n-o lipsim pe Marcy de un mediu atât de favorabil – aşa

să faci. Nu-ţi impun nimic. Alege tu locul sau timpul şi voi fi acolo.

— Iubitule, eşti o minune! îţi mulţumesc!

— Dacă mă mai priveşti astfel, voi începe s-o cred. Se ridică, mă depuse jos, şi mă atrase în braţe. Te iubesc! Toate se vor aranja, Pip. Va fi perfect!

Am intrat amândoi la Marcy. Dormea adânc şi roşeaţa din obraji începuse deja să se estompeze. Dusty sforăia pe covoraşul de lângă pat. Deschise un ochi, decise că prezenţa lui Joel nu reprezenta niciun pericol şi-l închise la loc.

Am împins uşurel uşa. Apoi am spus:

— Cred că ar cam fi vremea să-ţi ofer ceaiul acela.

— Ce atâta grabă? Ţinea braţele larg deschise. Rămân şi la cină, nu-ţi mai aduci aminte?

Sfârşit